ROCKPOINT

מגזין מוזיקה אחר

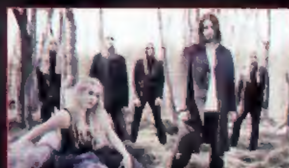
גליון מס' 8, אוקטובר 2011
לחלוקה בלבד - לא למכירה

AGALLOCH

הבטיחו וקיימו - באים לארץ בנובמבר

MOONSORROW

ETERNAL GRAY

DRACONIAN

SEPTIC FLESH

ARAFEL

ALESTORM

EARACHE RECORDS

PLUS MANY MORE TSHIRTS, LONG SLEEVES, GIRL SHIRTS AND HOODIES AVAILABLE!

EVILE

EVILE RETURN WITH THE INCREDIBLE NEW ALBUM

FIVE SERPENT'S TEETH

RELEASED ON CD / 2xLP / DL

UNLEASHED SEPTEMBER 26

MORBID ANGEL

LIMITED EDITION DELUXE DIGIPAK & GATEFOLD VINYL RELEASES

EARACHE earache.com

ALTARS OF MADNESS
LTD DIGI + POSTER
LTD GATEFOLD LP
RELEASED JULY 18

BLESSED ARE THE SICK
LTD DIGI + POSTER
LTD GATEFOLD LP
RELEASED JULY 25

COVENANT
LTD DIGI + POSTER
LTD GATEFOLD LP
RELEASED AUG. 8

DOMINATION
LTD DIGI + POSTER
LTD GATEFOLD LP
RELEASED AUG. 22

DIAMOND PLATE

GENERATION WHY?

RELENTLESS RIFFAGE COMBINED WITH DEVASTATING MUSICIANSHIP

A RIPPING THRASH MASTERCLASS..

EXPLODING AUGUST 29

EARACHE

FOR MORE EXTREME TITLES VISIT THE EARACHE WEBSTORE www.earache.com/store

earache.com EARACHE RECORDS

Distributed In Israel By High Fidelity / Metalshop www.metalshop.co.il 03-5235115, 27 Pinsker Street, Tel Aviv

רדינג 3
בית הופעות חיות
03-7624000

Raven Music and Metalshop Proudly Present:

מארה"ב להופעה אחת בישראל

AGALLOCH

שישי, 25 לנובמבר - רידינג 3 נמל תל אביב

דלתות 21:00 - מופע: 22:30 (התערוכה 3, צפון הנמל, ת"א)

דבר עורך

I DON'T "LIKE" IT!

I Don't LIKE it
שאנשים עושים לך "לייק" במקום לצלצל לומר מזל טוב.
I Don't LIKE it
שרואים קטעי יו טיוב באיכות של "תחנה מרכזית" במקום ללכת להופעה
I Don't LIKE it
ששומעים קטעי אם פי בנייר באיכות של טרנזיסטור מלפני 50 שנה, זו לא קדמה – זו הליכה אחורה.
I Don't LIKE it
שמגיבים לך על כל הודעה ומחפשים בכוונה את הדבר הרע לומר כדי לצאת "מבינים" או "כאלו ששמים זין"
I Don't LIKE it
שלא מכירים את העטיפות של האלבומים כי הכל מאורגן בתיקיות במחשב
I Don't LIKE it
שבגלל שלא מכירים את העטיפות של האלבומים מעלים שיר ליו טיוב מאלבום א עם עטיפה של אלבום ב
I Don't LIKE it
שכשמישהו מעלה את זה בפייסבוק אף אחד לא שם לב לזה...
I Don't LIKE it
שאומרים לך שבאים לאירוע ואז מסתפקים בלתת עשרות לייקים אבל בסופו של דבר לא יוצאים מהבית
I Don't LIKE it
שלומדים מילה "ספאם" ואז כל הודעה או מידע רלוונטי על אירוע זורקים "ספאם" לאוויר
I Don't LIKE it
שלוקחים ממישהו פלייר של הופעה ושנייה אח"כ זורקים אותו על הרצפה
I Don't LIKE it
שמשתמשים במקלדת כדי ללכלך ולהגיד דברים שבחיים לא היה אומץ לומר פנים אל פנים
I Don't LIKE it
שבעלי חנויות אומרים לך "שים פה פליירים, בטח נתמוך" ובסוף כל יום זורקים הכל לפח בחיוך.
I Don't LIKE it
שכל מי שהיה אתך בכתה ד בחוג כדורסל מרשה לעצמו לבקש חינמים.
I Don't LIKE it
שאתה כבר רושם אותו – הוא לא מגיע.
I Don't LIKE it
שהולכים לחנות דיסקים עם פתק ושומעים אלבומים כדי לרשום מה להוריד אח"כ
I Don't LIKE it
שכל אהבל מרשה לעצמו להתבטא עם טונות של חוצפה כנגד להקות ואנשים שנותנים את החיים שלהם כדי שלו יהיה על מה לעשות "לייק"
I Don't LIKE it
שלא קוראים מידע אלא רק את הכותרת
I Don't LIKE it
שמחפשים שערורייה כדי לכתוב עליה ראשון, אם היא נכונה או לא – לא משנה, העיקר שקיבלו קליקים.
I Don't LIKE it
שעושים מהמוסיקה צחוק מורידים אותה לזנות ומתייחסים אליה כמו אל זבל.
I Don't LIKE it
ולכן אני עושה את המגזין הזה.
קריאה נעימה
מקווה שתאהבו...:-)

קריאה מהנה
ישי שוורץ
עורך ומו"ל

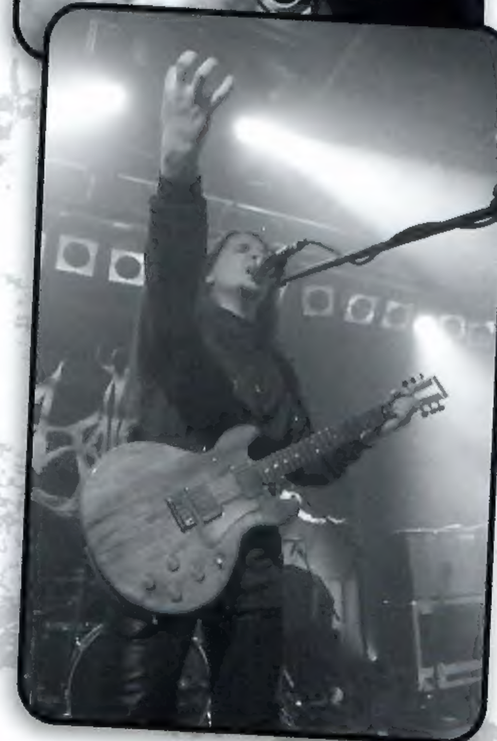
תוכן

עורך ומפיק בפועל: ישי שוורץ, רייבן מיוזיק
גרפיקה ועיצוב: עמית הלחמי
מודעות ופרסום, צלם מערכת: ירון נחום
אימייל: rockpointmag@gmail.com

מגיעים לישראל

הבטחנו - וקיימנו, אומר לי מנהיג הלהקה דון אנדרסון בשיחת טלפון ומכריז על הופעתה של Agalloch בישראל ב-25 לנובמבר במועדון הרידינג 3 בת"א, Agalloch, הלהקה שנכנסה לתודעת הקהל בארץ היישר עם אלבום הבכורה Pale Folklore והוציאה השנה את אלבומה הרביעי Marrow Of The Spirit סחפה אחריה קהל ענק בישראל לאורך השנים, בקרוב לראשונה תגיע הלהקה הייחודית לישראל.

דון, מה אתה יכול לספר על ההופעה הקרובה בישראל בנובמבר ועל הסיבה בגללה רציתם להגיע לכאן?
"מבחינתנו המופע בישראל הוא אחד החשובים בקריירה שלנו, תמיד רצינו להגיע לישראל ואני שמח שאחרי 4 אלבומים זה יוצא לפועל, כשאני מסתכל על הדרך אותה עשינו מהאלבום הראשון והימים הראשונים של הלהקה ועד היום, יש דברים שהם ייחודיים, שלא כל להקה עושה, לנגן בישראל זה בהחלט מיוחד לדעתנו, את רוב ההופעות שלנו אנחנו עושים בארה"ב וגם ככה אנחנו לא להקה שמופיעה הרבה אז כל הופעה היא חוויה, היא אירוע מיוחד" אומר אנדרסון "לנגן בלב תל אביב לקהל נאמן שחלקו הגדול מכיר אותנו הרבה זמן ומצפה לזה ממש כמונו זו מחמאה אדירה ואירוע שאני בטוח שיהיה יוצא דופן גם לנו כלהקה וגם לקהל, החלטנו להשאר עוד יומיים בישראל לאחר ההופעה כדי לטייל בכל מיני מקומות מעניינים ולספוג את האווירה ואת מה שהמקום מכיל, להפגש עם אנשים, לאגור חוויות, הכסף לא מעניין אותנו, אנחנו לא בעסק הזה בשביל הכסף אלא בשביל המוסיקה, ואני בטוח שהביקור בישראל ייתן לנו המון השראה".

Agalloch שחררו לפני כשנה וחצי דיוידי מאד מרשים שממחיש את עוצמתה של הלהקה הזו על הבמה, כל מי שחשב ש"זו לא מוסיקה למופעים" אכל את הכובע, אני שואל את דון אם הדיוידי נתן תחושה דומה גם לדעתו
"אני יודע שהיו כאלו שהיו סקפטים לפני שראו הופעה שלנו אבל אני בטוח שאלו שראו הופעה או צפו בדיוידי חושבים כיום אחרת, אני יודע שאנחנו להקת הופעות טובה מאד, הרבה מהרגש והכאב של השירים נשפך ויוצא על הבמה, אנחנו מנסים לקחת את החוויה של האלבומים צעד קדימה ולתת לה להיות מוחשית יותר עבור מי שמגיע, ההופעות שלנו ארוכות, מעל שעתיים, גם בישראל ננגן המון חומר ונתן מבחר מכל האלבומים שלנו."

לא נותנים לאף אחד להתערב לנו במוסיקה
שאלתי את אנדרסון על ההתעקשות של Agalloch לעשות דברים בדרך שלהם, לא לחתום עם לייבל גדול, להופיע רק איפה שהם רוצים ועוד כהנה וכהנה, "לא מתחשק לכם להיות אופתל או קטטוניה לפעמים?" "לא, אנחנו לא רוצים להיות קטטוניה ולא להיות אופתל, אני מעריך אותם מאד אבל אנחנו רוצים להיות אנחנו, פנו אלינו המון חברות תקליטים גדולות כדי שנחתום שם ונוציא את Marrow Of The Spirit אצלם, סירבנו, העדפנו להוציא אותו בכל מדינה על ידי חברה שאנחנו מכירים ובוטחים בה תוך כדי שלנו יש שליטה מוחלטת על איך האלבום יישמע, איך הוא ייראה ואיזה סאונד יהיה לו, אני לא רוצה שאיזה פלוץ מחברת תקליטים יכתיב לי איך לדעתו אני צריך להשמע, איך העטיפה של האלבום תראה או איך התמונות שלנו ייראו, פאק יו, אני אעשה מה שאני רוצה ואם כתוצאה מזה נשאר במקום בו אנו נמצאים זה טוב לי, אני לא רוצה שנקח חלק במסחור המטורף הזה של תעשיית המוסיקה, אנחנו לא להקת פופ, יש לכולנו כסף לחיות מהעבודה הרגילה שלנו, במוסיקה אנחנו רוצים לעשות אמנות ולא דולרים, להשמע כמו שאנחנו רוצים, אני שמח שבמקומות שאוהבים אותנו כמו ישראל למשל, זה נטו בגלל המוסיקה שלנו, לא בגלל הפוזה ולא בגלל שום דבר אחר."

גם הסגנון המוסיקלי שלכם מכיל לא מעט אלמנטים
"הראנו שאפשר לנגן בלאק מטאל עם פוסט רוק, עם דום מטאל, עם פרוגרסיב, ולצאת מזה עם משהו ייחודי שלא נשמע כמו אף אחד מהסגנונות האלו, ללכת על המוכר זה שטאנץ, ואנחנו בורחים מזה, אנחנו יוצרים את הלא מוכר, את הייחודי"

The Mantle, האלבום השני שלכם זכה כאן להצלחה ענקית, יש לך אלבום מועדף כשאתה מסתכל על כל הארבעה?
"אני יודע ש The Mantle האלבום השני שלנו היה הצלחת ענק בשוק המטאל בישראל והוא מאד פופולרי אצלכם, אני קשור לכל אלבום שעשינו מאד, לא חושב שהאחרון הוא "הכי טוב" ולא שאלבום אחר הוא "הכי טוב" - בכל אלבום שלנו אני מוצא את היופי והייחוד שלו, לכן גם בהופעות יש ייצוג לכל האלבומים, אין לנו בעיה של זמן, אנחנו אוהבים לנגן ונותנים מופע ארוך"

בכלל יש משהו מאד מוחשי וחם במוסיקה שלכם, בכל מובן
"בעבר סיפרתי שאני רואה את המוסיקה שלנו כמו סרט, כמו בנאדם שנכנס לבד ליער, גשם, קר, אין איש מסביבו, הרוח מכה בו, הוא פוסע פנימה למעמקי היער וקר לו בגוף, הוא מרגיש לבד, רגע לפני שהוא מתייאש הוא רואה בקתה, הוא נכנס לתוכה ובה חום נעים של מדורה קטנה, גחלים לוחשות עוטפות אותו בחום, הוא מתיישב ליד האש ומקשיב לניפוץ הזרדים על ידי האש, הוא מרגיש מוגן, חם ונעים לו לפתע, כך אני רואה את המוסיקה של Agalloch, בצורה מוחשית זה הסנריו שעובר לי בראש".

ראיתי שרשמת הצהרה במהדורה החדשה של אלבום של Salem, מה אתה מכיר ואוהב מהמוסיקה בישראל?
"ישראל זו מדינה שתמיד סיקרנה אותי, אני מכיר להקות ישראליות כמו Betrayer I Orphaned Land משנות התשעים ואני חושב ש Kaddish של Salem הוא אלבום מדהים, אחד הטובים בתחום, גדלתי עליו ולכן גם רשמתי בהוצאה המחודשת שלו טקסט שבו כתבתי את דעתי על האלבום, אני מאד מחובר לאלבום הזה, מאד ארצה לפגוש את כל האנשים האלו בביקור שלנו בהופעה בישראל ב 25 לנובמבר, מבחינתי זה מאד מרגש, אני נמצא בקשר עם אנשים מישראל מאמצע שנות התשעים, עוד כשהיה לי מגזין מטאל משלי".

THE END RECORDS | # Until The End Of Time...

2011 Highlights

NOVEMBER'S DOOM - Aphotic

Emotionally oriented unique Doom/Death, mixed with Prog motives and intelligent songwriting, November's Doom delivered the best album in the band's career and a pure masterpiece of sadness, hope and fear, few bands can make you believe them, this is one of them.

ANVIL - Juggernaut Of Justice

The new long awaited album from the band who made history in Heavy Metal

HELLOWEEN - 7 Sinners

New album from the leaders of German Heavy Metal

TARJA - What Lies Beneath

The second opus from the Godly voiced Tarja Turunen (ex Nightwish) - Out Now

ANATHEMA - We're Here Because We're Here

New Blend of melancholy, joy, light and darkness, the best Anathema album since years

NOVEMBER'S DOOM - The Knowing

Reissued with a new artwork, classic Doom/Death

DIR EN GREY - Dum Spiro Spero

In our time when heavy rock music has become diversified, the band's deep and extensive, unique perspective is once again borderless, uncategorized.

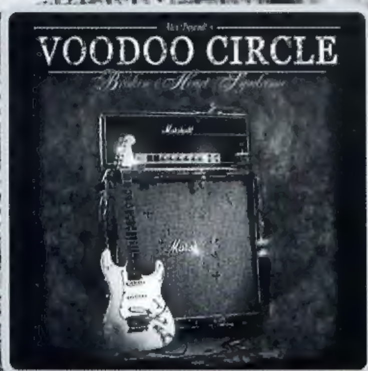
www.ravenmetal.com | www.theendrecords.com

RAVEN MUSIC

AFM RECORDS Presents

RECORDS

2011 HIGHLIGHTS

Alex Beyrodt's

VOODOO CIRCLE

Broken Heart Syndrome

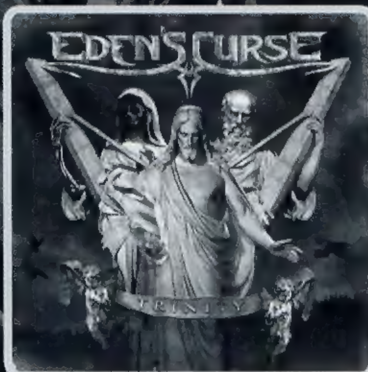
אלבום חובה לאוהבי הרוק הכבד המלודי, מדיפ פרפל ועד וייטסנייק או Rainbow, שירים נפלאים, עבודת גיטרה שלא שמעתם מזמן ושירה שממשיכה ועומדת בקו אחד עם דיוויד קוברדייל ואיאן גילן, לא לפספס. אלבום נפלא שלא יימאס גם אחרי שנים ומאות הזאנות.

U.D.O

Rev-Raptor

אלבום חדש ומצויין ל"קול של המטאלי" - האיש בעל קול הברזל, סולנה הקלאסי של להקת Accept ממשיך את המסורת באלבום מטאלי, עוצמתי ומרשים.

EDEN'S CURSE

Trinity

Melodic Classic - אלבום חדש
Heavy/Power Metal at it's best

Lake Of Tears - IllWill

גותיק מטאל משובח מההרכב השבדי הותיק. מומלץ לאוהבי פרדייז לוסט, קטטוניה ומטאל חורפי.

Sinner - Bottom Line

Great New Album from the German Heavy/Power Metal Legend.

Tankard - Vol(l)ume 14

Kings Of Beer and Thrash Metal Unleashed again!

Nightmare - One Night Of Insurrection DVD + CD

מארז מיוחד עם דיוידי של הלהקה שהופיעה פעמיים בישראל, כולל סרטון של חצי שעה על הביקור בארץ!

הפצה בלעדית בישראל: www.ravenmetal.com

ALESTORM

הפיראטים באים

Photo by [illegible] Dujardin

להקת המטאל Alestorm הכניסה את מושג ה Pirate Metal לתודעה של אנשים שלא הכירו את Running Wild והפכה לנציגה הבולטת של הסגנון המשלב בין פולק מטאל, האבי מטאל והרבה שתייה ואווירת מסיבה, תפסנו את קפטן הוק, סליחה.. את דניאל אוונס גיטריסט ההרכב לשיחה צפופה על סיפון האונייה חצי שעה לפני שהמשתה התחיל...

ההצלחה הגדולה של הפולק מטאל בשנים האחרונות הביאה לכם המון קהל ובמה נהדרת להתקדם, למעשה הסגנון שלכם שואב הרבה גם מההאבי מטאל הקלאסי ולמעשה יותר קרוב רעיונית ללהקות כמו Grave Digger מאשר ללהקות כמו Finntroll נניח, אתם מגיעים ממקום אחר?

בהחלט, אנחנו לא מביאים השפעות מלהקות הפולק מטאל שמצליחות עכשיו וגונבים רעיונות, אלא ההפך, אנחנו מנסים את הקטע שלנו ושיהיה אחר, יתן את הצבע שלנו, אנחנו יותר מושפעים לדעתי מלהקות כמו Bal Sagoth או Primordial וכמובן מ Running Wild, Skyclad ו Grave Digger והרבה פחות מהלהקות המקנדינביות, יש קצת דמיון כי יש לנו המון קטעי פולק ואווירת המסיבה מזכירה את מה שהם עושים אבל אני חושב שאנחנו נשמעים אחרת.

השירה היא מה שנותן לכם הרבה שוני מלהקות אחרות בתחום, הסולן לא מגרגר אלא שר נקי

אני חושב שזה נותן מימד אחר ויותר נגיש לפולק מטאל, אפשר להקשיב ולשיר את השירים ולא רק לשמוע צעקות בשפה לא מזוהה, אנחנו שרים באנגלית וזה נראה לי הכי טבעי בשירה הקבוצתית ("גאנג") אנחנו מנסים להוסיף לשירה של כריסטופר קטע שיהיה לקהל קל לשיר בהופעות, ההופעות וכל הקרנבל שמסביב זה העיקר מבחינתנו, זו האינטראקציה עם הקהל.

אתם יחסית צעירים, מתי התחלתם?

כולם בני 22 עד 25, אני לא מרגיש שאנחנו צעירים אבל יחסית ללהקות אחרות כנראה שאנחנו כן (צוחק), התחלנו לנגן בגיל מאוד צעיר, בסביבות גילאי 14-13, ולאט לאט התפתחנו צעד צעד, למרות אחד מהשני, אף אחד מאיתנו לא למד מוסיקה באופן מקצועי, פשוט רצינו לנגן את מה שאנחנו אוהבים.

ההופעות שלכם הם קרנבל אמיתי, הקהל שר, רוקד, שותה ומשתולל, איזה סוג של קהל אתה רואה בהופעות בהשוואה ללהקות אחרות או למי שקרונה את האלבומים שלכם?

אני רואה הרבה קהל בהופעות שלא מגיע ללהקות אחרות ולא בהכרח קונה את האלבומים שלנו או מכיר אותנו לפני ההופעה, הם מגיעים בשביל הקרנבל, בשביל האווירה המשתוללת שיש בהופעות שלנו, אחר כך הם מתחילים לגלות את האלבומים שלנו, אנחנו עוברים מצוין על הבמה ומשם הם מגיעים לאלבומים.

תגיד, מה דעתך על להקות כגון גוגול בורדלו או דרופקיק מרפי, אתה מרגיש שאתם מושפעים מהם בדרך זו או אחרת?

אני אוהב אותם מאד.. את שתי הלהקות שציינת, אבל קשה לי לראות טאו לומר אם ועד כמה אנחנו מושפעים מהם, אני מאמין שלקהל יהיה הרבה יותר קל לראות את זה, אני בתוך העשייה הזו אז קשה לי לומר, אבל כן, אני מאוד אוהב אותם

כשאתם שרים על כל נושא הפיראטים כקונספט יש בזה גם צד שפחות מתעסקים בו, הצד האלים והברברי של הפיראטים שעשו מעשים אכזריים לאנשים, במהלך ההסטוריה הצד הזה של הפיראטים מאד מודגש, איך אתה מתמודד עם הצד הזה ומה דעתך?

יש בזה בעיה מסוימת, כי הם באמת עשו מעשים אכזריים ואלימים שלא הייתי רוצה לראות כיום בעולם, מצד שני די ברור לכולם מאיפה ומאיזה צד אנחנו מגיעים לנושא, אנחנו באים מהקטע של הפאן והכיף, השתייה ביחד, הלעשות שמח, הפארטי, זה הצד שלנו, אין בנו שום דבר אלים או אכזרי.

השימוש בקלידים נותן לכם סאונד מאד אייטיז, עוד דבר שמבדיל אתכם מלהקות אחרות בתחום

זה מאד טבעי לנו, יש הרבה שימוש בתזמור באלבומים כי זה מתאים לסיפורים עליהם אנחנו שרים ולכל הרעיון, בהופעה הסולן מנגן על קלידים בצורת גיטרה כמו שהיה נהוג בשנות השמונים, זה מאד תופס את העין ולדעתי מייחד אותנו.

[illegible], אתם מצליחים לשחזר את אותה [illegible] ואנרגיה מטורפת גם במועדונים קטנים?

[illegible] אוהבים לנגן גם בפסטיבלים ענקיים וגם במועדונים קטנים, לכל אחד מהם יש את הקסם שלו, ובכל אחד מהם אנחנו נותנים מאה אחוז, יש קסם במועדונים קטנים, אנשים קרובים אליך, אתה מרגיש את הקהל.

שמעת פעם על להקות מטאל מישראל?

אני מכיר רק את "וויסרה טרייל" כי המתופף שלהם חבר שלי ואנחנו בקשר, הייתי מאד שמח להגיע לישראל להופיע.

מה קורה אתכם בקרוב?

האלבום החדש שלנו יוצא ממש בימים אלו ואחריו מתוכנן לצאת די וי די ראשון ללהקה, הופעות, פסטיבלים, הרבה אקשן טובה.

אם מדברים על אקשן, הקליפ הראשון ששחררתם מהאלבום החדש מלא באקשן, שיכורים, שטויות, צחוקים וכל טירוף שהולם את המוסיקה שלכם.

ברור, זה הקטע, צילמנו אותו בספרד ויום לפני הצילומים השתכרנו לחלוטין, היינו צריכים לשחק שם פיראטים שיכורים במסיבה אז אפשר לומר שנכנסנו לתפקיד כבר מראש....

שתי דעות, שתיהן נכונות

אני מזל תאומים ולכן זכותי לסכיזופרניה במקרה הנ"ל, אני לא עקבי כאן, יש לי שתי דעות, אכתוב את שתיהן, אם ללהקה מותר אז בטח שגם לי מותר...

"Illud Divinum Insanus" הוא אלבום של להקה שהיתה אגדית אך משנת 1995 לא הוציאה אלבום שמתקרב להגדרה "טוב". נכון שהאלבומים עם סטיב טאקר בעמדת הסולן היו נחמדים והיו בהם רגעים יפים, אבל "רגעים יפים" זה משהו שאני מוכן לקבל כשמדברים על אלבום של Incantation ולא על אלבום של Morbid Angel שאת Blessed Are The Sick שלה שמעתי יותר מאלף פעמים בחיי (חישוב פשוט: 20 שנה מאז שהאלבום יצא, הוא מתנגן אצלי לפחות פעם בשבוע, זה 960 לא כולל האטרף של ההשמעות היומיות כשהוא יצא והייתי בן 15) במקרים כאלו אני מצפה להרבה יותר, יודעים מה: לקצת יותר (נכון, השוק השתנה ואין השראה - קיבלתי) יודעים מה: אני מצפה לאלבום שאוכל לשמוע לפחות פעם אחת ברצף גאדראמס!!

מאלף השמעות לאורך 20 שנה לחוסר אפשרות להקשיב לאלבום החדש ולו פעם אחת ברצף בלי להתבאס זו לא "ירידה ברמה" – זו התרסקות, קריסה, זה להפוך מלהקה שנחרטה לך בלב ובורידים ל"עוד להקה" ששמעת לעשר דקות והנחת בצד, ההיא שאהבתי אותה 20 שנה, היום אני מסתכל עליה לרגע ולא נותן מבט שני, זו תמונת המצב רק שתבינו ולא - אני לא רוצה להוריד את רף הציפיות כי אני יודע יותר טוב מרבכם למה האנשים האלו היו מסוגלים, וכמה כסף הם קיבלו מחברת התקליטים כדי להקליט אלבום יקר, מושקע ושיישמע זהב, מדובר ברבע מיליון דולר, בסכום הזה מקליטים עשרה (!!!) אלבומים של Behemoth או Nile, כסף היה, חופש אומנותי היה, קהל שמחכה היה, אז מה קרה?

דייויד וינסנט שחזר להרכב לאחר 15 שנה בעסקי מוסיקת האלקטרו אינדסטריאל והסאדו מאזו החליט שהוא אמן והוא תביא את ההשפעות שלו לתוך האלבום החדש, טרי אזאגטוט שמע יותר מדי מטאלקור בבית והחליט שהוא צריך "להתעדכן", המתופף הקלאסי פיט סנדובל חטף בעיית גב רצינית ואת מקומו תפס מתופף חדש שנשמע כמו מכונת תופים שנשמעת כמו מתופף שנשמע כמו מכונת תופים וחוזר חלילה, בלי היצירתיות הידועה בתיפוף של סאנדובל, בלי המקצבים המוכרים, סתם תיפוף מטאל טכני מהיר ומדוייק, סבבה, באלו יש מאות, פיט סאנדובל היה אחד.

אריק רוטן מ Hate Eternal ידע מתי לעזוב את ההרכב כנראה וכיום להקתו נשמעת הרבה יותר טוב מלהקת האם, Morbid Angel נשארו עם שני מנועי יצירה: טרי אזוגטוט הגיטריסט המחונן שנשמע כאן מצויין רק ממש לא כמו עצמו, ודייויד וינסנט הסולן הכי כריזמטי לשעבר באקסטרים מטאל שנתק של 15 שנה מהמטאל הקיצוני גורם לו להביא השפעות שמקומם לא בלהקה הזו.

אני מבין שצריך להתפתח, Altars Of Madness היה כיוון אחד ו Domination היה התפתחות טבעית, כאן לא מדובר בהתפתחות, גם שירי האינדסטריאל נשמעים בינוניים ורחוק מאד ממי שבאמת עושה את זה טוב, בראש שלך להשמע חללי מנוכר ומתועש? תביא לתקליט מוסיקאים מ Nine Inch Nails או את רוב זומבי שייתן לך ייעוץ, בכסף הרי קיבלתם בכמויות, אבל לא - הצמד וינסנט את אזאגטוט יודע הרי הכי טוב מכולם ובולם טפשים גמורים חוץ מהם, אז הם שבחשבים שניהם לשפים של מסעדה יוקרה צרפתית החליטו להתחיל להגיש אוכל מזרחי, רק מה? החומוס שלהם על הפנים, הבשר תפל והסלט דלוח, אם אתם רוצים להתפתח אז תתנו משהו חדש, סבבה, אבל דחילק מורבידו: שיהיה ברמה - אנחנו לא טיפשים.

על הטקסטים לא אכביר בכלל, שילוב של שטויות מעורב באלטרואיזם והאדרה עצמית, המילה We נשמעת כאן כמעט כמו המילה Metal בשירים של מנואר. מה הכוונה We אם יורשה לי לשאול? מי זה We בדיוק? המתופף החדש שאין לו מילה? הגיטריסט השני השכיר? או אולי וינסנט שרק לפני 4 שנים יצא במגזין זה בכותרת ראשית "בחיים לא אחזור ללהקה, מבחינתי זה ללכת אחורה"? אני עונה לכם כמו האיש ברחוב "עלק We... אין לכם להקה בכלל" שור - אנחנו לא טיפשים בפעם המיליון: אם אני רוצה לשמוע אינדסטריאל מטאל אני אשמע Frontline Assembly או Skinny Puppy ולא את האלבום הזה, אם אני רוצה לשמוע דת` מטאל אני אשמע Immolation, Vader או Behemoth ולא את האלבום הזה, אני אחזור לשמוע את ארבעת האלבומים הנפלאים הראשונים של Morbid Angel כי את האלבום החדש אני לא יכול לשמוע בשלמותו ממש כמו שכתוב בהגדה של פסח "אפילו פעם אחת" ואם אתם ממש רוצים להעניש אותי אז "הלילה הזה – שתי פעמים" וזה כבר ממש סבל.

ואז בא האני השני וטוען כי:

"Illud Divinum Insanus" הוא לא אלבום בשבילי, גם ככה 90% ממי ששומע היום מטאל נתקל בלהקה לראשונה עכשיו, אליו זה מופנה הרי, הזיכרונות שלי ממוסיקה מעורבים בחיי האישיים ומשפיעים על כושר השיפוט שלי בצורה ברורה: מה הכוונה – תמיד הערב מטאל במועדון המטונף ב 1991 עם עוד 40 אנשים ייזכר כהרבה יותר כייף מכל מופע מטאל כמעט שהייתי בו בחיי, תמיד אלבומי הבלאק מטאל הראשונים עם הסאונד המחורבן יהיו האהובים עלי כי אז המוסיקה הזו רק יצאה ובגיל 16 זה התאים לי בול, תמיד הזכרון ינצח, תמיד Cause Of Death של Obituary שהוקלט ב 8 ערוצים באופן חובבני יישמע לי ויעשה לי יותר שמח בלב מכל הפקת ענק של Behemoth או Dimmu Borgir, למה? כי הזכרון שלי מגיע משם, כי זה מזכיר לי את אז בגיל 16, ולשפוט מוסיקה לפי הפרמטר של האם היא מעוררת בי זכרון או לא – זה לא חכם וזה לעשות למוסיקה החדשה עוול.

אני לא יודע מה היה קורה לו היו כיום רק 50 להקות אקסטרים מטאל שאנחנו מכירים ולו היינו שומעים כל תקליט חדש 20 פעם בלי קשר להאם הוא טוב או לא, רק כדי להכיר, היום יש זילות של החומר והכל באינסטנט, הכל עכשיו ומייד, Blessed Are The Sick נחת עלי כשהיו לי באוסף עוד 30 אלבומי Death Metal ועוד 400 אלבומי מטאל מכל הסוגים, כיום נוחת עלי האלבום החדש כשיש לי בבית 8000 אלבומי מטאל מכל הסוגים ובערך 600 אלבומי Death Metal, אי אפשר לצאת מנצח מהמשוואה הזו, דינו של כל אלבום חדש נחרץ עוד בטרם ראה אור וזה לא משנה אם הם מחדשים, ממחזרים, או מוציאים יצירת מופת, הבעיה כביכול היא אצלי ולא אצלם.

להקה צריכה להתפתח, טבעי שוינסנט יביא מעצמו כי הרי ברור שהאיש אינו בובה, האמירה חשובה לא פחות כאן, הרי ממש בקלות יכלו לכתוב עוד 10 שירים בסגנון Maze Of Torment ואז הייתי טוען שזה מחזור שלא מגיע-לרמה של האלבומים הקלאסיים וכבר עדיף שהיו עושים משהו חדש, הייתי מוצא הרי משהו לומר, אז כך או כך הבעיה היא אצלי בהרגלי ההאזנה שלי למוסיקה שהשתנו באופן קיצוני ואפשרו אז את צמיחתו של אלבום ו "מאפשרות" כיום את אי התחברותי אליו.

והאלבום לא כזה "לא מטאל" – יש בו קטעי דת` מטאל מהירים, כבדים וטובים, וגם הטכניקה אחלה, גם את הסאונד והכתיבה של Covenant היה קשה לעכל ואני זוכר טוב מאד ב 1993 שהמון אנשים הסתובבו בדיבור של "המורביד החדש גרוע" והנה היום הוא נחשב כקלאסיקה, מה זה אומר? הרבה מאד עלינו כקהל, הרבה פחות על הלהקה, הם מבחינתם שחררו אלבום שלנו אין כיום כלים אמיתיים להשוות אותו לאלבומי העבר, נשאר רק להתייחס אליו כאילו היה אלבום חדש של להקה חדשה, ואיך הוא כמה? אלבום בהחלט טוב.

SEPTICFLESH

The Great Mass

בהדרגה חזרה הלהקה היוונית למרכז הבמה לאחר שנים של העלמות, עם האלבום החדש The Great Mass יצאנו לראיין את Sotiris על האלבום החדש ועל הדרך החדשה/ישנה

בתחילת שנות האלפיים מצבכם היה מאד גרוע, אמנם הוצאתם בשנות התשעים חמישה אלבומים מצליחים אבל משנת 1998 בערך החלה הפופולריות שלכם לרדת בהדרגה ובתחילת שנות האלפיים הלהקה כבר היתה חצי מפורקת, בלי חברת תקליטים, בלי קהל כמעט, למרות זאת חזרתם אט אט לעניינים

אחרי Sumerian Daemons שהיה אלבום די נסיוני החלטנו שאין מקום ללהקה יותר בחיים שלנו ואנחנו רוצים לעשות דברים אחרים עם החיים שלנו. אחרי כמה שנים שכל אחד פנה לדרכו הרגשנו שוב את הרעב לחזור לעשות מוסיקה ביחד ולהתחיל הכל כמעט מאפס ואז כתבנו את האלבום Communion בלי לדעת מה תהיה התגובה ואני שמח שהקהל קיבל אותנו חזרה בזרועות פתוחות.

הלהקה הישראלית Orphaned Land עברה תהליך די דומה, הם היו חתומים יחד אתכם באותה חברת תקליטים בשנות התשעים (Holy Records) והוציאו שני אלבומים מצליחים, בערך ב 1998 הם פנו איש איש לכיוונו ואז אחרי כמה שנות שתיקה חזרו מחדש ובגדול לעניינים, עם חברת תקליטים חדשה וחזקה יותר והצלחה גדולה יותר בהרבה. מאד דומה למה שאתם עברתם, אתה רואה נקודות דמיון? אני זוכר שגם אתם וגם הם הוצאתם את קלטת הדמו ע"ג דיסק בשנת 2000 ומאז אט אט הדברים חזרו למסלולם.

אני לא רואה נקודות דמיון, אנחנו אוהבים ומכבדים מאד את Orphaned Land והם להקה מקורית ומאד מיוחדת, אנשים מקסימים. אבל אני לא חושב ש"למדנו משהו" מהפרידה מ Holy Records או מהמעבר בין חברות התקליטים. לא חושב שאצלם זה היה הקטע גם. זה הרבה יותר אישי לדעתי, אני חושב שזה היה יותר בכיוון של דברים שעברנו. אני ואחי טסנו ללונדון ללמוד אמנות ועיצוב, זה מה שעניין אותנו בחיים. אני לא מתחרט על שום הפסקה או פסק זמן שלקחנו, תחשוב שאם לא היינו עוברים את התהליך הזה אז שני האלבומים האחרונים שחלנו לא היו נשמעים ככה, הרבה ממה שיש שם הגיע ממה שלמדנו כסטודנטים בשנים שבהן לא עשינו מוסיקה.

זה רק מראה גם במקרה שלנו וגם במקרה שלהם שכשאתה טוב ואתה מאמין במה שאתה עושה ומגיע עם משהו אמיתי אז הקהל יחכה לך ויצטרף אליך למסע.

Communion הוא האלבום המצליח שלכם עד כה והוא גם האקסטרימי ביותר, הוא הביא אתכם לרמת הצלחה שאולי תתקדם עוד עם האלבום החדש אבל אם נשים אותו לרגע מחוץ למשוואה, העובדה שאת ההצלחה הגדולה ביותר שלכם עשה עבורכם האלבום הכי כבד שלכם מסמלת עבורך משהו?

האלבומים המלודיים יותר שלנו כמו DNA Revolution או Fallen Temple מאד אהובים על ידי לא מעט אנשים, גם אני חושב שהם נהדרים, יש שם חומרים מצויינים, Communion הוא האלבום הכי מצליח והכי קיצוני, זה אומר שאנחנו עושים משהו נכון בזה שאנחנו לא שמים פס על מה ימכר ולא עושים אלבומים כדי להצליח אלא רק כדי לרצות את עצמנו ואנו מה שלנו נשמע טוב, אני שמח שהקהל קיבל את זה באהבה, למרות שאני חייב לומר שגם באלבום הזה יש הרבה רגעים מלודים, רק שבהשוואה לאחרים הוא אכן הכי קיצוני.

נראה כאילו הסצינה היוונית שהיתה ענקית בשנות התשעים עולה שוב לכותרות, אתם מצליחים כאי פעם, Rotting Christ ממשיכים להצליח בהתמדה, Firewind מיקמו את עצמם בצמרת המטאל המלודי ואפילו Nightfall חזרו לעניינים עם אלבום חדש, איך הרושם שלך?

אולי כי אני בתוך העניינים אני לא מרגיש את זה כל כך, אני חבר טוב של Sakis סולן Rotting Christ ופעם הייתי גם חבר של Efthimis סולן Nightfall (והיום לא?.... צ"ש) אבל אני לא יכול לומר שהסצינה היוונית חזרה להצליח כמו בשנות התשעים בהן היינו ממש בסוף של המטאל, נכון ש Firewind מצליחים ו Gus מנגן עם אוזי אוסבורן שזה נתן דחיפה חזקה למטאל היווני אבל מה שיקבע את עתיד הסיצנה כאן מבחינה יצירתית זה דור הלהקות הצעיר שאני מקווה שיהיה חזק כמונו וכמו Rotting Christ שממשיכים לשאת את הדגל 20 שנה ולעשות את מה שהם מאמינים בו בהתמדה ועם המון נשמה.

האורקסטרה והתזמורים מאד בולטים כאן לאורך כל האלבום, זה נשמע לעיתים כמו פסקול, הקלטתם בשלושה אולפנים בשלוש מדינות שונות, למה? מה הרעיון מאחורי הכיוון היותר מלודי הפעם?

האורקסטרה היא התזמורת הסימפונית של פראג, עלה לנו המון כסף להשתמש בהם אבל זה נתן לאלבום המון עומק וייחוד, את התזמורת הקלטנו שם, את רוב החלקים של המטאל הקלטנו ביוון וחלק מהשירה הקלטנו בשבדיה ושם גם עשינו את המיקסים. יצא אלבום בסאונד מעולה לטעמי, יוקרתי, נשמע בדיוק כמו שרצינו, בשנות התשעים באלבומים כמו Esoptron היה לנו את הכיוון והרעיון אבל בגלל תקציב הקלטה נמוך יחסית לא יכלנו לממש אותו מבחינת סאונד. הפעם התקציב היה גדול והתוצאה בהתאם, בדיוק מה שרצינו.

הצד הויזואלי מאד חשוב לכם, זה בא לידי ביטוי גם בהופעת הבמה או בתפאורה?

בדיוק כעת אנחנו עובדים על זה היות ואנחנו לפני כמה סיבובי הופעות, תהיה תפאורת במה מיוחדת כדי לשמר ולהעמיק את הרושם של המוסיקה והחוויה, בומבסטית ואפלה.

בהרבה מובנים זו כמעט להקה חדשה ממי שהייתם בשנות התשעים

לא, זו התפתחות, זה מסע, לקחנו הפסקה וחזרנו, יש קו מנחה ברור מהאלבום הראשון שיצא ב 1992 ועד היום, זו הכתיבה שלנו.

מה קורה עם חמשת האלבומים הראשונים שלכם?

יצא לי לדבר לאחרונה עם פיליפ, הבעלים של Holy Records גם הם יצאו והוא מתכונן להוציא את כל חמשת האלבומים מחדש, זה מצויין כי במשך שנים המון אנשים חיפשו אותם.

לקחתם ספקטרום רחב עם האלבום הזה, הוא אמנם חדש בשוק אבל התגובות ממהרות להגיע והן טובות מאד.

כן, קיבלנו אלבום החודש בלא מעט מגזינים נחשבים בכל אירופה. יש דרישה מאד חזקה להופעות שלנו, בצרפת הופענו באולמות שהיו סולד אאוט, אני מאד מצפה לראות לאן האלבום הזה ייקח אותנו, לא מבחינה כלכלית או תהילה אלא מבחינת מימוש הדברים והשאיפות האומנותיות שלנו אותם רצינו להוציא לפועל מאז ומתמיד ובעת זה סוף סוף מתאפשר לנו.

ETERNAL GRAY

YOUR GODS - MY ENEMIES

ראיון עם דורי בר אור. מקים הלהקה

עברתם ממש מסלול ייסורים של כמעט עשור עד שקיבלתם את החוזה החדש ב Season Of Mist. איך ההרגשה כרגע? נצחון? עייפות? או שהעבודה האמיתית רק מתחילה?
בשהתחיל תהליך ההתעניינות מצד הלייבל לגבי החתמה שלנו (תהליך שארך כמה שבועות ארוכים), היו כמה נקודות שאפשר לציין אותן כשיאי התרגשות. הראשונה כששמענו שיש עניין מצידם. השניה כשקיבלנו את החוזים לחתימה וממש החזקנו אותם ביד. השלישית כשחתמנו עליהם והרביעית שהיתה השיא – ההודעה הרשמית שלהם לגבי ההחתמה של איטרנל, שהיתה בתפוצה כלל עולמית.
הייתי בטוח שספציפית אני אגיע לשם מותש, ללא חשק. היו אינספור פעמים במהלך הקריירה בהן היינו בטוחים שהנה משהו אוטוטו קורה ופתאום זה לא קרה. הבטיחו לנו דברים, זרקו מילים באוויר ולצערי הלהקה גם נתקלה בזבל אנושי רב. למדתי לסנן עם הזמן, לתת לרגש מקום מוגבל אחרת לא הייתי מסוגל לסחוב את העליה והייתי פשוט עוזב את הגיטרה ומפסיק.
אני חושב שבגלל שהצלחתי להפריד את הרגש מה"ביזנס", יכולתי להגיע לנקודה לא מותש, למרבה הפתעתי ולהיות מאושר שהלהקה שלי, סוף סוף, מקבלת חותמת כשרות.
להגיד לך שאני חושב שזה לא טפשי, העובדה שרק בגלל שמישהו בא ביום בהיר ונותן לך חותמת כשרות – ופתאום אז אתה קיים בעולם כלהקה. כאילו לא היית קיים קודם אבל עכשיו אחרי ש X החליט, פתאום אתה קיים? אני לא אגיד שזה לא מוזר לי. אבל ככה זה עובד ואנחנו זורמים עם זה.
כרגע אנחנו נמצאים בנקודה שיש לנו הרבה יותר מרץ ממה שדמיינתי ובן, העבודה האינטנסיבית מתחילה רק עכשיו ואנחנו כבר לא יכולים לחכות.

היו המון נקודות בהן היה דומה במהלך השנים שהלהקה כמעט גמורה, עברת לגרמניה, לא היתה לכם חברת תקליטים, למרות הכל המשכתם, היו המון רגעים שהרבה להקות היו מתפרקות בהן, מה איחד אותכם להמשיך?
המוזיקה. אני לא רוצה להשמע קלישאתי, אבל חוץ ממה שהזכרתי קודם לגבי ההפרדה של הרגש מהביזנס, הדבר העיקרי שמחזיק זה המוזיקה והאמונה שלנו בה.
לא היה רגע דל בו פיקפקנו בעוצמות של המוזיקה. כולנו אוהבים מוזיקה, כולנו מכורים לעניין ועוד יותר אוהבים לנגן ולכתוב. הגענו לנקודה טובה מהבחינה הזאת עם האלבום הראשון. אני יכול להגיד לך שבשעות הכי קשות, בזמנים הכי שחורים בלילה כשלא הצלחתי להרדם כי חשבתי על העתיד של הלהקה (אם לפרק את הבסטה או לא) – נקודת האור שלי היתה התמונה הסופית. זאת שאם תסתכל עליה תראה את איטרנל כבר אחרי כמה אלבומים, חתומים בלייבל טוב, על במת פסטיבל באמצע סיבוב הופעות. כלומר – תשתית חזקה מספיק על מנת שיהיה לנו את החופש והגב להמשיך וליצור מוזיקה. לחלוק אותה עם כמה שיותר אנשים ורק להתפתח ולעלות. התמונה הזאת כל הזמן "תלויה" לי מול המיטה ואני בוהה בה כל לילה לפני שאני נרדם.

איך נוצר הקשר עם Season Of Mist ומה אתה יכול לספר על הלייבל?
יש בחור בשם לייף שעבד פעם בסנצ'ורי מדיה והיום יש לו חברה שעושה ניהול ללהקות שהם בוחרים. הם לא עובדים עם יותר מ 2, 3 להקות במקביל ולכן מאוד בררנים. הם עוזרים ללהקה ליצור קשר עם חברות ולנהל את המשא ומתן לגבי החוזה במידה ואחד כזה מוצע, דבר מצויין ללהקה שעוד לא חתמה על חוזה כי יש המון אותיות קטנות במיוחד בתחום הזה.
אני חייב גם קצת להוריד את תקוות הקוראים שיש להם להקות – זה לא שאם הוא החליט לעבוד איתך אז אתה מקבל חוזה. ממש לא. בביזנס הזה אף אחד לא עושה טובה לאף אחד כי החתמה מלאה ואמיתית של להקה דורשת המון משאבים מהלייבל ואם הם לא מאמינים שאתה תשתלם להם. זה לא משנה גם אם משה ירד מהר סיני ויבקש מהם שיקשיבו לאלבום החדש שלכם. זה אחד הדברים שלמדתי על הבשר במשך השנים – אין טובות (בנושאים שקיימת בהן השקעה). ובגלל זה ב"כ שמחנו, כי קיבלנו רקורד דיל נקי וללא קומבינות, אף אחד לא עזר עם פרוטקציות, כלום. קיבלנו את זה בגלל המוזיקה ועוד כל מיני דברים שכנראה חשובים ללייבל.
Season Of Mist זה לייבל שלאחרונה נהיה פשוט מטאורי. אני בטח לא צריך לספר לך על הלהקות שחתומות שם. יש שם שמות ענקיים. לגבי היחס של הלייבל – אני יכול להגיד לך שעל סמך מה שיצא לי לראות והעבודה השוטפת הם מאוד מקצועיים, נחמדים ורציניים. אנחנו מרגישים מאוד טוב כי עוטפים אותנו. יש הרבה אנשים שכרגע מה שהם עושים זה איטרנל גריי. הכל מסודר וזה מעודד אותי לראות כי אני יודע שהלהקה שלי בידיים טובות בינתיים.

Eternal Gray הופיעה גם עם להקות מחו"ל כגון Meshuggah ו Dismember ו Rotting Christ וגם עם להקות מקומיות, איך אתה משווה את השניים?
בינתיים אין כל כך מה להשוות כי הלהקות חו"ל שהופענו איתן הן להקות מבוססות ועברו כברת דרך לא קטנה (אמרת לא היו מגיעות לכאן.) אני חושב שזה בעיקר עניין של ניסיון, בגרות ויכולת ביקורת עצמית. לחלק מהאנשים יש את זה, לחלק לא. יש המון דוגמאות של להקות גדולות שהחברים בהן מתנהגים כמו תת אנוש. זה מגעיל אותי, אבל זה טבע האדם. אתה תראה את אותו הדפוס גם בכנסת, גם במייקרוסופט, גם בבניין עם הדבה שכנים... ככה אנחנו, אנשים.

Your Gods - My Enemies תסביר את הרעיון שמאחורי השם ומה למעשה ניסיתם להעביר?
השם Eternal Gray נבחר כמשהו שמייצג אמצע, איזון מסוים. לא שחור ולא לבן. כל הקונספט הזה בנוי על היגיון, מחשבה. כשהתחלנו לעבוד על האלבום אי שם ב 2004, עלה השם Your Gods, My Enemies כרעיון קונספט שיכול לתאר את הקונפליקט שנוצר בין הדת (למשל), לבין ההיגיון הנבריא. הדת, לצ[illegible] העניין כי לא מדובר רק בדת, אלא על כל דבר ש[illegible] אליזציה וסוגדים לו באופן עיוור, אשר פוגע באנשים אחרים), מובילה אנשים למעשים מסוימים, להתנהגויות ביזאריות וחסרות הגיון וגרוע – אי נטילת אחריות (נסתרות הן דרכי האל). העיוורון הזה, עצימת העיניים וסתימת הפיות. זה מפריע לי. לא נותנים לאנשים לחשוב, להתפתח, להגיע, לשאוף... מדכאים את החופש ואת היצירה ע"י חוקים שלטעמי אינם רלוונטיים. זה מנגנון שהמציאו אנשים שפלים וחכמים שעוזר להם לשלוט בקבוצה, זאת שמורכבת מרוב אוכלוסיית העולם.
פעם המציאו את אלוהים שאם לא תאמין ותקיים את מצוותיו השטן יעשה לך "נו נו נו" בטוסיק, אח"כ זה היה "גזע ארי" (שאגב אפילו כרעיון הוא שטות, כי הוכח גנטית שהגזע הארי בעצם הגיע בכלל מדרום אסיה ולא דומה בשום פרמטר למאפיינים לפיהם הגרמנים הבדילו בין ארי לבין שמי), והיום ממציאים את היהודים באג'נדה לאיחוד האומה האיסלמית שבמילים אחרות אומרת "לא משנה על מה וכמה כריב – יש לכולנו אויב משותף – הציונים". כל פעם יש משהו אחר שעוזר לקומץ לשלוט ולנווט את ההמון, אתה מבין שאנחנו לא באמת אויב נכון? אתה מבין שאם עכשיו אני נפגש עם מוסלמי או גרמני/רומני אין לי שום בעיה איתו ולו אין איתי, כן? אתה מבין שבכל מקום – גם בישראל, גם בעזה וגם בהונולולו יש אמא שבוכה כי התינוק שלה חייך אליה בפעם הראשונה, נכון? אז בשביל מה כל הדבר הזה? מי גנב מה למי ומתי, שגרם לו להרגיש כל כך הרבה וגם לא פרופורציונאלי? הרי כשמראים לי תמונות זוועה השכם וערב דרך הטלוויזיה, שרים שירי דיכאון שמהללים את העם המסכן שלי וכמה כולם רודפים אותי וכל זה מגיל צעיר – איך לא אצא פרנואיד פסיכי בסוף? אין לי בריזה.
אז מי באמת האויב שלי – המוסלמי? היהודי? השחור? הגרמני? הרי למי בכלל איכפת מה הצבע, הלאום... זה טפשי, אתה מבין? זה לא באמת מעניין אותנו כשאנחנו הולכים לישון או סתם שורדים כיום יום. כולנו חולקים את אותו ה DNA למעט שינויים מזעריים, תגיד, מה עם דרפור? מה עם אירן, סוריה – לא נרצחים שם אנשים שמנסים לחשוב בכוחות עצמם? באיזו אמתלה? או מהקטע של העיסוק האובססיבי ביהודים הציונים ובעזה, כאילו כלום לא קורה מסביב? זה כי מדובר באג'נדה, זאת האג'נדה של אותו הקומץ השליט. גורמים לנו לשנוא אז אנחנו צריכים להתפכח. אני חושב שמדע ודרט הם ההזדמנות של כל אחד מאיתנו לחופש אמיתי.
המינוח "אלוהים" כולל בתוכו הרבה דברים. כסף, מדיה, שליטה, דת... אז מי באמת האויב שלנו?

האלבום הוקלט שוב בשבדיה אך הפעם בסטודיו שונה, מה הסיבה לכך?
אני מאמין שלהקה צריכה לעבור אבולוציה וחלק ממנה הוא גם להתנסות בדברים חדשים. לא היתה לנו סיבה מיוחדת חוץ מאשר רצינו לנסות כיוון סאונד שונה, אווירה שונה... יקח לנו עוד זמן לגבש, ליצור היתוך מושלם בין שלב הדימיון שעובר למחשבה, שעוברת לעצבים שמריצים את היד לגיטרה, לבין מה שיוצא בסוף ההק[illegible] חלק גדול מהיופי הוא גם להיות מופתע בדרך.

הלכתם לכיוון פחות מלודי, יותר דת' מטאל הפעם, מה הסיבה לכך?
אני חושב שחברי הלהקה שהצטרפו אחרי שהסולן/גיטריסט עזב תרמו את חלקם לעניין. כשאתה כותב עם אנשים אחרים, הריאקציה שונה וכך גם התוצאה הסופית. אבל, יש גם את נתיב ההתפתחות הטבעי שהלהקה עוברת וזה עוד נדבך בו. האלבום הבא ישמע אחרת, למעט אלמנטים מאוד מסויימים. כל אלבום שלנו ישמע אחרת ויוצג את התקופה בו הוא נכתב.

חלק גדול מהשירים באלבום הבכורה Kindless נכתבו או סמוך מאד להקלטות או ממש באולפן, איך היתה העבודה הפעם?
אם אתה מתכוון ללירקה אז כן, המילים לשירים ב Kindless נכתבו בסמוך או באולפן עצמו. האמת שבכלל לא ידענו מי ישיר, אפי או הסולן לשעבר. אחרי כמה נסיונות בתוך האולפן החלטנו שאם אנחנו רוצים שיהיה לנו קהל, עדיף שזה לא יהיה אני זה שישיר. מבחינת המוזיקה, קיינדלס נכתב לאורך זמן לא קצר. יש שם ריפים משנת 1992 שעוד כתבתי ללהקת בלאק שהיתה לי אז. עשינו המון סקיצות גבית שבללו תופים, תפקידי גיטרות, רעיונות.
אותו הדבר היה עם Your Gods, My Enemies. המוזיקה לקחה די הרבה זמן יחסית, המילים הרבה פחות, חלק אפילו נכתב בעת ההקלטות.

חיית בגרמניה הרבה שנים וכעת אתה בארץ והלהקה עובדת מכאן, מה צפוי מבחינת הופעות בארץ ובחו"ל?
קראנו לשנה הזאת (2011) שנת פרומושן. בשנה הזאת אנחנו מתכוונים להופיע כמה שיתאפשר וזה כולל הופעות קטנות לקהל הגרעין הקשה שלנו, כמו גם לפנות לקהל חדש ולחזק את הבסיס של איטרנל באן בארץ. קשה לי כרגע לנבא מה יקרה עם הופעות בחו"ל כי האלבום רק יוצא בסתיו, אבל אם יזדמן לנו אנחנו לא נהסס כי אנחנו מאוד רוצים. זה יקרה, אבל לא בטוח מתי.
לקראת תום השנה הזאת נעשה הערכת מצב ונעבוד על לוח זמנים לשנה הבאה שלדעתי תכלול עוד אלבום, אם הכל יסתדר. יש לנו המון מרץ ורצון ולאט לאט נביא את איטרנל לפיסגת הדת' מטאל.

בכלל איך אתה רואה את המטאל כאן בהשוואה לגרמניה מהבחינה של להקות בסגנון ובגודל שלכם?
אני חושב שלאט לאט אנחנו יותר ויותר דומים לאירופה. פחות אנשים מגיעים להופעות כי יש המון הופעות מחו"ל. התמזל מזלנו כלהקה ויש לנו גרעין קשה של קהל שילך איתנו באש ובמים, ראינו את זה בהופעה בחודש מרץ שהגיעו קצת פחות מ 200 איש. את ההופעה הזאת פירסמנו באופן שונה כי רצינו לבדוק את הנטו של קהל הגרעין שלנו. לא הבאנו הפתעות או כל אטרקציה אחרת – זאת היתה הופעה של איטרנל. מאוד שמחנו לראות שזאת הכמות שהמוזיקה שלנו נסן [illegible] פאיות אני חושב שהמצב שלנו לא רע בכלל, אם משווים [illegible] ה, כלכלה וכו').

Eternal Gray קיבלה באלבום הראשון ביקורות מעולות מכל עיתוני המטאל הגדולים באירופה, גם חברי להקות רבים נתנו פידבק מאד חיובי על האלבום, מה התחושה שלך הפעם?
לא יודע. לא הוצאנו אלבום הרבה זמן, אז גם לא יצא לנו לבדוק את הדופק של התעשיה. אני מקווה שיהיו פידבקים הוגנים.

אבל גם אם לא, זה לא משנה כי האלבום כבר שם. הוא בחוץ. אי אפשר לתקן ואני גם לא רוצה לתקן, כי בזמן הנתון זה מה שהיה הכי טוב מבחינתנו. מוזיקה זה רצף של צלילים שמםצה זמן נתון תחת השפעת כל מה שקרה בזמן הזה, או בעבר שלו. קשה לי להאמין שאי פעם היה קונצנזוס לגבי להקה מסויימת. הנה, למשל המון עיתונים שיבחו, אבל עיתון Terrorizer נתן לנו ציון 6 מ 10 על קיינדלס בעוד שהמינימום בכל העולם היה 8. אני מניח שזה לא מצא חן בעיני המבקר וזה בסדר. ההסבר שלו בביקורת למה האלבום קיבל 6 לא שכנע אותי ואני מאוד אובייקטיבי בקטע הזה. (הוא טען שהסאונד גרוע ושהחומר לא טכני מספיק או לא מבוצע טוב, או משהו דומה...).

אנחנו פתוחים לביקורת טובה וגם לפחות טובה, אבל קשה לי להאמין שזה ישנה משהו ממה שאנחנו עושים, לבאן או לכאן. זאת המוזיקה שלנו, זה הכיוון, זאת האווירה. אם משהו ישתנה זה יהיה בגלל מה שאנחנו עוברים ואיך זה השפיע עלינו בתור אינדיבידואלים. לא בגלל ביקורת כזאת או אחרת.

אתה המון שנים במטאל, עלית על במות בארץ כבר ב 1991 עם להקת הבלאק מטאל Impurity ספר לקוראים על התקופה הזו, מתגעגע? ואם כן, למה?
זו היתה תקופה אדירה בכמה מימדים במקביל ומצד שני היו לה גם מינוסים בהשוואה להיום. שמע, כל אחד אוהב את זכרונות הילדות והנעורים שלו ואלה הם שלי, לכן ברור שאני מתגעגע. אבל מבחינת התחושה – היה משהו יותר בתולי. זה היה באמת לא רגיל שבנאדם מקשיב אז בכלל, מנגן את המוזיקה הזאת. זה היה מאוד מיוחד בזמנו כי לא הרבה העיזו. אם לתאר את זה באופן אישי – הקיצוניות היתה החדר שלי וכשלא הרבה מעיזים להכנס לחדר הזה, יש לך המון ספייס. אני אוהב הרבה ספייס לחלום, להזות, לקבל השראה, לחיות את הצלילים. זה עיצב הרבה מהאישיות שלי ותרם למי שאני היום אז אני מתגעגע לבדידות הזאת כי היום, יש הרבה מאוד אנשים בחדר הזה. גם אתה בטח זוכר את זה כי היית שם – את התחושה המיוחדת לצאת לערב מטאל ביום שישי... הכל שחור ואפל, באיזור תעשיה, מועדון מצופף... הכי אנדרגראונד שיש. כולם חברים כי זה המקום היחיד שיש לצאת אליו אם אתה רוצה מטאל. שמע, זה קסם בעיני. וזיכרון של אדם לסיטואציה מסויימת ואיך שהיא נחקקת בזיכרון – זה קסם. ולכן כל רגע הוא בעל פוטנציאל להיות קסום לדעתי.

מה השוני העיקרי בין Kindless ותהליך העבודה עליו ל Your Gods My Enemies?
חברי הלהקה. כי מבחינת התהליך, זה היה פחות או יותר אותו הדבר. נכון, גרתי בגרמניה אבל נסעתי כשכבר היו שלושה שירים מוכנים שכתבנו כולנו ואז השלמתי את העבודה בגרמניה. האלבום הזה נכתב בבדידות. גרתי בגרמניה עם החברה לשעבר שלי ולא הכרתי שם אף אחד. את המוזיקה כתבתי בעליית גג שהיתה בדירה שלנו... גרנו מול פארק עצום, אז היה לי המון שקט נפשי להתרכז, מה גם שאין לחץ פסיכי כמו שיש אצלינו בישראל. הייתי בבדידות מוחלטת בזמן כתיבת השירים וזה עזר לי הרבה להוציא דברים מסויימים ולהביא אותם לתוך השירים. יש הרבה מאוד עוצמות רגשיות באלבום הזה, למרות שזה אולי לא נשמע בפעמים הראשונות. אבל אני מבטיח שכל אחד בעל אבחנה חדה ורגש לצלילים יוכל לשמוע את זה אחרי כמה סיבובים.
אחרי שהיו מספיק שירים, עשינו חזרות כל פעם שבאתי לביקור בארץ ואז כשהכל היה מוכן וקבענו תאריך להקלטות, שאר הלהקה הגיעה אלי לגרמניה למחנה אימונים אינטנסיבי של שבוע וחצי ומייד אחריו נסענו ביחד לאולפן הקלטות בשבדיה.

לאיזו מוסיקה אתה מקשיב בימים אלו?
אני כמעט ולא מקשיב למוזיקה. יש לי רוויה גדולה מאוד כי בנפרד מהחזרות האינטנסיביות שאנחנו עושים לקראת הופעות, אני גם עובד על שירים ועל קונספט לאלבום הבא. לא מסוגל להכניס דיסק ולשמוע מההתחלה ועד הסוף. לפעמים ככה בפייסבוק כשיש לינקים לשירים שאני אוהב אני לוחץ פליי.

האם ההצלחה של להקות כמו Gojira או Meshuggah והפתיחות של הקהל לחומר טכני, תורמת לכם לדעתך? או שאתה מעדיף לחשוב עליכם יותר כלהקה בכיוון של Morbid Angel ודת' מטאל בגדול?
אני חושב שלאיטרנל יש משהו ייחודי. זה לא מקורי, אלא ייחודי. אנחנו מרכיבים אחרת את השירים, יש לנו גישה מסוימת, קו מוביל וזה מה שייחודי במוזיקה שלנו. מבחינת צלילים אנחנו דומים לכולם ביחד אבל אנחנו משתמשים בתבלינים אחרים, תערובות שונות. זה משהו שחמיד כולם התקשו להגדיר וזאת הייתה לנו אינדיקציה טובה שאנחנו עושים משהו ייחודי. יכולת לקרוא במגזין Metal Heart שאנחנו דומים ל Bolt Thrower וב Metal Hammer שאנחנו דומים ל Nevermore. וכו' וכו'.
Gojira להקה מעולה ויש להם קטע. אם תשאל אותי, הם הרבה יותר דומים ל Morbid Angel מאיתנו. אבל שוב, יש להם משהו מיוחד באופן שהשירים שלהם מורכבים. Meshuggah להקה אדירה שהביאה באמת משהו חדש ומקורי, מה שמעמיד להקה במצב לא פשוט כי הם תמיד יהיו חייבים לחדש ולפתח, להתעלות על עצמם. אחרת כמה אפשר לחזור על אותו הדבר? הרי בסוף יפוג התוקף. אבל בינתיים לדעתי הם עושים את זה מצוין.
בסופו של דבר, חומוס עושים מחומוס וטחינה. אז איך זה שיש כל כך הרבה וריאציות.

Novembers Doom

Dance Of November Souls

"נובמבר דום" היא להקת Doom Metal מארה"ב, זה אלבומה השמיני, היא השגרירה הכי חזקה של ארה"ב בתחום הדום מטאל ויחד עם Swallow The Sun מפינלנד ו Draconian משבדיה היא מהווה את הצמרת של הסגנון כיום בעולם, את עיקר ההשראה היא שואבת כמובן מ My Dying Bride, הגדולה והותיקה שבלהקות הדום מטאל, אבל המוסיקה של נובמבר דום שואבת לא מעט גם מהרכבים כגון Opeth ואפילו Porcupine Tree או Paradise Lost המוקדמים, כלומר מעט יותר דינמי וורסטילי.

צד שתמיד היה חזק בלהקה הזו זה הטקסטים הכואבים והעמוקים של הסולן פול קור (ששר במקביל גם בקול מלודי וגם בקול מגורגר) האיש כותב מהלב והוא גם סופר ילדים בארץ מולדתו ואין ספק שלא מיעט כשרון יוצא מלבו החוצה, נובמבר דום כותבת לא מעט על חוויות בתוך המשפחה, על טראומות וכאב של ילדים, על צלקות, נראה שהסולן מחזיק לא מעט מהן בעצמו והן שמביאות את המוסיקה של ההרכב לכאלו שיאי רגש.

Aphotic הוא אלבום מעולה, הטוב ביותר מכל אלבומי הלהקה עד כה, הם מצליחים לנצל ולממש את הפוטנציאל שתמיד הרגשתי שמוחבא בהם, כאן הכל פורץ החוצה.

Harvest Scythe עם המילים הכואבות על בגידה במערכת יחסים והקצב היחסית מהיר בהשוואה לשאר שירי הלהקה, Buried העצוב והשורף, לא ברור של מי הכאב בשיר אבל יש בו הרבה כאב והרבה אלימות נפשית, נקמה בה שני הצדדים מפסידים, וכל אחד עם הכאב שלו, אני מרגיש שיש כאן סיפור מתחת לטקסט, גם השירה של פול יותר חזקה ועוצמתית מהרגיל, שילוב חזק של אהבה ושנאה, של ברוטליות ורגש קיצוני.

What Could Have Been לוקח אותנו על הפריטות האקוסטיות של ההתחלה לעולמם של הילדים, וזה כואב עד דמעות, שיר של הורים שכולים ששרים לילדם, זה שיר שאם יש בכם רגשות ואתם לא אנשים אטומים רגשית יביא אתכם בקלות לבכות, הזמרת המתארחת בשיר היא Anneke Van Giersbergern האגדית מתקופת הזהב של The Gathering וכשהיא שרה כאן את הקטעים של האמא ופול קור את הקטעים של האבא, ההורים שאיבדו ילד קטן, הלב מתכווץ ומתרסק, אי אפשר לעצור את הדמעות, שירים כאלו עושים פעם בדור, אין לי אפשרות להתחיל אפילו לתאר עד כמה השיר הזה ענק, רגשי ומעניק ללהקה בעיני נקודות רבות מעל הרוב המוחץ של להקות המטאל בעולם.

גם Dan Swano מתארח כאן ב Of Age And Origin ותורם מקולו ומהמגע שלו לשיר המחולק למעשה לשני קטעים, המגע של Swano מורגש לאורך כל האלבום באיכות שנובמבר דום משדרת, משהו לא זול, לא דמגוגי כדי למכור אלבומים ולהשיג כמה שיותר קהל, אלא משהו אישי, מיוחד, וההתמדה שלהם רק מראה עד כמה זה נכון, מדובר באחד ההרכבים הכי ותיקים ויציבים במטאל האמריקאי בעשור וחצי האחרון, יש להם את הקהל שאוהב אותם ונראה שהם חיים עם זה מצוין בלי לנסות לפנות למכנה משותף רחב ונמוך כמו שעשו רוב להקות הדום מטאל בשלב כזה או אחר בקריירה שלהם.

קשה שלא לאהוב את נובמבר דום ובלתי אפשרי לא לכבד אותם, הם להקה מעולה שעושה כבר הרבה שנים את הקטע הייחודי שלה, אני חושב שיש לא מעט אנשים שזה מדבר אליהם, פול קור יכול לישון בבטחה ובידיעה שהמילים המרגשות שלו חודרות ללבם של אלפי אנשים בעולם שמאד מתחברים ללהקה שלו, אם אתם לא מכירים את נובמבר דום זה בהחלט הפסד שלכם, Aphotic הוא אלבום מצוין להתחיל אתו את המסע המרגש והמיוחד הזה, אני בטוח שתגיעו למקומות אליהם לא חשבתם להגיע, קנו את האלבום, אל תורידו אותו, שבו עם הטקסטים, עם החוברת, קחו מבט עמוק בתמונות ובמילים תוך כדי האזנה, כי את האמנות של נובמבר דום לא מקבלים באינסטנט ולא מתרשמים ממנה דרך קליפ ביו טיוב, יש כאן הרבה יותר ואתם חייבים לעצמכם את היותר הזה, בינינו: מי רוצה להסתפק בפחות ממעולה? אתם חושבים שמגיע לכם יחס מעולה עם מוסיקה מעולה וטקסטים ברמה? תשקיעו באלבום הזה כי הוא משקיע בכם, לא תצטערו, אני מבטיח, זה אלבום מקסים.

ראיון עם להקת הדת' מטאל שהפתיעה באלבום בכורה בינלאומי ומחזירה את רוח האולד סקול לסגנון

החוה עם סנטורי מדיה תפס אתכם ואת כולם בהפתעה מוחלטת, ספר לי איך מתגלגלת להקה יחסית אנונימית מישראל לחברה כזו ומה התחושות שלך?

DAHAN: בעולם שבו כל ארבעה אנשים שיודעים לנגן יכולים להקים להקה, לפתוח עמוד במייספייס ותוך חודש לצבור 100,000 "מעריצים" או "חברים" מכל העולם, העובדה שהוחתמנו היא הרבה מעבר למפתיעה - היא מטורפת. אין לנו ספק שהמזל שיחק לטובתנו ונתקלנו בדיוק על האנשים הנכונים שעזרו לנו לדחוף את הלהקה לאיפה שהיא נמצאת היום, ככל שהזמן עובר אני מאמין יותר שדווקא זה שאף פעם לא כיוונו כל כך גבוה, לא שיחקנו את המשחק של "בוא נשלח 100 פרומואים לכל הלייבלים בעולם", לא עשינו ספאם אינטרנטי מעצבן וכו' - כל הדברים האלה משכו את תשומת הלב של האנשים שמאסו מזה - אנשים טובים כמו פיליפ שולט, הבנאדם מאחורי הלייבל הגרמני שחתם אותנו. ההיסטוריה בערך הולכת ככה: אני ודודוב נפגשנו ב2007- אצלו בבית וכתבנו כמה קטעים. הכימיה הייתה מעניינת וקלטנו שמבחינת סגנון אנחנו יחסית אוהבים את אותם הדברים, למרות שבאנו מרקעים קצת שונים. תוך שלושה חודשים הקלטנו את האיפי הראשון שלנו "The Sun is Dead" והעלנו אותו למייספייס. התהליך היה מעניין והתוצאות היו לרוחנו, אז שמרנו על קשר באש נמוכה יחסית, שוב, מכיוון שלא באמת היו לנו אמביציות ענקיות לפרוייקט הזה. המשכנו להפגש פעם בכמה זמן עד שהיה מספיק חומר לאיפי השני, "Armed with Hammers", שגם הוא אגב, ישר עלה למייספייס. הפעם התגובות כבר התחילו להגיע ונוצר גל של באז קטן בפתוחות האנדרגראונד האירופאי. קיבלנו מייל מפיליפ, בעל הלייבל Imperium Productions הגרמני, והוא הציע לנו חוזה להוצאת שני האיפיים ואלבום בכורה. היינו ממש מבסוטים כי מבחינת הסגנון הלייבל הזה התאים, וגם התחברנו מאוד לטהרת תקליטי הויניל האיכותיים שהלייבל שם עליהם דגש. קיבלנו תקציב הקלטות לאלבום (שדוידוב הפעם כתב את רובו המוחלט) ונכנסו להקליט את "Trasnformation". כשסיימנו עם המיקסים שלחנו את זה לפיליפ, שהסתבר שעבד בלייבל מטאל Century Media בתור הדיי ג'וב שלו. הוא ממש התלהב מהחומר וחילק את זה לכמה חברים שלו מהעבודה שיתנו לאלבום כמה ספיחים בשביל לקבל פידבק. כל זה

Hater Of All Mankind

קרה מבלי שנדע מזה בכלל, ומה שהיה בפועל זה שפיליפ שלח לנו מייל קצת אחרי ששלחנו לו את האלבום, אמר "סנצ'ורי מדיה רוצים לקנות את הזכויות הדיגיטליות ממני על האלבום, אני בעו". מה שבגדול זה אומר זה שהדיסק (וגרסאות הMP3 וכל מה שיוצא מזה) יצאו דרך סנצ'ורי מדיה ויפורסמו דרך הערוצים שלהם. שווה להזכיר שבאותה התקופה זה היה עדיין פרוייקט שלי ושל דוידוב בלבד, ושעדיין לא באמת היו לנו ציפיות יותר מדי גדולות בקשר להופעות או התנהלות של להקה בלהקה. מאז התחלנו לעכל שכנראה הבייבי שלנו זה משהו שצריך להצמיח ולהשקות, בעיקר בזיעה שלנו. אני והוא מדברים לפחות שעה בטלפון כל יום, מבחינת זמנים הלהקה הפכה לסוג של עבודה שניה, השגנו עוד נגנים ואנחנו פועלים מסביב לשעון. חולני, אבל שווה את זה.

הרבה להקות מקומיות שזכו לחוזה מכובד בחו"ל לא הצליחו לשרוד את האלבום השני, מאבקי אגו וציפיות לא ראליות עמדו בדרכם, אתה חושב שזה שההצלחה הגיעה אליכם מהר מאד זה יתרון או מכשול?

אנחנו לא להקה עם היסטוריה נורמלית במיוחד וזה כנראה בא לידי ביטוי גם לדברים עתידיים... מבחינת אגו אנחנו צנועים לעומת שאר הלהקות ואפילו לא מפרסמים רשמית את השמות הפרטיים שלנו. הציפיות שלנו נוטות לכתוב את עצמן. לפני שניסינו להחתם קיבלנו הצעות חתימה, לפני שחשבנו על טורים קיבלנו הצעות לטורים. כרגע המטרות הראשיות הן לכתוב (ובעזרת השד גם להקליט) את האלבום השני עוד הקיץ, טור אירופאי ראשון בספטמבר וסוף סוף להוציא את האיפי הראשון שלנו שנשאר במגירה עד היום. כל הדברים האלה הם מעבר לריאליים, יש להם כבר דדליין והם יקרו.

הסגנון שאתם מנגנים זכה לשיא ההצלחה ב 1991-1992, אתה בן 24 וכשהסגנון היה בשיא הצלחתו היית בן ארבע חמש, מה גרם לך להתחבר דווקא לסגנון המטאל הזה ולא לכיוון עדכני יותר? ואיך נוצרה החשיפה העיקרית שלך לדת' מטאל הישן?

בגיל 4 הלכתי להופעה של מורביד איינג'ל ומאז השתנו לי החיים. סתם, אין לי איזה סיפור מפולפל להביא פה. התחלתי כמו רוב המטאליסטים של הדור שלי, שזה בערך כמה פעימות לפני דור האינטרנט האבסולוטי. שמעתי נירוונה ומטאליקה בבית וחשבתי שזה הדבר הכי קיצוני שיש. הלכתי לחבר שלי וברקע היה את הראשון של דייסייד. נדפק לי השכל. חיפשתי כמה שאפשר את הז'אנרים הכי קיצוניים שהיו באיזורים באותה התקופה. הייתי הולך לחנויות דיסקים מקומיות ופשוט שומע מלא אלבומים, או הולך לחברים שתפסתי מהם וטוחן אצלהם דיסקים. בערך שנה אחרי זה קיבלתי חיבור אינטרנט ובשיא הרעב הורדתי ווקרתי סגנונות. הסגנונות החדשים יותר הרגישו לי חלשים וחסרי ביצים לעומת המפלצות של פעם. זה לא שכל דבר אחרי שנת 94 לא הסכמתי לשמוע, וגם לא כל מה שאולדסקול טוב, אני לא מהפיוריסטים הדפוקים האלה, אני פתוח ושומע גם דברים מחוץ למטאל וגם דברים שיצאו לפני שבוע. המשיכה העיקרית היא לאזורים יותר מיסטיים ואפלים בטעם שלי. היום הדימה הכללית במטאל נוטה למקומות יותר טכניים ואינדסטריאלים בטבע שלהם, אז זה לא יורד לי בגרון טוב כל כך, אבל תמיד יש יוצאי דופן.

מה הדבר שהכי היית רוצה שהמאזין ייקח עמו הלאה לאחר האזנה לאלבום הבכורה שלכם?

אם הוא ירגיש את הווייבים שאנחנו הרגשנו כשכתבנו את זה, מעולה. אם לא, בעיה שלו. לא מחפשים קהל ברוח.

Alex Beyrodt's

VOODOO CIRCLE

STOMBERINGER'S COMIN!

בלי הרבה פמפומים או הקדמות אני מכריז על האלבום החדש של Voodoo Circle כאלבום המטאל המלודי הכי טוב שיצא ב-2011. עכשיו כשאתם שואלים "מי?" או "למה?" או כל שאלה אחרת – התחילו לקרוא.

חיפשתי, אני נשבע ששנים חיפשתי, הפכתי, חפרתי, שאלתי, ולא מצאתי אף להקה מהעשור האחרון שנשמעת בקלאסה וברמה של ענקי הרוק הכבד של הסבנטיז, כזו שבאמת אפשר לשים ליד דיפ פרפל ליד Whitesnake. ברמה כזו בלי להתבייש, למה רק אז יכלו? מה היה אז שאין היום? חיפשתי תשובות סוציולוגיות, פילוסופיות, מוסיקליות, מצאתי הסברים, אפרט אותם בפעם אחרת, אבל זו הפעם הראשונה שאני שומע אלבום שאני שם ליד הקלאסיקות של להקות הענק האלו והוא עומד שם על המדף, מביט להם בעיניים ולא משפיל מבט, אני יודע שאני עובר על כלל עיתונאי חשוב כאן: אני גם משתף אתכם בהתרגשות שלי וגם מוריד את מסך הציניות, אבל מה אכפת לי? לפחות אני אמיתי, וזה שווה המון בעיני.

יש כאן שני כוכבים עיקריים. האחד הוא הסולן דיוויד "קוברדייל" רידמן מלהקת ההארד רוק הותיקה Pink Cream 69, ה"קוברדייל" שרשמתי לו מתוך השם זו לא ירידה – זו מחמאה, זה סופרלטיב ענק. את השירה של רידמן [illegible] שהוא עושה באלבום המושלם הזה. דיוויד קוברדייל בעיני הוא הסולן הטוב בעולם, האהוב עלי בכל הזמנים, ודיוויד רידמן מצליח להשמע באותה הרמה ובאותו הצבע. מי זה ההוא מנורבגיה... Jorn Lande? הוא לא מגיע לדיוויד רידמן את הברך, הנה ההבדל בין להשמע טוב אבל [illegible] (דיוויד רידמן) בשירה חסרת כוונה. מהלב, הוא ממיס אותי, מרגש, נותן [illegible] הכוכב השני הוא הגיטריסט אלכס ביירודט, הוא המוח והמקים של הלהקה [illegible] Yngwie Malmsteen [illegible] Slip Of The Tongue [illegible] Whitesnake [illegible] Deep Purple [illegible] Whitesnake [illegible] ביתלגם, אני לא שמעתי המון המון אלבומים כאלה [illegible] זה פשוט מטף רוק מהרגע הראשון ועד האחרון, זה מתחיל בעסיסה, זה ממשיך בהגשה, במאודה הם, בשירה ובסולואים ומעבר, בשירים עצמם. מדהים איך חמישה מוסיקאים בסביבות גיל הארבעים, כולם פעילים שנים רבות והוציאו לא מעט אלבומים, מצליחים עקב שיתוף הפעולה הנדיר ביופיו הזה לשחרר מאסטרפיס כזה שמשבית בהנחתה את כל מה שהם עשו קודם ואת כל להקות המטאל המלודי שפועלות מסביב. פשוט להתענג, על נגיעות הבלוז שמפציצות את כל האלבום, על הנתינה בראש בשירים הקצביים, לעצום את העיניים ולהתמכר, לשמוע את הכאב ב Blind Man עם שורת המחץ Something dies when a blind man cries, ואת הגיטרה המיללת של אלכס ביירודט. מאות גיטריסטים אומרים "הגיטרה שלי מדברת בסולואים, זה הביטוי שלי" אבל 99% מהם מקשקשים בשכל, כולל הגדולים, מה שתשמעו כאן זו ההגדרה המדויקת למונח "הגיטרה מדברת", כאן היא גם בוכה, צורחת, שמחה, עצובה, אבל כאן זה באמת קורה, בלי לטחון מהירויות על, בלי לנגן שירים של 12 דקות עם 56 קטעים, בלי להקרא עלק "טכני" כמסווה לחוסר יכולת לכתוב שירים טובים, הגיטרה של ביירודט עושה ביח טפר לכל הטכניקאים האלו שלא יכולים לכתוב שיר אחד שתזכור, כל סולו כאן קורע, כל ריף במקום, אין לי מילים ואין לי מה להוסיף, אתם חושבים שהרוק הטוב והמלודי מת מזמן? ששום דבר טוב לא צמח שם מאז סוף הסבנטיז או גג מסוף האייטיז? קבלו בראש אנשים, אני שמח לומר שגם אני תטפתי [illegible] כל כך טוב שזה פשוט לא יאמן. מאה עבול, עשר מתוך עשר.

DRACONIAN

Photo by: Linda Akerberg

עם אלבום חדש וחמישי להקת הגותיק דום משבדיה מספרת על השינויים, התהליכים והעצב שממשיך להוות מקור השראה, על הקו עם אנדרס ג'קובסון, סולן ומנהיג הלהקה.

למרות שכל אלבום שלכם היה שונה מקודמו הצלחתם לבסס סאונד ייחודי, עם זאת Arcane Rain Fell נחשב לאלבום האהוב ביותר שלכם ובזה שאחריו Turning Season Within לקחתם כיוון דומה יותר ללהקות כמו Opeth או Katatonia, מה השוני באלבום החדש שיוצא ממש בימים אלו לעומת קודמיו?

"A Rose for the Apocalypse" למעשה משלב את שני האלבומים שהזכרת, הוא מכיל גם אווירה והמון קדרות וגם יותר קצביות, זה היה אלבום מאד קשה לכתיבה ולהקלטה ולקח לי המון זמן לעבד את הדברים עד לרמה הסופית כי לא רצינו להתפשר על כלום, אני מאמין שעשינו אלבום מיוחד שיתקבל באהבה אצל הקהל שלנו.

המוסיקה שלכם שואבת את ההשראה הישירה שלה מהדום מטאל של שנות התשעים, מהתקופה בין 92 ל 96 בה להקות כגון My Dying Bride או Paradise Lost מילאו אולמות בכל אירופה והציאו אלבומי מופת, גם להקות גדולות יותר כמו Type O Negative הכילו המון אלמנטים של הגותיות הקודרת הזו אצלם, אתה חושב שהסגנון יכול לחזור ולהיות גדול כמו באותם שנים? מה דעתך על שתי האופנות הכי גדולות במטאל כיום, המטאלקור והפולק מטאל?

הזמנים בהם המטאל היה טהור והיה עשיר מספיק כדי למכור את עצמו ללא גימיקים ושטויות נעלמו ולא ישובו, לשמחתי זכיתי לחוות את התקופה המדהימה של שנות השמונים והתשעים בזמן אמת כשהדברים קרו בזמן אמת, לא היה אז את הבלבול והחוסר כבוד לכלום שיש כיום במטאל, אני מתגעגע לימים האלו מאד, הימים שאנשים ידעו את המשמעות האמיתית של מוסיקה ושל אלבום, שהיתה להם מודעות וערך לדברים האלו, האינטרנט הרג את המוסיקה והוריד אותה לזנות, גם את הלהקות זה הוריד לזנות, כל אחד ששמע רבע שיר של להקה בין טיוב מרשה לעצמו לרדת עליה בפייסבוק בשיא הגועל, הוא יודע בכלל מי הם?

זה כבר לא יחזור לעולם, אנשים רוצים כיום הכל עכשיו ומהר, תרבות של גועל, גם ביחסים בין אישיים זה ככה, הנאיביות אבדה ברחבי הרשת, כשזה מגיע למטאלקור, בעיני זה לא מטאל בכלל, זה שהם צורחים ויש תיפוף מהיר ודיסטורשנים עושה את זה מטאל? זה מטאל לאנשים שלא יכולים להקשיב למטאל ומחפשים פתרון אלטרנטיבי ומספיק כבד, תשאל את חברי הלהקות האלו "האם אתם להקת מטאל?" ותראה שהם יגידו לך שלא, זה סך הכל מוטציה או פיתוח של הארדקור ומוסיקה אלטרנטיבית כבדה כמו שהיתה בשנות התשעים, יש להם הרבה יותר מכנה משותף עם להקות כמו פייתל נו מור או בודי קאונט וכאלו מאשר עם פרדייז לוסט, סלייר ואמפרור, זה לא מטאל בעיני נקודה, למה מתייגים את זה כמטאל? הליריקה לא מטאל, הלוק והלבוש לא מטאל, התרבות לא מטאל, זה סוג של מוסיקה אלטרנטיבית נתמדה אבל לא לטעמי.

הרבה אומרים לי שאני סגור מוסיקלית או אנטי אבל אני לא, היה לי הרבה יותר כבוד לסגנון הזה כסוג של הארדקור, ולא כשמנסים למכור לי את זה כמטאל, אני לא מאמין לתסכול המזוייף של הלהקות האלו. פולק מטאל? אני אוהב להקה אחת או שתיים אבל שוב, זה גימיק זול וקל להדליק על זה אנשים שלא שומעים מטאל שיתלהבו כי זה מגניב ובירות ולבושים מצחיק, לא אוהב את זה.

הליריקה שלכם היתה מאד אישית וכואבת באלבום הקודם שעסק בפרידות ואבל, מה הפעם מלווה את האלבום?

אם Turning Season Within היה יותר על פרידות וסיום מערכות יחסים, האלבום החדש עוסק בעיקר באובדן הערכים של האנשים, בקרירות והאדישות שלהם, הדור שראה הכל ורוצה הכל עכשיו ומהר ואין לו ערך לכלום והוא לא יורד לעומקם של דברים, זה מאד מעסיק אותי בחיי כיום ומאד משפיע על הכתיבה שלי בשנים האחרונות, "דום מטאל חברתי"? אולי, אני רואה את זה כך שאנחנו שרים על רגשות, על מה שמציק לנו בלב.

היו לכם שתי הופעות בישראל, ב 2007 עם Therion וב 2009 לבד, מה אתה זוכר מהן?

מאד אהבנו את ישראל, מאד התרשמנו, ישר מההתחלה הרגשנו קהל מקסים, אנשים חמים, מעריצים שבאמת נכנסים לעומק של המוסיקה, עם כל הנשמה, אנשים מאד חברותיים ומזג אוויר מדהים, נשמח מאד לחזור לנגן בישראל מתי שרק יזמינו אותנו.

אתם להקה שלא מופיעה הרבה, מה הסיבה לכך?

היתה לנו חברת ניהול שלא דאגה לנו מספיק ולא נתנה לנו הזדמנות, אני מאמין שמהאלבום הזה הדברים ישתנו.

חלק מחברי הלהקה משתתפים גם בהרכבים אחרים כגון Shadowgarden ו Doom Vs, זה מוסיף או פוגע ב Draconian לדעתך?

לא מוסיף ולא פוגע, זה פשוט משהו אחר, כולם יודעים להפריד ולשים את הפוקוס על Draconian שהיא הדבר העיקרי והכי חשוב לכולנו.

לאן העתיד לוקח אתכם?

אני מקווה שלמקום טוב, סיימנו עכשיו צילומי וידיאוקליפ לשיר מתוך האלבום החדש ואנחנו מאד מרוצים ממנו, בקרוב נצא שוב להופעות, אני מקווה שסוף סוף נקבל את מה שמגיע לנו אחרי כל כך הרבה שנים של השקעה ונתינה, אז בהחלט יש לנו ציפיות לעתיד ואני מאמין שיש לנו עוד המון מה לתת לעולם המוסיקה וזה רק מתחיל עכשיו...

נעולים בגריינד, או: האם טומאס לינדברג יחזור לשבור את תל אביב?

שם המשחק: לדרום, לשבור, לפוצץ, להרוס, האמצעים: מוסיקה ברוטלית, עצבנית ומהירה ביותר, השחקנים: שיין אמברי גסיסט Napalm Death, ניק בארקר מתופף Dimmu Borgir לשעבר, אנטון רייזנגר גיטריסט Pentagram והאחד והיחיד טומאס לינדברג סולן At The Gates. יחד הם מנסרים, מתקיפים ומפרקים את הבית לחתיכות קטנות. Lock Up הוא קצה הברוטליות של החבורה והאלבום החדש שיוצא בימים אלו Necropolis Transparent בחברת Nuclear Blast הגרמנית תביא את הסגנון לשיאים חדשים. המפיק המוסיקלי הוא אנדי סניפ האגדי שהפיק את Kreator, Nevermore, Accept ועוד ויצר סאונד גיטרות מדהים לכל הלהקות הנ"ל. גם כאן הוא גורם לכאוס של Lock Up להשמע דורסני ואיכותי ביותר. מעולם לא שמעתי אלבום בז'אנר הדת'/גריינדקור שנשמע כל כך טוב ומלא עוצמה ובשר. אנדי הביא את ההרכב לשיא חדש של סאונד וזה רק מחדד את הברוטליות שנמצאת כאן בשפע.

מתארחים באלבום הסולנים Jeff Walker מ Carcass ופיטר טגטגרן מ Hypocrisy (שהיה סולן ההרכב בהתחלת הדרך) אבל הרביעייה המקורית של חברי הלהקה חזקה מספיק כדי לתת בראש באלבום מצוין גם ללא שחקני חיזוק. טומאס לינדברג שר את נשמתו החוצה, קורע את המעיים ואת הגרון ולא נשמע כל כך טוב ומלא עוצמה מאד ימי התהילה של At The Gates, השירה שלו נשמעת כמו רעל ארסי שנכנס לתוך הנפש. הבס של שיין אמברי רומסת כמו טנק והתיפוף המכונתי והמדוייק של ניק בארקר המוכר לכולם מ Dimmu Borgir ו Cradle Of Filth נשמע מדהים. האיש הוא מכונה אנושית של ממאל, מהיר כמו טיל, מדוייק ומאד מרשים.

השירים עצמם הם מטאל מהיר ועצבני עם נגיעה קלה של טראש. פה ושם מתגנבות להן נגיעות של Dark Angel ואפילו Slayer הישנים, אבל הדבר המרשים ביותר באלבום הזה הוא היכולת ליצור אלבום כאוטי מאד, ברוטלי ומהיר מאד כשהוא בסאונד מדהים, עבודת סאונד והפקה מהממת של אנדי סניפ לקחה את האלבום למוף הפיינוריטים שלי בתחום האקסטרים מטאל.

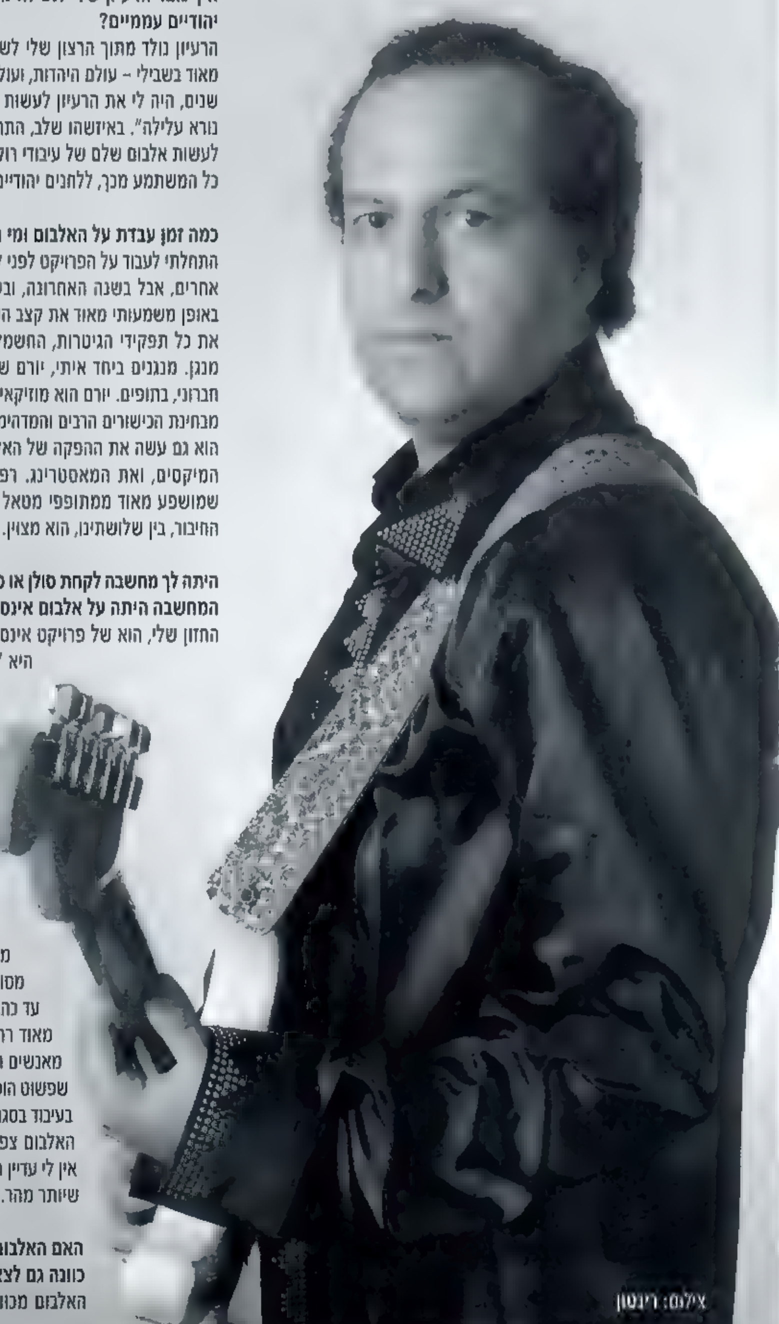
את האלבום שמעתי לראשונה כמה שבועות לפני צאתו, כש Napalm Death ביקרו בארץ ובסיסט ההרכב שיין אמברי השמיע לי את כל האלבום לראשונה, אני מודה שנפלתי, את האלבומים הקודמים של ההרכב לא הכי אהבתי, הם היו בסדר אבל לא נתקעו לי במוח. כאן יש משהו שונה. אני משתעשע ברעיון להביא הרכב כזה לארץ להופיע ולראות את טומאס לינדברג מפרק את תל אביב ואת המתופף הבלתי אנושי הזה... אולי זו פנטזיה פרועה. מה שבטוח, Lock Up הביאו אלבום שננעל לכם בתוך המוח ולא יוצא החוצה. ארבעה מוסיקאי מטאל מנוסים כל אחד בלהקתו שהתאחדו כאן לאחד האלבומים הכי ברוטליים והכי מרשימים ששמעתי השנה.

GOD GAVE ROCK & ROLL TO HIM

הגיטריסט אלי דאלי ישיק בחגים את אלבום הבכורה "תפילה מתכתית" שהוא מראשוני אלבומי המטאל האינסטרומנטלי בישראל. "תפילה מתכתית" כולל לחנים יהודיים מוכרים לכולנו בגרסאות Heavy Metal, דאלי, שגדל על המטאל המלודי של שנות השמונים, משלב אותו בהצלחה עם המקורות באופן ייחודי המאחד שני עולמות, נפגשתי אתו כדי לשמוע יותר על העולם שמאחורי ועל הפרויקט הייחודי.

על איזו מוסיקה גדלת ומה השפיע עליך כמוסיקאי?

גדלתי על הרבה מאוד מוזיקת רוק כבד, בעיקר האבי מטאל קלאסי - להקות ואומנים כמו דיו, אוזי אוסבורן, איירון מיידן, בלאק סאבאת, ג'ודאס פריסט, וכו'. וגם על הרבה מאוד גלאם מטאל – להקות ואומנים כמו מוטלי קרו, ווייטסנייק, אליס קופר, ראט, וכו'. בגדול – זה יהיה נכון להגיד שאני מושפע מאוד, כמוזיקאי, בעיקר, מההאבי מטאל, ומההארד רוק, של שנות ה–80.

צילום: רינסון

באיזה גיל התחלת לנגן ומי הגיטריסטים האהובים עליך ולמה?

התחלתי לנגן יחסית מאוחר – כמעט בגיל 17. ישנם הרבה מאוד גיטריסטים שאני אוהב, או/ו מושפע מהם, אבל הנה כמה מהבולטים: ג'ייק אי לי, שניגן עם אוזי - גיטריסט מטאל ורוק מדהים, מהמון בחינות. ויויאן קמפבל, שניגן עם דיו - גיטריסט ענק. גלן טיפטון מג'ודאס פריסט, ג'ורג' לינץ', מ–Dokken, וורן דמרטיני מ Ratt, והרשימה עוד ארוכה מאוד. הושפעתי בעיקר מגיטריסטים שמנגנים הבי מטאל קלאסי–מסורתי, ואני מניח שזה בעיקר בגלל שזה הסגנון האהוב עלי.

כמובן שיש את "התותחים", שאני מאוד אוהב, כמו ג'ו סאטריאני, שהוא עילוי, מרטי פרידמן, אינגווי מלמסטין, ויני מור, וכו'. קצרה היריעה מלהזכיר את כולם.

איך נוצר הרעיון של "תפילה מתכתית" - ביצועי מטאל ללחנים יהודיים עממיים?

הרעיון נולד מתוך הרצון שלי לשלב שני עולמות שהם משמעותיים מאוד בשבילי - עולם היהדות, ועולם הרוק הכבד. כבר לפני הרבה מאוד שנים, היה לי את הרעיון לעשות עיבוד הבי מטאל, ללחן הפיוט "אל נורא עלילה". באיזשהו שלב, התחלתי לחשוב שזה יכול להיות אדיר, לעשות אלבום שלם של עיבודי רוק כבד, בסגנון הבי מטאל קלאסי, על כל המשתמע מכך, ללחנים יהודיים מסורתיים.

כמה זמן עבדת על האלבום ומי הנגנים שניגנו בו?

התחלתי לעבוד על הפרויקט לפני למעלה משנתיים, במקביל לעיסוקים אחרים, אבל בשנה האחרונה, ובעיקר בחודשים האחרונים, הגברתי באופן משמעותי מאוד את קצב העבודה על האלבום.

את כל תפקידי הגיטרות, החשמליות, האקוסטיות והקלאסיות, אני מנגן. מנגנים ביחד איתי, יורם שדה, בקלידים, ובגיטרה בס, ורפאל חברוני, בתופים. יורם הוא מוזיקאי בכלל, ונגן בפרט, יוצא מן הכלל, הן מבחינת הכישורים הרבים והמדהימים שלו, והן מבחינת המסירות שלו. הוא גם עשה את ההפקה של האלבום, ביחד איתי, והוא גם עשה את המיקסים, ואת המאסטרינג. רפאל הוא מתופף מקצועי ומדהים, שמושפע מאוד ממתופפי מטאל כמו לארס אולריך, ומייק פורטנוי. החיבור, בין שלושתינו, הוא מצוין.

היתה לך מחשבה לקחת סולן או סולנית לחלק מהשירים או שמראש המחשבה היתה על אלבום אינסטרומנטלי?

החזון שלי, הוא של פרויקט אינסטרומנטלי, במהותו, כאשר הגיטרה היא "הזמר". פה ושם היו, ועדיין יש לי, מחשבות לעשות גם קטעים עם שירה. עד כה, זה לא קרה, אבל זאת בהחלט אפשרות, ואולי עוד אעשה, בעתיד, גם קטעים עם שירה.

מי לדעתך קהל היעד של האלבום ומתי הוא צפוי לצאת?

קהל היעד של האלבום, לדעתי, הוא מגוון ביותר – חובבי מטאל ורוק, דתיים, מסורתיים, ועוד. החומרים של הפרויקט, עד כה, זכו לתגובות חיוביות מאוד, מקשת מאוד רחבה של אנשים – מחובבי רוק, וגם מאנשים רבים, שהם לא "רוקיסטים בהגדרה", שפשוט הופתעו לשמוע את המנגינות המוכרות, בעיבוד בסגנון רוק כבד, ואהבו מאוד את הרעיון. האלבום צפוי לצאת ממש בחודשים הקרובים. אין לי עדיין תאריך יעד, אבל השאיפה היא שכמה שיותר מהר.

האם האלבום מכוון רק לשוק המקומי או שיש כוונה גם לצאת אתו לחו"ל?

האלבום מכוון לכל מי שימצא בו עניין - בגלל שאנחנו חיים בעידן האינטרנט, והכל נגיש יותר, החומרים באלבום כבר זכו לעניין, ולמחמאות, גם מצד אנשים שחיים בחו"ל, כך שהכל פתוח.

איך הגיבו סביבך ובתקשורת לאלבום ולרעיון הלא שגרתי הזה?

לשמחתי, התגובות עד כה חיוביות ביותר, גם מצד הסביבה, וגם מצד התקשורת. לדוגמה, ב–ynet–יהדות, הפרויקט זכה לחשיפה רבה, ואפילו צולם קליפ מיוחד, לפני כשנה, בהפקת ynet–יהדות, לעיבוד של "מפי אל", בגרסתו הקודמת. התארחתי גם בתוכנית הרדיו של רונן צומר, ברדיו אורנים, "התוכנית הסודית", שהוקדשה למוזיקה מהפרויקט שלי. ואני מקבל גם המון תגובות מאוד אוהדות, ברשתות החברתיות השונות.

האם הרעיון של "תפילה מתכתית" יימשך גם באלבום הבא או שהאלבום הבא יכלול חומרים מקוריים שלך?

כרגע, ובגדול, הכל עוד פתוח, אבל אני בהחלט אשמח להוציא עוד אלבום שמבוסס על הרעיון. חומרים לא חסרים. יחד עם זה, יש לי גם חומרים מקוריים משלי, שאני שואף להקליט גם אותם מתישהו. ייתכן גם שאשלב חומרים מקוריים משלי, ביחד עם חומרים שהם עיבודי רוק כבד ללחנים יהודיים.

איך החלטת אילו שירים להכניס לאלבום ואילו שלא?

בחרתי בעיקר לחנים יהודיים מסורתיים, ובעיקר כאלו שיש לי פינה חמה כלפיהם בלב. אם זה בגלל שאהבתי אותם בתור ילד, כאשר הלכתי לבית הכנסת עם אבי, ז"ל, או אם זה לחן של פיוט או מזמור, שהכרתי בשלב יותר מאוחר, "ונדלקתי" עליו.

האם אתה מקשיב גם לסגנונות מטאל קיצוניים יותר? ואם כן, אז אילו?

אני מתחבר בעיקר להבי מטאל קלאסי–מסורתי, אבל תוכל למצוא באוסף הדיסקים שלי, גם לא מעט אלבומים של להקות כמו Kreator, Megadeth, Overkill, Death, ועוד.

מטאל היא מוסיקה שחלק נרחב ממנה יוצא נגד דתות, איך זה מסתדר לך ומה דעתך על הרכבי מטאל שיוצאים בעד דתות והאם הם היוו השפעה עליך?

תלוי על אילו הרכבי מטאל מדברים – דווקא ישנם תכנים רבים, במטאל, שעוסקים ברוחניות, ובמיסטיקה. אני מתרשם שרבים מאומני המטאל והרוק, הם אנשים מאמינים. אוזי אוסבורן, בהופעה שלו בארץ, אמר לקהל מספר פעמים, בין השירים, "God bless you". בכל מקרה, אני חושב שבמוזיקה, באופן כללי, יש משהו מאוד רוחני. הרכבי מטאל שיוצאים במפורש בעד דתות, אני פחות מכיר.

איך משתלב אורח חיי המטאל והגיטרה עם האמונה?

אני לא רואה בכך כל בעיה. בסופו של דבר, הכל מגיע מאלוהים, גם מוזיקת הרוק. ללהקת קיס יש שיר, שמילותיו הן: God gave Rock and Roll to you. מוזיקת הבי מטאל, ואמונה, לא חייבות להיות בחזיתות סותרות. לא פעם, כתבו לי אנשים, ברשת, שהמוזיקה מפרויקט "תפילה מתכתית", מחזקת בהם את האמונה.

איזה מסר עיקרי היית רוצה להעביר באמצעות האלבום והמוסיקה שלך?

קודם כל, אני רוצה לעשות מוזיקת רוק טובה, ולהמשיך את המסורת של ההבי מטאל, מהסוג שגדלתי עליו, ושאנשים יהנו מהעשייה המוזיקלית הזאת. מה שאני עוד רוצה, ובעצם עושה, באמצעות המוזיקה שלי, זה לשלב בין שני עולמות, שיש לי זיקה לשניהם - העולם של היהדות, והעולם של הרוק הכבד. והמסר שלי הוא, בין השאר, שבהחלט יש מקום, לשני העולמות האלו להיפגש.

בקרו ב: www.myspace.com/eliyahudali

of Empty Words?

פתיחה קצרה:

שמי ישי שוורץ, אני בן 35, שומע מטאל ורוק כבד מכל סוגיו כבר 25 שנה ולא מתכוון להפסיק לעולם. במקביל אני תופס מעצמי בנאדם עם שכל, אינטלקט וערכים, אני מתייחס בשיא הרצינות לאמנות והמוסיקה הזו עבורי היא האמנות, גם בידור הוא סוג של אמנות, ולכן אני טוען שמגיע לי כמאזין שמשלם 25 שנה כסף רב על אלבומים, את הטוב ביותר שהיוצר יכול לכתוב, אני מייחס למילים חשיבות זהה כמו למוסיקה, אני בא מכתיבה ומכוחה של מילה, ואני כותב את המאמר הזה בשם עצמי בלבד והוא מייצג את דעתי האישית.

אני יודע שהמאמר הזה יעורר הד גדול בעד ונגד, הר של מגיבים מכל הגוונים, בואו נוריד כמה מראש שיהיה קל יותר:

"מי אתה שתגיד לנו ש...." - מי אני רשמתי בפתיח, ואני לא בא להגיד לכם כלום, אני בא לספר על תחושתי.

"גם בשאר הסגנונות יש חרא טקסטים" - נכון, אבל פה מדברים על המטאל כי זה העולם שלי.

"תשמע גם דברים אחרים" - שומע, מלו ריד דרך פוליקר ומאיר בנאי ועד לסטינג, הקיור וטום וייטס, אני לא בור, טיעון הבא...

"לא אכפת לי מהטקסטים" - תהנה: בעיני זה כמו להזמין פלאפל ולקבל רק את הפיתה.....

קריאה נעימה

שיעור באלימות

"אם יש לך משהו לומר אז בוא אלי, אני מודרך ע"י השטן, רוכב על השד, אלמד אותך שיעור באלימות שלא תשכח, העונג לצפות בך מת, אוהב לדקור את הקורבנות עד שהם מתים, סכין למעיים או פיצוץ לפנים, צוחק על הבכי שלך, לא תברח ממני"

לו הטקסט הזה היה מגיע ככה, בעברית, מלהקה ישראלית, ונניח שהיתה נשמעת פיצוץ, טובה כמו בחו"ל, הייתם מתייחסים אליהם ברצינות? או שהייתם קוטלים אותם בכל פינה? קבלו את להקת הטראש Exodus. הלאה, עוד דוגמא:

"אוכלים את גופו שותים את דמו, משתינים על הצלב והורגים את הכומר - עקבו אחרי הטבע ושחררו את החיה, תלוי על הצלב ומעמיד פני סובל"

שאני אבין, איך אחרי שאכלו לו את הגוף הוא נשאר חי כדי להעמיד פנים? ואיך אפשר "להעמיד פני סובל" בסיטואציה כזו? הטקסט הזה שייך ללהקת Marduk והם, לא רק כותבים טקסטים שטותיים, אלא גם חסרי סדר עלילתי והגיון....

דם חם - זה מה שאומרים שיש לי

כבר כתב מי שכתב: זין קטן - פה גדול, או במילים יותר מתורבתות: הנה מקום בו אדם יכול ליצור לעצמו אלטר אגו, דמות שנייה, מראה אחר ודימוי אחר, נכון, גם Kiss עשו את זה בענק וגם Emperor עושים את זה בקטן, אבל לא ראיתי טקסטים אינפנטילים אצל Emperor ולא ראיתי טקסטים שמלאים באלימות לשם האלימות אצל Kiss, אין לי בעיה עם האלטר אגו, עם הדמות הנוספת, יש לי בעיה כשהיא מייצגת דברים שלי באים רע: טמטום זה דבר כזה, רוע זה דבר כזה.

מציק לי שלאלבום נהדר כמו Reign In Blood של Slayer יש טקסטים מפגרים כמו Altars Of Sacrifice, וזה פוגם לי בהנאה כי אני מרגיש שמזלזלים באינטליגנציה שלי כמאזין, מציק לי שאלבום מעולה כמו The Antichrist של Destruction מלא בטקסטים בגובה הדשא כמו Nailed To The Cross, האלבום נכתב כשחברי הלהקה בני 40, מה אתה שר לי על הצלב המזויין בגיל 40? כבר שרת עליו בגיל 18 בדיסק הראשון, והשני, והשלישי, הבנו, אז לא ידעתם אנגלית והייתם להקה של ילדי רחוב מגרמניה, מה היום? לסגור חוזים של 16 עמודים עם חברת תקליטים בארה"ב בנוסח משפטי אתה יודע אבל לכתוב שיר ברמה שמעל לגנון אתה לא יודע? אה, זה כאילו מגניב לשיר על רוע ואלימות ופחות "קול" לשיר על מה שכואב לך בלב ומעסיק אותך באמת? אני לא קונה את הבולשיט הזה, מצטער.

הפגנה - לא חשוב על מה

מכירים את אלו שיוצאים נגד כל דבר סתם כדי לצאת נגד? את אלו שיפגינו ברבים את הדעות הטפשיות שלהם העיקר כדי שישמעו אותם? כך אני מרגיש כשאני קורא טקסטים של שירי מטאל מהסוג הזה, אם נתמצת את הבעיה ונאמר מה באמת מציק לי: אז יש לי בעיה עם טקסטים טפשיים עד כדי גיחוך ויש לי בעיה עם רוע טהור ואלימות טהורה בטקסטים, לא אלימות סימבולית נגד הממסד או כזו שמשמשת כדימוי למשהו אחר, אלא כזו שבאה לקדש או לתאר את המעשה ואני מקבל את התחושה שלמרות שברור לי שלגיטריסט של Exodus יש ילדה והוא לא בנאדם אלים- הוא רוצה שנקבל את ההרגשה שהוא כן, שהוא ייתן לנו Lesson In Violence, אז נכון, אני חייב לומר שבמקרה הזה מדובר בשירים בודדים שלהם, בעיקר מהאלבום הראשון, אבל עדיין אני מרגיש שכשהסולן שלהם צועק בפסטיבל וואקן מול עשרות אלפי אנשים שהוא רוצה לראות דם, פצועים ומכות, זה לא משהו שבא לי בטוב, אני בטוח שאם מעריץ שלהם היה שובר לבת שלו את האף ואת הלסת בהופעה כזו - הוא לא היה שמח במיוחד, אז אל תדרוש מאיתנו להתנהג כמו חיות, פוגו בכייף, דחיפות בכייף, דפיקות ראש בכייף, אבל "לראות דם ואפים שבורים"??? תן דוגמא ורסק לעצמך את האף ואל תטיף לי לעשות את זה למישהו בהופעה שלך, אידיוט.

אני מטאליסט 25 שנה, דפקתי ראש, הייתי בהופעות של כל הגדולות, מה אני זוכר: את טום אראיה מ Slayer אומר ב 1991 לעשרות אלפים you guys in the front here, keep an eye on each other right? If you see somebody falling down - help him ok? Take care of each other וזה טום אראיה נביא הגהינום, אבל הוא רוצה קהל נהנה, מזיע, משתולל, אבל ריסוקי ראשים הוא בהחלט לא רוצה.

נראה שבעשור האחרון הסכר נפרץ ואנשים מרשים לעצמם הרבה יותר, אולי כי הערך לחיים נשחק, אולי מסיבה אחרת, בכל אופן הבנתם את הפואנטה.

בניגוד לדימוי רווח בהרבה להקות מטאל, אני לא חושב שלחגוג את תבוסת או מות האויב שלך זה רגש שראוי להתגאות בו או לתת לו חופש, אני שמח שהתגברתי על האויב, אני שמח שהסכנה חלפה, אני שמח שהרע שהוא ייצג נגמר, אני לא שמח שהוא מת - הייתי מעדיף שהיה מבין את הטעות שלו ומשתנה, זה היה עושה אותי באמת שמח, אם אני חושב שהאנשים הם עבדים לדת, אני לא אכתוב בחיים שאני רוצה לשלוח אותם לאריות (ע"ע Behemoth) אלא הייתי כותב שאני רוצה לנתץ את השלשלאות שכולאות אותם ולשחרר אותם מחיי עבדות ותלות.

בקיצור, אני לא בעד לבוא לפושע, לדפוק לו כדור בראש ולהרים כוס בירה לחיים, אני בעד להעניש אותו חוקית ובמלוא החומרה, אבל אני בעד לשקם אותו כשאפשר וזה ההישג האמיתי ששווה הרמת לחיים עם בירת הניצחון של Manowar, זה ולא ההתפלשות ב Blood Of My

Metallica - And Justice For All and Master Of Puppets
כי את הזעם החברתי שלהם באותה תקופה ואת הרעיונות האנטי צבאיים שלהם אי אפשר היה לכתוב טוב יותר, מדהים, מרגש, ובועט בבטן.

Death
Individual Thought Patterns
כי רק משם האלבום ניתן להבין אילו טקסטים גאוניים מחכים לכם שם, כל מילה מיותרת.

Kreator
Extreme Aggression
טראש מטאל מהיר ומקצועי והמילים עפות כמטר של זעם, שנאה לקונפורמיזם, ניצול מיני במשפחה, פחד ממלחמה ואלימות, זכרונות ילדות, מאבקים פנימיים.

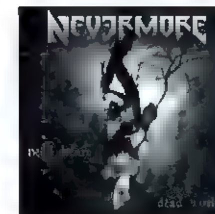

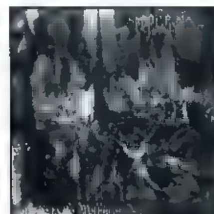
Megadeth
Rust In Peace
ובכלל כמעט כל אלבום של מאסטיין (פרט אולי לראשון) מכיל הברקות טקסטואליות מדהימות, Youthanasia למשל, ואפילו האחרון Endgame - האיש יודע לכתוב ברמה גבוהה.

Nevermore - All Albums
אין אחד מומלץ, וורל דיין כותב טקסטים נפלאים, מרגשים, בצורה מקורית, תענוג.

Emperor
Anthems to the Welkin at Dusk
הנה אלבום בלאק עם טקסטים שהם לא פחות מאומץ לב ועושר תרבותי.

Metal in a World

Enemies, ויש הבדל של שמיים וארץ בין הגישות, דוגמא נוספת זה השיר של Vader, מבחינתי God Is Dead לגמרי, אני גם חושב כך, אבל "הללויה" ?? על מה אתה חוגג תסביר לי?

הקטע הפותח את האלבום הלפני אחרון של להקת המֶטאל השבדית Necrophobic נקרא בתרגום חופשי "השחיטה של ישו התינוק" להמחשה מדובר בקטע אווירה בה נשמע בכי תינוק, צעדים, צרחות ואז שקט והאלבום מתחיל, אותי זה מזעזע, בעיני זה מגעיל, בהמתי, אלים ומפגר, גם שאר שירי האלבום החדש לא בדיוק שירה פואטית "הקרבה של דם, במקדש שחור, עיזים על הקירות, פנטגרמים בוערים, שליח האל על המזבח, אורגיה של דם" תגידו לי, אתם רציניים? זה האלבום השישי שלכם, אתם בני 35, אתם פאקינג רציניים איתי? למה טקסטים כ"כ גרועים במוסיקה כ"כ טובה?

או Hypocrisy הלהקה השבדית הותיקה, מתוך אלבומה העשירי בערך "את תיהי הזונה שנדפקת על המסור, אקח אותך ליער שם הדם יזרום חופשי, את זונה שלי והרגש שלי טהור, אני מקבל סיפוק מלשמוע אותך בוכה, נחתכת" ועוד שלל תיאורים, תגיד, אדון פיטר טגטגרן: אתה חושב שהמוח שלי פח זבל? שהכסף שלי גדל על העצים? יש לך מוזיקה אחלה, שמתי עליך כסף, שילמתי, למה אתה נותן לי חרא של טקסטים שאפילו אתה לא חושב שהם טובים? איכס.

את הטקסטים של Deicide אני לא אתחיל בכלל לתרגם, הם להקה עם מוסיקה מעולה ותמלילים כל כך אינפנטילים שאני נבוך בכלל מלהתחיל, היינו הך Dark Funeral "שטן, שרוף אותי בגהינום, חייב למות בלהבות" רק שלהם יש מוסיקה בינונית מאד. הלהקה הנורבגית Carpathian Forest מייצרת בלאק מטאל נהדר מוסיקלית ואידיוטי טקסטואלית "אתה הופך כחל ממכות, מלא בשתן, ולאף אחד לא אכפת, אין לך זכות קיום, אתה אפס" (תרגום חופשי) סולן הלהקה הוא בן 39, הוא מקשיב ל The Cure, תגיד, אתה חושב שהקהל עד כדי כך טיפש? ונניח שכן, שזה בשביל ההלם, הזעזוע, ה Shock Value, היית רוצה שמישהו יעשה דבר כזה לאחותך? אז אל תמכור לי את הטינופת הזו ותתחיל ללמוד להביע את עצמך כי מהטקסטים המלאי איכסה האלה ברור שיש לך זין קטן ואתה מפחד שידעו מי אתה באמת.

והעיקר: נותנים חצי מנה

לשמוע מוסיקה טובה עם חרא טקסטים, זה כמו לאכול חרא פלאפל בפיתה חמה עם כל התוספות הנכונות, לא רוצה חצי מנה, אני משלם מחיר מלא ואני תומך בלהקות, מגיע לי טקסט טוב ומוזיקה טובה, זה מציק לי שבכמה שעות ביום שאני רוצה להתפנות לדבר הטהור והנפלא הזה שנקרא מוזיקה, אני צריך לסבול מטקסטים מחורבנים, אלימים ולא מעניינים, אני חייב להדגיש כאן: יש הרבה להקות שרושמות טקסטים לא מציאותיים ולא נוגעים לי אישית אבל הם כתובים יפה, גם אם השיר הוא על ההנאה בללכת ביער חשוך ולהתחבר לאופל, יש לכתוב את זה כמו My Dying Bride או Katatonia או At The Gates כלומר ברמה גבוהה, ויש לכתוב את זה בגובה דשא כמו Dark Funeral או Amon Amarth, אפשר לכתוב שירים אפלים מעולים ואפשר לטנף אותם בחרא, גם Mayhem יודעים לכתוב טקסטים בלי לתת תחושה של אלימות סתמית או טמטום, Emperor כנ"ל, תקראו את With Strength I Burn שלהם, תענוג, תקראו את Tied In Bronze Chains של Satyricon או את כל הטקסטים של At The Gates – תענוג, והם אפלים בטירוף.

"אבל כל המטאל מדבר על זה"

שטויות במיץ עגבניות, ההפך הוא הנכון, רוב המטאל לא מדבר על זה, השירים המדהימים של Megadeth הם לא כאלו, גם לא של Anthrax וגם לא של Napalm Death ואפילו לא של Opeth ולא של Blind Guardian או Lamb Of God, אבל רוב השירים של Dimmu Borgir, Gorgoroth, Necrophobic, Amon Amarth, Deicide, Marduk, Destruction, Watain ועוד הם כן כאלו ומלאים בטקסטים מחורבנים על נושאים שהם המיץ של הזבל, וזה מרגיז אותי כי את המוזיקה שלהן אני אוהב ואני מוותר עליה כי אני מרגיש שמחזיקים ממני אידיוט. כשאריק דניאלסון, סולן להקת הבלאק מטאל השבדית Watain מצהיר שהיה מת "לפוצץ גן ילדים" (כדבריו) אני מתבייש להיות מטאליסט, אני מתבייש לאהוב אותה מוסיקה כמו האהבל הזה שהדבר היחיד שכדאי מאד שהוא יפוצץ זה את הדימוי המפגר שהוא בנה לעצמו, גן ילדים? אתה באמת רוצה שאני אפתח עליך כאן במגזין מטאל ישראלי את כל מה שאני חושב? בוא נסכם שיצאת ילד מפגר ושבא לי להקיא מזה, אז לפני שאקיא כאן את כל הכעס שלי, נתקדם הלאה.

"תן לברוח מהמציאות: שחרר"

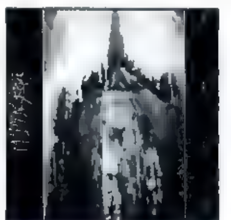
תברח, בכבוד, רק כשאתה בורח, תזהר שלא בחרא תתמרח, לך תשמע Summoning, Rotting Christ, Rhapsody, Enslaved ותברח לעולם פנטזיה, לך תשמע Finntroll, Ensiferum או אפילו Nile ותברח לעולם של טרולים או פירמידות, בירות או פרעונים, אבל אל תברח לי לשמוע שיר על מישהו שחותכים לו את הביצים ומשתינים לו על העיניים, למה? כי זה רפש של זבל ואני לא חושב שהמוח והלב שלך הם פח זבל. אני בטוח שבגיל 40 תרגיש כמו אידיוט כשתשמע את זה ואני בטוח שאם הבן שלך בגיל 9 ישאל אותך מה זה המילים האלו אתה תרגיש נבוך, האידיאל שלי המנטורים שלי בגיל 12 היו מטאליקה כשהוציאו את Master Of Puppets ו And Justice For All , השנה היתה 1988, הם שרו נגד אי צדק חברתי, בעד האינדיבידואל ונגד מלחמות, לא הייתי רוצה שהמנטור של הבן שלי בגיל 12 יהיה מישהו כמו גלון מ Dissection שרצח אדם חף מפשע ואנס בחורה, ועל הזין שלי אם המוזיקה שלו טובה או לא טובה, יש מספיק להקות טובות אחרות.

"אז לפחות נצבע את המציאות שתתאים לטיעונים שלנו"

מממ... בזה יש לי נסיון רב, אני לא רוצה יותר "לעגל פינות" לאמנים, אני נגעל מהצביעות ומהמוסר הכפול שלי שיוצא לאור כשאני עושה את הפעולה הזו "הם התכוונו לשחיטה במובן המנטלי, הם מתארים את רקבון הגופות של החברה, זה דימוי" חרטא ברטא, Pleasure To Kill לא מתאר את העונג של החברה להרוג את היחיד, הוא מתאר בדיוק את מה שזה נשמע והוא מלא בזבל של טקסטים, מלאי אלימות שאפילו Mille Petrozza מתבייש לשיר, Show No Mercy של סלייר – אותו סיפור, אין שום דבר מטאפורי ב Altars Of Sacrifice, Crucify The Dead של סלייר מ 1986, וזה כבר שני אלבומים לאחר מכן, "לא ידעו אנגלית"? (לגבי הלהקות האירופאיות והסקנדינביות) אוקיי, אבל למה לא רשמו על נושא אחר באנגלית מחורבנת? למה על Ripping Corpse Attack ולא על Inner Self כמו ספולטורה שגם הם "לא ידעו אנגלית"? (וגם הדיסק הראשון שלהם מלא בחרא טקסטים אבל הם מהר מאד השתפרו), לא רוצה לצבוע את המציאות כדי שתתאים לי, לא רוצה לחשוב שהם עלק התכוונו למשהו אחר, ולא רוצה לשמוע מוסיקה עם זבל של טקסטים, זבל שהשטן כן ברא...

"אז מה כן? על מה אתה ממליץ?"

הנה כמה אלבומי מטאל שמשלבים מוסיקה מדהימה עם טקסטים מדהימים, כאלו שעיצבו לי את האישיות, כאלו שכדאי ללמוד מהם וחובה לקנות להקשיב ולקרוא.

My Dying Bride
Turn Loose The Swans
הכי רומנטי ואפל בעולם, תיאטרלי, אירוטי, ובעיקר לא מפחד מרגש וכאב.

Madball
Demonstrating My Style
הארדקור של מאבק החיים, זה אלבום שהוציא אותי מדכאון קשה של חודשים ונתן לי תקווה, צריך יותר מזה?

Iron Maiden
Somewhere In Time
באלבום הזה התליפו המאבקים האישיים את סיפורי המיסטיקה והמיתולוגיה, ההתלבטויות כאן הם אישיות, מ Wasted Years דרך Heaven Can Wait ועד Sea Of Madness I Stranger In A Strange Land, האבי מטאל עם טקסטים שעד אז אף להקה בתחום לא העזה לכתוב.

At The Gates
The Red In The Sky Is Ours
עצוב בטירוף, מרגש בענק, פשוט מילים קורעות לב, אפשר לבכות מהטקסטים כאן.

Sacred Reich
The American Way
טראש מטאל עם טקסטים מלאי ציניות, שנינות וכעס על החברה והעולם אבל עם נקודת אור ומסר של בנייה ועשייה, כתוב נפלא, מאד עמוק, מצויין בעיני.

Anthrax
Persistence Of Time
בגלל ההומור, הציניות החדשה, הכתיבה השנונה, תענוג.

W.A.S.P
The Crimson Idol
התשובה המטאלית ל The Wall של פינק פלויד, פשוטו כמשמעו.

Opeth - Blackwater Park
כי מהרגע שהם הגיעו: כל התפיסה לגבי טקסט במטאל הקיצוני השתנתה לחלוטין, כמה טוב שיש Opeth בעולם.

Napalm Death
Harmony Corruption
בגלל שחיבור של טקסט כועס, מחאתי ואנטי ממסדי על מוזיקה ברוטלית ביותר מעולם לא נשמע טבעי יותר, המילים נושכות, מעלות שאלות במוח, גורמות לך לחשוב על המשמעות שלך בעולם, כל זה עוד לפני שהחל הכאוס המוסיקלי המשובח של האלבום הזה.

המהפכה כבר כאן!

אז מה קרה בתחום הגיטרות ואיך קרה שעשרות להקות מכובדות עוברות בזו אחר זו להשתמש במגבר הגרמני? מה סוד ההצלחה של Engl החברה מ-Bochum בגרמניה שהפכה את שוק מגברי הגיטרה בעשור האחרון ואחראית ללא מעט מהסאונדים העוצמתיים שאנו שומעים כיום מלא מעט להקות? יצאנו לחקור את המודל הגרמני.

והתחלנו בגרמניה עם להקות המטאל המוכרות ביותר מארץ הבירה הלא היא Kreator. Kreator העיר אימן, קיימת מאמצע שנות השמונים ונחשבת ללהקת הטראש מטאל האירופאית הגדולה בעולם. בעשור האחרון עבר סולן ומנהיג הלהקה Mille Petrozza להשתמש בלעדית במגברי Engl לאחר שבילה את מרבית שנות השמונים על מגברי "מארשל" ואת שנות התשעים על Mesa Boogie, להקת Kreator מזוהה עם סאונד ועבודת גיטרות דומיננטית המאפיינת את הלהקה בכל אלבומיה, ל Mille המעבר נראה טבעי וחלק מתהליך "אני מרגיש שזה הולך גם יד ביד עם המוזיקה שלנו כיום, בשנות השמונים ניגנו על מגברי מארשל שהיו המובילים, בניינטיז עברנו ל Mesa Boogie עם הסאונד הכותי, אני מרגיש שהצליל שאנחנו מנפיקים דרך המגברים של Engl הוא בהרבה תובנים שילוב מעולה בין האורגניות של המארשל לעוצמה של ה Mesa, זו גרסה משודרגת של שניהם, מגבר ה Invader היה עבורי הגדרה מחודשת ועכשווית של הסאונד ומגבר אותו חיפשנו במשך שנים, כלום לא מתקרב לזה לדעתי" אמר Mille כשהתבקש להסביר את המעבר.

גם ברנארד קוסט גיטריסט אגדת הטראש הגרמנית Sodom מצטרף לתיאור בלשונו "המגבר הזה הוא החבר הטוב ביותר שלי משנת 1996 כשנפגשנו לראשונה". גם גיטריסט Destruction הגרמנית מייק מספר לי ש"החיפוש נגמר, מצאתי את המגבר שנותן לי דיסטורשן ברור ומלא נפח, סוף לפדלים, לפרה אמפים ולאפקטים, פשוט להתחבר ולנגן".

Mille Petrozza וחבורת הטראשרים מגרמניה לא לבד, המרחב המוזיקלי של העוברים ל Engl מתחיל מיניין מגיטריסטים כמו סטיב מורס מ Deep Purple, דרך ענקי גיטרה כ Marty Friedman ועד להקות מטאל אגרסיביות כגון Kreator או Nevermore, מסתבר ש Jeff Loomis גיטריסט Nevermore בזמן הביקור בארץ (2009) לא מוכן להתפשר על פחות "כשסגרנו את ההופעה בישראל הבהרתי מראש שאחד הדברים היותר חשובים לי מבחינת ההערכות הטכנית הוא שיהיו על הבמה מגברי Engl כמו שבו אני משתמש. בדרך כלל יש למפיקי המופעים "דיל" עם חברות הגברה שונות ולכן הם מציעים לך תחלופים בהתאם למה שניתן לספק, במקרה הזה הייתי מוכן לכל תחלופה פרט למגבר הגיטרה, על המגברים של Engl לא הסכמתי להתפשר, זה מאפיין את הסאונד שלי" מספר Loomis שמקליט בימים אלו אלבום סולו שני ועוד מאד את הלהקה.

גם ענק הגיטרה מרטי פרידמן (לשעבר Megadeth) שהופיע בישראל השנה, התעקש וקיבל את מגברי Engl על הבמה, למרטי, שניגן בעשרים וחמש השנים האחרונות על כל המגברים המובילים, יש דעה דומה מאד לדעתו של Mille Petrozza על האיפיון של המגבר "החום שיצא בעבר ממגברי מארשל עם הכבדות שיצר ה Mesa Boogie חברו יחד למגבר אחד משודרג" אמר פרידמן שהפך לאחד מהפרזנטורים המובילים של Engl. בעולם הגיטרה נחשב מרטי פרידמן לחצי אלוהים, גיטריסט קאלט שלמרות שחי בעשור האחרון ביפן, הטביע את חותמו על מיליוני גיטריסטים בכל העולם.

מגרמניה נמשכת החברה המתמחה בצליל מטאלי ואיכותי לבאווה למוסיקאי המטאל המקומיים, Victor Smolski גיטריסט להקת Rage הותיקה ואיידול גיטרה בזכות עצמו הפך לאחד המזוהים ביותר עם המגבר, כמו בן ותיקות המטאל הגרמנית Accept וגרמה את להיטה הענק Balls To The Wall למסע הפרסום של Engl כשגיטריסט הלהקה וולף הופמן העיד ב"קיר" של מגברי Engl בכל סיבוב ההופעות של האלבום החדש של ההרכב, Blood Of The Nations, והסביר "לאלבום החדש חיפשנו סאונד מאטיבי וכבד והמגברים האלו מצאנו אותו" ואכן, הגיטרות שהופקו באנגליה ע"י מפיק העל המטאלי אנדי סנפ (Kreator, Nevermore) נשמעות טובות מתמיד והאלבום היה קאמבק ענק ללהקה הגרמנית האגדית והחזיר אותה לתודעה.

אבל ההתלהבות יוצאת הרבה מעבר לגבולות גרמניה "Engl זה המגבר הראשון בו אני משתמש שיש לו לא רק גוון משלו אלא גם צבע ייחודי וסגנון" אמר גיטריסט Judas Priest גלן טיפטון, אמירה מהסוג הזה של גיטריסט במעמד הזה מביאה את הדיון החוצה מגבולות גרמניה ומהטראש מטאל של להקות כמו Kreator או Nevermore למקומות הרבה יותר גדולים ותחכים תרבותית מוזיקלית וניכר שהאפקט המיוחד שטף לא מעט מוסיקאי רוק מובילים. פול סטנלי, הגיטריסט המוביל והסולן של Kiss מצטרף לטיפטון "זה לא רק כוח בסאונד, הרבה מזה זה גם בהירות וסאונד מדויק" אמר סטנלי שהחל להשתמש במגבר בשנים האחרונות, גיטריסט להקת הפרוגרסיב מטאל Symphony X מייקל רומיאו מחדד את הדברים "כגיטריסט, אני תמיד בחיפוש במהלך השנים אחרי "המגבר שיש בו הכל", כזה שאין בו חסרונות, הגעתי למסקנה ש Engl מביאים את ליין המגברים הזה, גם כוח אבל הרבה מעבר, חדות וחיות בצליל, עומק, קראנצ'יות וייחוד, והסאונדים הנקיים ועד לכבדים, יותר Gain ממה שתמיד חלמתי, זה כל מה שחיפשתי אי פעם במגבר" מתלהב רומיאו ומפרט.

גארי הולט גיטריסט Exodus משתף אותנו במצב הנקיון בחדר העבודה שלו "כל המגברים האחרים שיש לי פשוט מלאים אבק ומעלים אבק מאז שגיליתי את המגבר Savage120 של Engl, זה פשוט המגבר הכי טוב בעולם" גם אוסקר דרונג'אק מ Hammerfall השבדים מצטרף למהללי מגבר ה Savage120 "מאז שהקלטנו את האלבום השני Legacy Of Kings ב 1998 לא החלפתי מגבר, יש בו הכל" אם כי חילוקי הדעות קיימים גם בין המוזיקאים עצמם:

רון "באמבלפוט" תאל גיטריסט Guns N Roses שגם ביקר בארץ השנה מסביר כי "הסאונדים שאנחנו משתמשים בהם הם למעשה מעין קיר של גיטרות, קל מאד ליפול למקום של עומס לא ברור ואיבוד פוקוס, עם המגברים של Engl הרגשנו חופשיים להקליט עשרות ערוצי גיטרה וידענו שהכל יישמע ברור ומדויק"

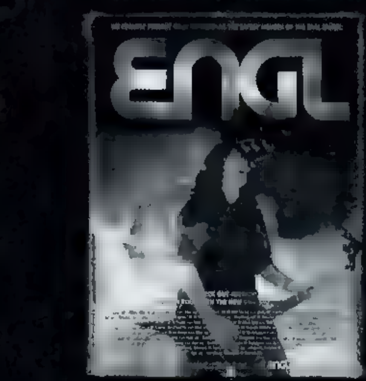
"לדעתי Powerball הוא המגבר האולטימטיבי" אומר מרטי פרידמן "אני מצרד בו בתור האידיאלי, שנים אנשים רצו לדעת את ה Setting שלי ואיך אני מכוון את המגברים והאפקטים, זה מאד פשוט, אני מתחבר ל Powerball ומתחיל לנגן, זה הכל. לא צריך כלום מעבר לזה" גם פיטר ויצ'ם מ Soilwork מצטרף לפרידמן "המגבר הזה יכול להיות מלאך רך ונקי ובלחיצת כפתור אחת להפוך לגהינומי ורצחני, אני לא צריך אף מגבר אחר"

"מ-1993 כשגיליתי את Engl הסתיים מסע החיפוש שלי ונגמר התסכול ממגברים שונים שלא נתנו לי את מה שרציתי" (Richie Blackmore)

האם כל זה תוצאה של פיתוח חדשני של סאונד המשלב מוטיבים שכולם מכירים מהעבר ולוקח אותם למימד חדש או שזה פשוט מכונת יחסי הציבור של Engl אשר מביאה לחברה להקות רבות שממליצות על המוצרים? כשמדובר באמנים בינוניים מבחינת ההצלחה בעולם כגון Nevermore, Soilwork או Hammerfall ניתן לפנות לתאוריה שמדובר במערך שיווק וקמפיין אגרסיבי שדאג להחזיק את המוסיקאים בציוד במעין עסקת חבילה, אך התיאוריה הזו מתפוצצת כשמדובר באמנים שמגיעים מלהקות כמו Kiss או Guns N Roses שיכולים עם כמות הכסף שיש להם לרכוש את כל מפעל הגיטרות ולא באמת זקוקים לעוד מגבר לאוסף, שם כבר מדובר באהבה נטו למוצר והעדפה שבאה ממקום מוזיקלי ברור. פול סטנלי מ Kiss עם הון עצמי של מיליארדים, לא זקוק לטובות מאף אחד. גם לא גיטריסט העל Richie Blackmore שהפך לדמות המזוהה ביותר עם Engl ועזר לחברה לפתח ליין של מגברים "מגברי Engl הם הטובים ביותר בהם השתמשתי מעולם, לא רק בגלל הצליל העוצמתי אלא בגלל הסאונד המדויק והברור והסגנון הייחודי" ואכן, המודל Richie Blackmore Signature E650 הפך לאחד המצליחים ביותר של החברה.

Blackmore לא מתבייש לומר בכנות מה דעתו על הקולגות "שנים שאני לא הייתי מרוצה ממגברי מארשל, הם פשוט רועשים אבל לא מצאתי כלום מעבר לרעש, חיפשתי דיוק, צליל ייחודי, מארשל זה מגבר טוב ויש לו את המסורת שלו אבל עבורי אין לו ייחוד, מ 1993 כשגיליתי את Engl הסתיים מסע החיפוש שלי ונגמר התסכול ממגברים שונים שלא נתנו לי את מה שרציתי" אמר בראיון ב 1995.

ובחיוך נסיים במילותיו הציוריות של Abbath מלהקת הבלאק מטאל הנורווגית Immortal "המגבר הזה פשוט תופס לי את הביצים כיער קפוא" אין כמו תאוריו הססגוניים של האיש עם האיפור על הפנים להמחיש מה קרה בעשור האחרון, המגבר הזה תפס את כולנו בביצים, יער קפוא או חום אימים בקצה השני של העולם, המהפכה חצתה גבולות.

New Tattoo

מוטי גל על כל מה שבין המחט הצבע והעור

בכתבה הראשונה של המדור סיפרתי על תחילת הרומן שלי עם עולם הקעקועים
בכתבה זאת אדבר על השינוי השחל משנות השבעים בגישה לקעקועים בעולם המערבי.
סיפרתי שדרכי החלה בסטודיו של שמוליק ג'ובינו בגיל 16. אני זוכר כאילו היום, את הרגע בו אני מודיע לאימא שאני הולך להיות מקעקע ואת הטעם המוזר שמתפשט לי בפה, כשכף ידה נוחתת על הלחי שלי בצליל שלא היה מבייש שחקן בייסבול מקצועי. כמו שאתם יכולים לתאר לעצמכם, זה היה רק אפילוג לסדרה ארוכה של שיחות המלוות בבכי מר ותחנונים שאעשה משהו רציני עם החיים שלי. כן, ככה זה היה נראה פעם ולא רק בעניי הורי המודאגים אלא גם בעיני רוב האנשים הנורמטיביים בעולם בכלל ובמדינתנו בפרט.

למי שלא מכיר, היסטוריה קצרה של הקעקועים:
עד לשנות השבעים של המאה העשרים, רק מעטים בעולם המערבי קעקעו את בשרם. האסוציאציה השלילית של תרבות עבריינית או פרימיטיבית מנעה מאופנת הקעקועים מלהיות נפוצה במשך שנים רבות בעולם המודרני. תעשיית כתובות הקעקע, בדומה לתעשיית הזנות או החלפנות, התקיימה בארצות המערב בדרך כלל בקרבת הנמל, בפאבים או בחנויות אפלות ומוצנעות מן העין. בישראל הייתה תופעת כתובות הקעקע נדירה עוד יותר מאשר באירופה ובארה"ב, וזאת מכמה סיבות:
ראשית, בשל האיסור ההלכתי.
שנית, ישראל הפרולטארית ודלת המשאבים של שני העשורים הראשונים דחתה ביטויים של עידונים אסתטיים. שלישית, במדינת ישראל הצעירה לא הייתה מסורת מפותחת של ימאות. היהודים נדדו תמיד ביבשה, חיל הים הישראלי היה תמיד חיל זעיר במערך הצה"לי, וצי הסוחר היה קטן למדי והעסיק לא מעט אנשי צוות ים זרים.
רביעית, בשל המספר שחרטו הנאצים על זרועם השמאלית של אסירי מחנות הריכוז. הקעקוע נצרב בתודעה היהודית כמרכיב בזיכרון השואה, ועורר אסוציאציות של אכזריות, סבל ומוות, ולא של אסתטיקה, נעורים ורומנטיקה.

התפנית הראשונה ביחסה של החברה האירופית והאמריקאית לקעקועים חלה בתחילת שנות השבעים, בהדרגה החלו קעקועים לאבד מתדמיתם האנטי חברתית ולהיות מקובלים ונפוצים יותר בקרב צעירים משכבות אוכלוסייה מגוונות. לצד הסמלים האלימים שאפיינו את הקעקועים בעבר (קעקוע על פרקי האצבעות של, סמלים של שודדי ים, אקדחים, סכין נוטף דם וכיוצא באלה) הופיעו גם קעקועים עם מסרים חיוביים, כמו פרחים, כוכבים, חיות מחמד, וצורות גיאומטריות עדינות.

השינוי נבע בעיקר מהתמסדות תרבות הפופ והרוק, שהניפה את דגל החירות (כוכבי הרוק היו בין הראשונים שהתגאו בקעקועים. למשל, אנשי להקת הרולינג סטונס הפופולארית הצטלמו ללא חולצות ועל גופם כתובות קעקע רבות ומגוונות) הכניסה של הטלוויזיה לסלון של כמעט כל אדם הוסיפה המון . גם השיפור בטכנולוגיית הקעקוע היה מגורמי השינוי. המעבר לשימוש במחט אלקטרונית אפשרה ליצור עידון בפרטים ואסתטיקה גבוהה יותר. הקעקוע נראה מעתה בולט, עשיר ומושך יותר.
בישראל עד לשנות השישים כתובות הקעקע היו מעין טאבו, ואת הקעקועים היחידים והאחדים היו רואים בבתי הכלא או על האוניות צי הסוחר. במקומות אלו היה אפשר למצוא אנשים שלמדו את הטכניקה הבסיסית וקעקעו את חבריהם ואת עצמם בתנאים סניטריים ירודים ובאמצעים מאולתרים. כתובות הקעקע היו חובבניים ונעשה בצבע כחול בלבד. בין הצורות היו גולגולות, נשרים, עוגנים, ספינות, שמות של נשים , לב עם חץ או לחילופין משפטים כגון "אבא, אתה חסר", "לחופש נולד", "אין כמו אימא" ,"only god can judge me" ,"נולדנו לסבול", שלוש נקודות בין האצבעות מה שסימל: " לא שם על המשטרה" וכיוצא באלה....

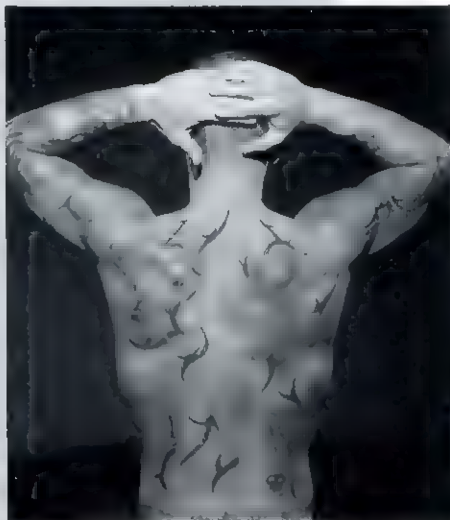
במחצית השניה של שנות השישים, בקיוסקים ברחובות הערים הגדולות התחילו למכור מסטיקים שלחפיסתם צורפו מדבקות דמויות הקעקוע. את המדבקה היו מרטיבים ומצמדים לגוף, מה שהיה יוצר דימוי לכתובת הקעקע. מדבקות אלו ערערו לראשונה מציורי גוף. גם העטים הכדוריים שנעשו למוצר זול והמוני תרמו רבות. ילדים ובני נוער ציירו בדיו כחול ואדום על כפות ידיהם וידי החברים וככה חלחל הנושא למוחם של הצעירים במדינה וגרם להם להביט על ציורי גוף בצורה שונה ממה שהחברה הכתיבה בשנים אלו.

חלוץ המקעקעים המקצועיים בארץ ומי שהביא לפריצת דרך בתחום וסלל נתיב לאומנים בשנים הבאות היה דוד מוסקוביץ, המכונה "מוסקו". מוסקו נולד ב1949 ברומניה. בן יחיד לאבא נהג מונית ואימא מורה. עלה לארץ בהיותו בן 9, וגר בפתח תקוה. את הקעקוע הראשון ראה מוסקו הצעיר על זרעו של בעל המכולת (חייל לשעבר בצבא הרוסי) בשכונה שבה התגורר. מאותו הרגע החל הרומן של מוסקו עם עולם הקעקועים. כבר בגיל 16 ניסה מוסקו ללא הצלחה לקעקע את עצמו במחוגה, ללא הצלחה. ניסיון לא מוצלח זה לא עוצר אותו מלדבוק בחלום. ב1966 מתגייס מוסקו בן ה17 לצבא ומשרת בחיל הים עד לסוף שנת 1969. במהלך שירות, לאחר מלחמת ששת הימים מצליח מוסקו להגשים חלום ישן ומתקעקע לראשונה אצל מקעקע נוצרי קופטי בירושלים העתיקה, יעקב רוזק, שמתמחה גם בבניית ארונות המתים.
 דקירות מכונת הקעקועים הישנה היו עבור מוסקו חוויה טראומטית, אך התוצאה הייתה שווה מבחינתו את הסבל. בסוף 1969 עולה מוסקו לים בתור נער מכונה, מתקדם עם הזמן לדרגת מכונן ועד 1973 מפליג מסביב לעולם על מספר אוניות צי הסוחר הישראלי. במסעות שלו מבקר מוסקו בסדנאות הקעקוע הידועות במזרח הרחוק ובאירופה, לומד מקרוב על האומנות העממית ומדי פעם מוסיף על גופו קעקועים מידיהם של טובי המקעקעים בעולם. ב1973 יורד מוסקו מהים |ועובד במלון "הילטון" תל אביב כאיש אחזקה כשבתקופה זו הוא מזמין ספרים על כתובות קעקע ולומד מהם, כשרצונו להיהפך לאומן כתובות קעקע יהודי הראשון בישראל אינו מרפה ממנו. ב1976 הוא לוקח חופשה ללא תשלום ממלון הילטון ועולה שוב על האנייה שמסלולה צפון אירופה, אך הפעם במטרה אחרת, לקנות מכונות קעקע, קטלוגים ואולי לקבל מספר שיעורים בסיסיים. בנמל בלגי אנטורפן, קונה מוסקו במחיר מופקע 3 מכונות אנגליות מקולקלות ומעט צבע ובדנמרק רוכש מוסקו קטלוג עם כמה דוגמאות מקוריות לימאים. בחזרתו לארץ ובהיותו ממשיך לעבוד במלון "הילטון" מתחיל מוסקו לקעקע בדירתו סמוך לירקון.

עד ל1985 כיכב דוד מוסקו כמקעקע המקצועי היחידי בישראל, ב1985 התמונה החלה להשתנות בעקבות תהליך ההיפתחות לחו"ל. בתקופה זו החלה החברה הישראלית לחקות טרנדים אירופים ואמריקאים שהציפו את המדינה במהירות.
יריית הפתיחה נורתה כאשר אבי מנקס ועופר פרי פתחו את הסטודיו "קו הגוף" הישראלי הראשון לקעקועים. ההצלחה הייתה מידית ואחד השבועונים אף ייחד כתבה נרחבת ואוהדת לתופעה החדשה תחת הכותרת "קיץ מלא קעקועים."

עד לאמצע שנות התשעים התנהלה האופנה החדשה על "אש קטנה" אך עקבית. התפנית המשמעותית חלה במחצית שנות התשעים. בעקבות רצח ראש הממשלה רבין, גל פיגועי התופת ברחובות הערים הגדולות וקטל החיילים בלבנון, הופיעה אופנת ה-פירסינג ובעקבותיה גם תופעת הקעקועים, שצברו תנופה במהירות. ברחובות, בקניונים, בבתי הספר, באוניברסיטאות ועל מסך הטלוויזיה נראו יותר ויותר צעירים וצעירות עם עגיל באוזן, באף, בגבה או בטבור, ו/או עם כתובות קעקע על הזרוע, על הכתף, ובמקומות אחרים בגוף. הדרישה הולכת וגוברת לקעקועים איכותיים ולפירסים טובים עזרה לאומנים לצאת מהבתים ולפתוח מקומות ברחבי המדינה. אט אט החל מספר המקומות לגדול. ובתחילת שנות האלפיים הפכו הקעקועים בארץ לטרנד המוני המקיף עשרות אם לא מאות אלפים, והתופעה סוקרה בעניין במספר רב של כתבות בעיתונות הארצית והמקומית.

אני קניתי את הסטודיו משמוליק ב1996. בתקופה זאת כמות המקעקעים בארץ הייתה עדיין קטנה, היו בסך הכול כשעשרה סטודיו לקעקועים בכל המדינה, כאשר חלקם עבדו רק לפי הזמנות. עידן האינטרנט היה עוד לפנינו והנגישות למידע בתחום היה קשה ומסורבל. כמקעקע שרצה ללמוד, להתקדם בענף ולצבור ניסיון, הייתי חייב להיות בקשר עם מקעקעים מכל העולם בדרך העתיקה הנקראת דואר ישראל וטלפונים, כן, כן עוד לא היה סקייפ. דרך מגזינים ונסיעות לחול ,תחרויות וכנסים אני ועוד מאות מקעקעים בעולם היינו אוספים פיסות מיידע ומרכיבים את הפאזל בעצמינו, מה שהוביל לשעות רבות של ניסוים בכל מה שקשור לכלים וטכניקות עבודה. וזה לדעתי מה שגרם לנו, המקעקעים של שנות התשעים לצבור את הידע הדרוש על מנת לקדם ולפתח את אומנות הקעקועים בכל העולם. אני מגדיר אותנו, המקעקעים של שנות התשעים כ- "old school artist".
מהיום בו נכנסתי לענף ועד היום אני מנהל את הסטודיו באותה דרך שלמדתי ממורי, אני מאמין ומביט על התחום מנקודה של אומן ולא מנקודת מבט של ניסיון להרוויח כסף. ראשית כל אני מנסה לתת את כל היחס הטוב ביותר ללקוח ומנסה לרצותו כמה שאפשר. אחד הדרכים שאני דוגל בהם זה לבצע את הקעקוע בצורה הכי טובה שאני יכול ולתת את ה100% שלי לכל אחד, בין אם מדובר בקעקוע קטן של חצי שעה או עבודה גדולה שיותר מעניינת אותי מבחינה אומנותית. אני מאמין בלתת יחס אישי, תשומת לב, ועבודה ברמה הגבוהה והמקצועית ביותר לכל לקוח והעובדה שהלקוח יוצא מרוצה מהסטודיו שלי נותנת לי

סיפוק אדיר, אני מאמין שרק בדרך זו ניתן לבנות שותפות אמתית ביני לבין האדם שמטמיע את עבודתי על עורו. בדרך זו של אמונה, ונתינה לאדם ממולי אני בונה לי את קהל הלקוחות שלי ונהנה מהאומנות ומהמקצוע בו אני עוסק. אני מעביר את דרכי לכל צוות זו'בינו ואלו הם חוקי יסוד שבהם אני מאמין ועל פיהם אני והצוות שלי פועלים. עם השנים אני נהנה לראות שהסטודיו שלי גדל והתפתח ברמה האישית והמקצועית ומנוהל ע"י 7 אנשי צוות מקצועיים כל אחד בתחומו.
בכתבה הבאה אספר על מקעקעים המפורסמים בעולם של היום ושל פעם, אסביר כיצד לבחור או לעצב את הקעקוע וכיצד לבחור את המקעקע שאתם רוצים.

נתראה במדור הבא...
מוטי גל

בין הצלליות

"וזה מה שהופך את הלהקה הזו לאחת הלהקות המעניינות ביותר במטאל האירופאי כיום, המקוריות, ההגשה שאין דומה לה בלהקות אחרות, הסאונד האמיתי שלא נשמע כאילו הוקלט על תעלולי אולפן ממוחשבים אלא על ציוד אנלוגי, הכל כאן עשוי בטוב טעם, ביופי, אין כאן ולו דבר אחד או פרט קטן שמשדר זול או ירידה למכנה משותף נמוך על מנת להגדיל את קהל היעד"

יש המון להקות סקנדינביות מכל הסוגים, המטאל מפינלנד, נורבגיה ושבדיה תפס את צמרת הסגנון כשהוא יושב יד ביד עם המטאל הגרמני, האנגלי והאמריקאי, ייחודו של המטאל מארצות הקור הוא בעיבודים העשירים ומלאי הפאתוס והאווירה ובמקוריות בצליל, זה התחיל בהרכבים כמו Bathory באמצע שנות השמונים, המשיך בהרכבים כמו Emperor באמצע שנות התשעים והתפתח לכיוונים שונים, חלק גדול מהלהקות בחרו בשבילים קלים ונוחים יותר מבחינה מוסיקלית ומסחרית, חלקן החלו לשלב בהדרגה אלמנטים של פרוגרסיב בתוך הבלאק מטאל (Borknagar, Peccatum, Arcturus) חלקן הלכו במתכוון לכיוון של ברוטליות שחוזרת על עצמה ועוסקת בעיקר בהשמדת הנצרות (,Marduk Dark Funeral, Gorgoroth) וחלק הלכו לכיוון הפולק מטאל השמח יותר או פחות אך במקרים רבים צוהל ושתוי כהלכה (,Korpiklaani Turisas), בין כל אלו, גדלה לה בפינלנד אט אט ובמסלול שלה להקת Moonsorrow שהחלה לטפטף אלבומים לפני כעשור, עם הזמן היא גיבשה כיוון שהלך הפוך לזרם המרכזי בפינלנד: רוב הלהקות עושות המנוני שתייה קליטים של 4 דקות? Moonsorrow יעשו יצירות מלאי אווירה ועומק שנעות בין 12 דקות לארבעים דקות, זה נראה כאילו לא מעניין אותם להיות חלק מזרם אלא לחקור ולהמציא צבעים חדשים למטאל שאהוב עליהם.

האי פי Tulimirsky שיצא ב 2008 היה המשך ישיר ל Havitetty שיצא ב 2007 ולקח את Moonsorrow למחוזות עמוקים הרבה יותר מבעבר, הלהקה חקרה וחוקרת את הסגנון כשהיא שומרת על קו מיוחד משלה ומקורי מאד מכל בחינה, האלבום החדש הנקרא Varjoina Kuljemme Kuolleiden Maasa (זה בפינית) הוא היהלום שבכתר של הלהקה בעיני, באנגלית הפירוש לשם האלבום הוא As shadows we walk in the land of the dead ו Moonsorrow אכן פוסעים כצלליות בארץ המתים, יש הרבה מעבר לדימוי הישיר הזה מבחינת הלהקה, עיון עמוק בטקסטים של האלבום יחד עם הקשבה חוזרת ונשנת לו מובילה אותי ללופ של מחשבות, Moonsorrow שחררו כאן מעין הצהרה קשה על עולם המוסיקה בכלל ועולם המטאל בפרט, על הריקנות הבלתי נסבלת שלו, הצלליות זה הם, הצלליות הוא משהו שלא נראה באופן מוחשי ובלתי ניתן לגעת בו, הוא כמו לא קיים ולמעשה חי במימד אחר מעבר למוחשיות שניתן להרגיש, הצצליות נעות לאורך קירות, מרצפות ודרכים אך משקפות בבואה של האדם ההולך באופן כהה וחדגוני, הצלליות אינן זוכות ליחס אמיתי, אך הן תמיד נמצאות שם, מעבר לנודע.
העולם המת זה העולם שלנו, עולם האינסטנט, עולם האפתיות והאלימות בו אנו חיים, עולם בו אמנות הפכה לפלסטיק ולכמות לייקים בפייסבוק, Moonsorrow עושים אמנות, הם לא מכוונת להיטים, הם כותבים אמנות לכל דבר, הם רושמים את שירי הצללים, את אלו שתמיד ילוו אותנו ומשקפים את התת מודע של כל אחד ואחד מאיתנו.

השיר הראשון Tahdeton הוא יצירה בת 12 וחצי דקות של מטאל פגאני, איטי, מלא עומק ואופל, מי שגדל על Bathory ועבר שעות עם אלבומים כמו Blood, Fire, Death ו Hammerheart ייקבל כאן מנה רצינית ומלאה של מטאל באותה הרמה ובאותו הכיוון, אך Moonsorrow לא נשמעת כמו העתק או חיקוי של Bathory, היא נשמעת מושפעת מהם, ויש הבדל עצום, אצל Moonsorrow תמצאו לקיחה של האלמנטים והובלה שלהם למקום כבד יותר, אווירתי הרבה יותר, אפל וכואב יותר, המוסיקה של Bathory היה מלחמתית ולא כואבת, היא היתה Epic, המוסיקה של Moonsorrow כואבת, זה הבדל משמעותי בין הלהקות, כמו כן ב Moonsorrow קיימים אלמנטים של פולק מטאל אך לא באופן הקופצני לוהתזוגג שלו, אלא בכלי הנגינה המשולבים בתוך השירים, בחלק מהריפים, ולעיתים בקטעים מיוחדים בתפקידי השירה.

הקטע השני Muinaiset הוא לא פחות ממדהים, יש בו את כל מה שאני אוהב בפגאן מטאל, במטאל של האווירה והתנוף, אם הקטע הראשון היה לכם איטי מדי (אין דבר כזה לטעמי אבל נניח) אז כאן שם המשתק הוא שיר שיוכלו לזכור (עד כמה שניתן לומר דבר כזה בקונטקסט של הלהקה הזו, וזו מחמאה!) והשיר ממשיך לאורך 11 דקות וארבעים שניות ומענג את האוזניים בריפים קטלניים מעולם קודר, בקצב שמזכיר מעט את Enslaved בתקופת ELD המצויין, ושוב, Moonsorrow לוקחת את זה לכיוון שלה.

וזה מה שהופך את הלהקה הזו לאחת הלהקות המעניינות ביותר במטאל האירופאי כיום, המקוריות, ההגשה שאין דומה לה בלהקות אחרות, הסאונד האמיתי שלא נשמע כאילו הוקלט על תעלולי אולפן ממוחשבים אלא על ציוד אנלוגי, הכל כאן עשוי בטוב טעם, ביופי, אין כאן ולו דבר אחד או פרט קטן שמשדר זול או ירידה למכנה משותף נמוך על מנת להגדיל את קהל היעד, ההפך, יש כאן הליכה ברורה לכיוון שהלהקה אוהבת והזמנה צנועה למי שמאזין – בוא והצטרף אלינו, בוא והכנס לעולם שלנו, זה לא ממוסחר, זה לא דמגוגי, זה פשוט אמיתי ומגיע ממקום נכון של יצירה שנעשית על ידי אנשים ששמים את השיקול האומנותי במקום הגבוה ביותר בסולם שלהם.

ולכן האלבום שלהם נשמע ככה, לא משעמם לרגע, מלא ברבדים ואלמנטים שמתגלים מחדש בכל שמיעה, מיוחד מאד, כואב, לוקח אותי לטיול, לעצום עיניים ולהכנס לעולם אחר, לעוף עם המוח למקומות אחרים, להתמכר לתחושה שלא עוזבת את המוח ואת הגוף, לצלול עמוק למטה ולעלות אט אט עד שמגיעים לסחרור מהגובה, ואז שוב להנמיך גובה וחוזר חלילה, לכאוב, לקוות, ללמוד, לקבל סוטול של מחשבות במעגלים, זה סם החיים שלי, מוסיקה, מוסיקה כזו, אני לא מעשן כלום, לא שותה אלכוהול, אבל הנה, ששים שקלים עלה לי הטריפ האומנותי המטמטם חושים הזה, הוא לא מזיק, הוא רק מועיל, ויש לי אותו לכל החיים, זה אלבום שקונים, קונים כדי לתמוך בלהקות כמו Moonsorrow שמביאות לנו מוסיקה מכובדת וחפשה מכל הזבל שמציף כיום את עולם המטאל, צליליות בעולם המתים אמרנו? King Diamond כתב פעם In The Shadows - we are alive והקינג יודע על מה הוא מדבר, אני מרגיש חי, מחובר לעצמי ולתחושות שלי, למי שאני, לא אוהבים אותי? לא אכפת לי, טוב לי בין הצלליות עם Moonsorrow גם ככה.

JOVINO
DRAGON TATTOO & PIERCING

U.D.O.

קול הפלדה לא יפסיק לעולם

בעוד חצי שנה Udo Dirkschneider יקיה בן 60, כשלמי ממוטורהד היה בן 60 ארגנו לו כזו מסיבה מתוקשרת שגם היום 14 שנה לאחר מכן הוא מושיל להשתמש בה כמקדם מכירות, אם לא יארגנו ל Udo מסיבת ענק עם מיטב להקות ההאבי מטאל מאירופה - אז אומר בפה מלא שמדובר בחבורה של כפויי טובה, כולם בניו הרוחניים של האיש הקטן עם הקול הגדול, הקוזאק של ההאבי מטאל מגרמניה שלא מתייאש לעולם וחוגג בימים אלו את האלבום ה 14 שלו (לא כולל האלבומים כסולן Accept) שיוצא ממש בימים אלו.

האלבום הנקרא Rev Raptor הוא חגיגה אמיתית של האבי מטאל. ל Udo למי שלא מכיר (יש כאלו?) יש קול מתכתי וחזק כמו טנק, הוא דורס בשירים המהירים וקורע את הרגש בבלדות, לבלדות שלו יצא שם של יצירות מופת, מבחינת האלבומים ישנו קו ברור של האבי מטאל מתכתי שיושב בול על השירה של האיש, עם להקת ליווי קבועה שמתנח לחומר להשמע הדוק ונכון.

Udo הוציא בעבר אלבומי מופת כמו Time Bomb, No Limits, Holy או Thunderball וגם אלבומים שהם "בסדר" וחגיגה למי שאוהב אותו אבל "ככה ככה" למי שלא מת עליו, אני מהקטגוריה הראשונה כך שכל מה שהוא מוציא בא לי בטוב ובשמחה בנשמה. האלבום הקודם מלפני שנתיים Dominator היה נסיוני יותר, עד כמה שניתן להשתמש בכזו מילה לגבי Udo כי גם שם היה קו מוגדר של האבי מטאל חזק ועצבני, הפעם חוזר האיש לכיוון המסורתי יותר של אלבומים כמו Holy מ 1999, השירים אישיים, בנויים סביב הקול הגדול שלו, וחלק גדול מהטקסטים הם חירוטי נפש כמו במיטב הבלדות שהוציא במהלך השנים.

שני שירים יצאו כסינגלים, הראשון I Give As Good As I Get הוא בלדה יפייפיה, עם קליפ מינימליסטי ונוגע ללב בו ראיש על רקע שחור בלבד את Udo שר את השיר ממרוקן אפס למצלמה, דבר שיוצר אינטימיות וכמו מונולוג ישיר עם המאזין, השיר מרגש, הסינגל השני הוא Leatherhead, שיר קצבי וכתוני שמלווה בקליפ מסורתי יותר ומדגיש את הכוח של Udo בשירי המיד טמפו, כמו שמוכר משירים מצליחים שעשה (Independence Day, Holy) ואהובים מאד על קהל המעריצים שלו, השירים האלו בזקצב הביניים יושבים מעולה על הקול העוצמתי של Udo ונשמעים תמיד כמו Udo ולא כמו שום דבר אחר, גם הפעם האלבות מלא כבאלו ומי שאוהב את Udo יקבל בדיוק את הטעם המוכר והאהוב של מטאל מלודי ומלא עוצמה המלווה את המוסיקה שלו לאורך כל הקריירה.

אם ניקח את הביקורת על האלבומים הקודמים של Udo אז נכון, לא הרבה השתנה ומי שמכיר ואוהב אותו לא באמת צריך את הביקורת כדי לקנות את Rev Raptor המשובח, אבל יש הרבה ובמיוחד בנוער הצעיר שלא מכירים את האיש הזה שמהווה מקור השפעה ענק למיליוני מטאליסטים בכל העולם.

Rev Raptor הוא אלבום האבי מטאל בהדר של זמר גדול עם להקת ליווי מצויינת מאחורין, בשנה שעברה הוציאה להקת האם של האיש (Accept) אלבום קאמבק טוב מאד בלעדיו, אך לי היה חסר הצבע הזה בחזית, הקול הבלתי ניתן לשחזור של Udo לא היה קיים שם וזה ממשיך להציק לי בכל פעם שאני שומע את החדש של Accept למרות שהוא אלבום טוב וכייפי, הנה הגיעה התשובה מכיוונו של האיש במכנסי הצבא (נראה לי שיש לו בארון 20 זוגות שונים...) והתשובה היא אלבום מצויין, אין הרבה מה לטוחן מים, זה Udo ומי שאוהב האבי מטאל יודע בדיוק במי ובמה מדובר, ותזכרו את מה שאמרתי לגבי היומולדת 60, לבנאדם מגיע ומגיע הרבה כבוד.

EDEN'S CURSE

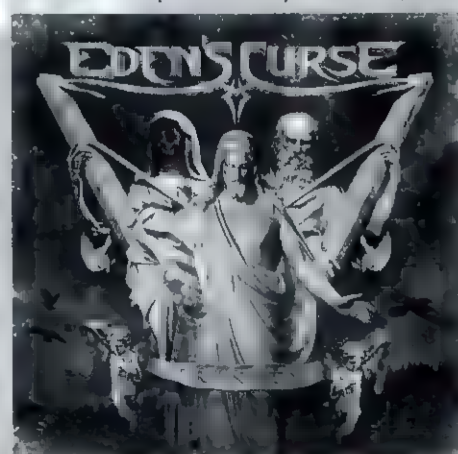
TRINITY

הקיץ הם יופיעו כמופע הפותח של Dream Theater באנגליה ובימים אלו יוצא אלבומם החדש Trinity שמארח את James Labrie סולן תיאטרון החלומות ואת Andi Deris סולן Helloween, מה שמבטיח לנו חגיגה איכותית של מטאל מלודי, מעין Power Progressive כמיטב המסורת.

ואכן, השיר הראשון שיוצא כסינגל מתוך האלבום החדש No Holy Man נשמע בדיוק כמו המתכון הזה, Dream Theater עם נגיעות של Power Metal אירופאי מלודי, קצת מזכיר לפרקים את Masterplan מבחינת בניית השירים, הרבה מקום למלודיה הראשית של השיר וכמובן לשירה של שני הסולנים, לברי וסולן ההרכב עצמו.

הקטע Can't Fool The Devil (כן.. מסתבר שאי אפשר לעבוד עליו אה?..) מושך חזק לכיוון ה Power Metal המהיר, לא הייתי מגזים אם הייתי שם אותו באותה קטגוריה עם הרכבים כמו Gamma Ray למשל או השירים המהירים יותר של Royal Hunt לדוגמא, הנגינה מרהיבה, וגם השירה עדיין תופסת נפח גדול במכלול הכללי של השיר, הפזמונים קליטים ומהנים, נכון שאין כאן המצאה מוסיקלית חדשה או איזושהיא בשורה אבל זה לא משנה היות ולא מצפים לאחת שכזו, הקטע במקרה הזה הוא לנגן טוב ומשכנע סגנון קיים ופשוט לעשות את זה טוב ואת זה הם בהחלט יודעים לעשות.

הקלידן הידוע פרדי דורנברג (Axel Rudi Pell, Rough Silk) מביא את השיר הבא Guardian Angel שמציע את הצד המלודי יותר של הלהקה, בלדה טובה מאד שמתבססת על הלחן הסבנטיז הארד רוק שמביא דורנברג (שמושפע בכל הקריירה שלו מהסגנון הזה וזה ניכר בכל מה

שעשה) וזה כבר מדבר יותר לאוהבי להקות כמו Scorpions של הסבנטיז או אפילו Def Leppard במקומות מסויימים (בעיקר בהרמוניות ותפקידי השירה).

שיר הנושא Trinity הוא אחד החזקים באלבום, שיר מיד טמפו מצויין שמשלב הרבה מקומות את המטאל המתקדם שהלהקה מנסה ליצור עם יסודות ההאבי מטאל הקלאסי שממנו היא מגיעה, Saints Of Tomorrow הוא השיר הכבד ביותר באלבום (עד כמה שהמילה כבד נכונה בהקשר הזה, החומר הוא מאד מלודי ונעים לאוזן) זה מזכיר מאד הארד רוק שבדי אם כי הנגיעות של הסגנון המלודי מגרמניה ניכרות גם כאן.

בכלל המגע של Dream Theatre מורגש לאורך כל האלבום, בעיקר בתפקידי השירה שמאד מושפעים מאלו של James Labrie בתקופת הביניים (1994-1999), מעניין אם ההרכב הזה יצליח לפרוץ את המחסום ולהגיע לקהל רחב יותר ומגוון יותר עם האלבום החדש וההופעות עם Dream Theatre, זה קרה בשנתיים האחרונות ל Symphony X שהפכו למפלצת כתוצאה מזה, אבל מצד שני ל "סימפוני" היה ארסנל של אלבומים מאד חזקים בקנה שרק חיכו לפלטפורמה הנכונה להגיע לקהל רחב יותר, וכאן ההרכב יחסית צעיר ופחות נושא בשורה, מצד שני הם נשמעים ומנגנים מצויין אז מאד ייתכן שבשנים הבאות נראה אותם יותר ויותר.

ממשיכים להאבק

הם הקליטו את האלבום הראשון ו[illegible] יתרו גם כשהיה קשה. ההרכב הישראלי Arafel שהח[illegible] לפעול באמצע שנות התשעים הלך צעד צעד ועמד [illegible] קשיים שהיו מפרקים לא מעט להקות, הם עברו את "מכשול האלבום השני" שמוכר ללהקות המקומיות כשהוציאו אלבום אף מרשים יותר מקודמו, שניהם ד"א הוקלטו בחו"ל, הם הופיעו כמופע פותח ל Behemoth בישראל ב 2009 ושנה לאחר מכן טסו להקלטות האלבום השלישי, For Battles Once Fought שהוקלט בפולין בתקציב גדול יותר משני קודמיו יוצא כעת בחברת NoiseArt האוסטרית שהיא חברת בת של Napalm Records המוכרת וחברה שמחזיקה את סוכנות ההופעות Rock The Nations שלקחה את Arafel תחת חסותה והתוצאה לא אחרה לבוא, סמוך ליציאת האלבום יצאה הלהקה למסע הופעות ארוך באירופה של 24 הופעות ברצף, זה היה מסע ההופעות הראשון של הלהקה ואנחנו מדברים עם גיטריסט ומנהיג ההרכב Felius על ההופעות, הדרך והאלבום.

סיבוב הופעות ראשון אי פעם, איך הרגשתם? איך היו היחסים עם הלהקות האחרות?

אני חייב להיות כנה ולומר שבגלל שבאנו לסיבוב הזה חסרי נסיון מבחינת סיבובי הופעות, זה היה לא קל, זה התחיל בשבוע הראשון לא קל, היה השלב של ההתאקלמות, להבין [illegible] אתה [illegible], מה המקום שלך בעניין, איך זה מתנהל עם הלהקות האחרות שאתך בטור. הנסיעות הארוכות בדרכים הם דבר די מקשה, אתה מסיים הופעה ועולה על אוטובוס שלוקח אותך שש ולפעמים שתיים עשרה שעות נסיעה ליעד הבא וחוזר חלילה לילה אחרי לילה. זה לא קל. אתה מגיע למועדון ועולה לבמה בלי בדיקת סאונד ובלי לעשות Soundcheck אלא רק בדיקה של חמש דקות רגע לפני העליה לבמה כדי לראות שהכל עובד כמו שצריך, אתה חונן עם להקות שגדולות ממך, ואתה ה"חדש" בעסק, אז זה לא קל. השבוע הראשון בהחלט היה שבוע של התאקלמות. היחסים עם הלהקות האחרות היו מן הסתם שונים בין להקה ללהקה. היו אתנו בסיבוב ההופעות Varg האוסטרים שהם צעירים ובגיל שלנו, חבורה של Headbangers שאוהבים לעשות חיים ולהנות, היו Unleashed שהיו הכי מבוגרים מכל הלהקות ולכן היו די מרוכזים בעצמם, היו Korpiklaani שלמרות שהם היו נחמדים היה אתם דיסטנס מסוים, לפעמים שתייה משותפת פירקה את זה אבל רוב הזמן היה דיסטנס, מצד שני היו Moonsorrow מפינלנד שהם חבורה של אנשים על הכיפאק, הפכנו לחברים טובים גם ברמה האישית, נהננו מאד יחד ונוצר בינינו קשר חזק, כך שזה מאד שונה מלהקה ללהקה.

סך הכל היתה חוויה מאד מעניינת וכייפית, אנחנו עדיין טריים בעסק הזה של סיבובי הופעות ואני בטוח שנשתפר ונלמד ורק נתקדם.

מה התחושה הפיזית לאחר 24 מופעים ברצף לאדם שלא עשה את זה מימיו? עד כמה זה קשה לוגיסטית לעשות את זה באופן קבוע?

אני לא הרגשתי קושי פיזי בזמן הטור, אני מאמין שההתרגשות והאדרנלין עשו את שלהם ודחקו הצידה את זה, אבל כשסיבוב ההופעות נגמר הרגשתי מאד עייף ומלא. זה מאד קשה במיוחד למי שלא עשה את זה בחיים, כשאתה בתוך זה יש אנרגיה, אבל התשישות מגיעה כשהטור [illegible]. מצד אחד יותר קל לה להופיע באירופה [illegible] מחברי הלהקה (הסולן הלגה והכנרית נאשה) גרים באופן קבוע בגרמניה [illegible] הרבה מקרים [illegible] מחשיבה אותנו כלהקה גרמנית, אבל [illegible] שני שלוש[illegible] עדיין חיים בישראל ועובדים בעבודות שלא קשורות למוסיקה [illegible] מייקר את העלות של להביא אותנו להופיע, [illegible] בסיבוב ההופעות שהכסף שקיבלנו בקושי כיסה את כרטיסי הטיסה ועל הרכב שילמנו מהכסף שלנו, כך שבסך הכל לא הרווחנו כסף, [illegible] עובד [illegible] משכורת, מצד שני הלהקה [illegible] מאד להקות כיום בשנים האלו. אני [illegible] עוד סיבובי הופעות [illegible] צריך [illegible] מגיעים האנשים. עדיין, בהשוואה ללהקה ישראלית רגילה קל לנו יותר כי כמעט חצי להקה חיה בגרמניה כאמור.

עברתם דרך לא קלה, ההצלחה הגיעה לכם עכשיו עם האלבום השלישי, ההתמדה הזו לוותה בהרבה תקופות משבר, איך התמודדת?

היו לנו המון תקופות משבר, גם בתחילת הדרך באמצע שנות התשעים כשהיה לנו מאד קשה, וגם היתה תקופה קשה ב 2009 כשלא ידענו לאן הדברים הולכים ואם בכלל, בסופו של דבר הרגה על הכתפיים שלי ואני יודע גם שה"דם החדש" בלהקה (הסולן הלגה והכנרית נאשה) בהרבה מובנים הרימו מחדש את הלהקה ונתנו לה דחיפה ודלק מחדש. דבר שמאד עזר ותרם. לא קל, הדברים לא באו לנו בקלות מעולם. לגבי החלק השני של השאלה, אני לא מסתכל על אם אני מעריך את המקום שהגעתי אליו יותר או פחות בגלל שזה אחרי תקליט שלישי "אלבום חרא" כדי להגיע להצלחה ולא קיבלנו הכל על מגש כבר בתקליט הראשון. ההסתכלות שלי היא אחרת, אני מסתכל על איך אני נשאר במקום אליו הגעתי ולא יורד ממנו, לא נופל. המטרה היא לא להגיע למצב שיש לך דיל עם חברת תקליטים ועשית סיבוב הופעות באירופה או הקלטת אלבום בחו"ל. המטרה בעיני היא להמשיך ולהשאר במצב בו חברת תקליטים רוצה להוציא לך עוד אלבומים, וההופעות שלך בחו"ל מקבלות ביקורות טובות ויש ביקוש מתמשך ללהקה שלך, זו המטרה בעיני, דבקות במטרה והתמדה. יש הרכבים ולהקות שכל כך עסוקים בלהגיע ליעד שכשהם כבר מגיעים אליו הן לא מצליחות לשמור את היתרון שהשיגו והדברים נופלים להם בין האצבעות, בשני האלבומים הראשונים שלנו לא היה לאן לרדת כי ההצלחה היתה קטנה יחסית ולא הופענו בפסטיבלים באירופה גב אל גב עם להקות גדולות, אבל עכשיו הגענו מהרבה בחינות למקום שהמטרה היא לשמר אותו, תראה למשל את Moonsorrow מפינלנד, תראה איזו דרך יפה הם עושים ומתקדמים כל הזמן, או Finntroll, גם להם זה לא קרה בבום, לא באלבום הראשון ולא בשני, ההתמדה היא שם המשחק, ואני בטוח שנתמיד.

לאורך השנים התחלפו הרבה נגנים ב Arafel אבל הקו המוסיקלי הכללי נשאר אם כי התחלתם כבלאק מטאל וכיום זה מוטיב שולי יחסית אצלכם, הקונספט נשאר די זהה

נגנים אכן התחלפו לא מעט בלהקה, אני ממש מקווה שההרכב הזה ישאר ולא יתחלף יותר. הרבה אנשים התחילו לנגן בלהקה כי חשבו שדברים באים בקלות והיו להם אשליות, כשהם ראו שהחלום לא תמיד כזה ורוד הם התייאשו, אני המשכתי. הקונספט והאמירה שלנו בגדול נשארו עם הקו שהתחלנו בו אם כי המוסיקה כן התערבה והפכה פחות בלאק מטאל, אני לא רואה אותנו כלהקת בלאק מטאל כיום, יש כמובן מוטיבים אבל הם מינוריים, כשהתחלנו את הלהקה הקשבתי המון לבלאק מטאל הראשוני של תחילת שנות התשעים שהוא בע[illegible] הבלאק מטאל האמיתי שעליו גדלתי, עם השנים אתה מתבגר כנגן, יכולת הנגינה שלך משתפרת ועם השליטה שלך בכלי הנגינה נוצר מצב בו אתה מחפש עוד גירויים ומתחיל להיות מושפע מסגנונות כמו פרוגרסיב מטאל למשל, אתה מחפש מחוזות חדשים. אני עדיין אוהב מאד את הבלאק מטאל שעליו גדלתי אבל הבלאק מטאל של השנים האחרונות [illegible] העולם, גם רמת הלהקות וגם [illegible] ההצלחה שלהן, הלהקות הגדולות שכן מנגנות את הסגנון דואגות לשמור אותו [illegible] אלבומים ומוסיקלים חדשים [illegible] שמוסיקלית זה לא [illegible] בלאק מטאל, [illegible] לקהל [illegible] שלהם, אבל מוסיקלית יש בהם פחות ופחות מהמבנה הגולמי ממנו הם הגיעו, בהרבה מקרים זו היתה ברירת מחדל כי לא יודעים לנגן מספיק טוב.

מבחינת תגובות קהל, איך הרגשת בסיבוב ההופעות?

הקהל במזרח אירופה במדינות הקומוניסטיות לשעבר היה יותר קר ואדיש, בא לשפוט אותך איך אתה מנגן והתגובה שלהם היתה מאד שיפוטית. הקהל במערב גרמניה ובארצות אחרות היה הרבה יותר משתולל ומחפש לעשות גוד טיים כשהוא בא להופעה, פשוט לבוא ולהנות, דבר שאיפשר לנו לנגן הרבה יותר בחופשיות וכייף.

לעובדה שחברי הלהקה כולם ממוצא רוסי יש לדעתך השפעה על אופי החומר שלכם ועל הקו שבחרתם?

על הקו שבחרנו יש לזה מן הסתם השפעה כי אנחנו מביאים את השורשים שלנו לתוך המוסיקה וזה מה שיוצא טבעי, אבל מבחינת מצבנו בישראל זה מזמן לא משפיע, אין דבר כזה כבר בעיני "רוסים" או "ישראלים", זה משהו שהיה קיים לפני 15 שנה, היום הכל מעורבב וזה אחלה, אני [illegible] לארץ בגיל 20 שזה גיל שמבחינה מוסיקלית די מייצג את מה שתהיה תמיד, את ההשפעות שלי ואת המוסיקה הבאתי מרוסיה, להגיע בגיל 20 למדינה זרה זה קשה, עלינו לארץ כי המצב הכאו פוליטי לאחר קריסת הקומוניזם היה גרוע ועלו על פני השטח המון מלחמות של אזורים, ונוצר חוסר יציבות בכל האזור וזה היה די מפחיד, אז הייתי סטודנט באוניברסיטה, לא ידעתי עברית אבל ניגנתי גיטרה בלהקת מטאל [illegible] באופן מקצועי, המטאל שנכנס לרוסיה בתקופת הילדות שלי 1985-1987 היה מגיע בקלטות כי חוקית היה אסור להפיץ את זה, כך הכרתי להקות כמו מטאליקה באלבומים הראשונים או Accept. הגעתי לארץ עם המשפחה די נלהב מהמקום [illegible] היה לי כמו הרפתקה כי לא ידענו מה צפוי לנו, אם אם [illegible] ואז גם הצטרפתי ל Arafel שהיו חברים שלי עוד לפני שהייתי בלהקה, אבל אני לא מרגיש מוזר כיום, בכלל מבחינת הקהל באירופה אתנו להקה אירופאית לכל דבר כך שההשפעה שאתה מדבר עליה מבחינת יחס הקהל קיימת רק בישראל וברוסיה ואני מאמין שבישראל זה כמעט ולא קיים כבר, כשאני מסתכל אחורה על השנים שעברו אני קולט שעברנו באמת המון חילופי הרכב, 13 איש ניגנו בלהקה הזו מתחילת הדרך ועד היום, אני ממש מקווה שכמו שאמרתי ההרכב העכשווי שלנו יישאר הלאה.

מה התוכניות לעתיד, חומר חדש?

יש חומר חדש, אני כותב מוסיקה כל הזמן, אנחנו יוצאים ממש עכשיו ל 3 הופעות באירופה בפסטיבל שנודד ממקום למקום עם להקות כמו Arch Enemy ועוד רשימה ארוכה של הרכבים, לאחר מכן נתחיל לגבש כיוון לחומר ואני מאמין שלאחר כמה חודשים כבר נתקדם לכיוון של הקלטות, התמדה, זה העניין כעת.

Desert

מה קורה אתכם כרגע מאז צאת האלבום ומה מתוכנן?
כרגע אנחנו עסוקים בקידום האלבום ולהופיע כמה שיותר. הופענו לאחרונה בפסטיבל ענק בשבדיה, עם ייתר הלהקות, הופענו עם GRAVE DIGGER ואריץ. כמו כן, כבר בסוף אוגוסט אנחנו נוסף לעוד פסטיבל גדול בקפריסין, שם נחלוק במה עם SABATON, STRATOVARIUS ו ROTTING CHRIST. חוץ מזה אנחנו בתהליכי משא ומתן עם כמה סוכנויות לתיאום טור באירופה וכבר יש התקדמות בנושא.
עם כל זה, אנחנו כבר עובדים על שירים לאלבום החדש וגם כאן יש התקדמות נאה ביותר.
אנחנו חבר'ה די עסוקים כמו שאתה יכול להבין :)

בהקשר להופעה הגדולה שלכם בשבדיה, ספר לי מה היה הפסטיבל, עם מי הופעתם ואיך אתה מסכם את החוויה?
לפני כחודש הופענו בפסטיבל ענק רוקסטאד: פאלון שמקיים כבר כפעם התביעית בעיירה קטנה בשם פאלון ומאורגן על ידי חברי להקת סבאטון וצוות הניהול של הלהקה. השנה קיבלנו הזמנה אישית מהם להופיע בפסטיבל על הבמה המרכזית. אפשר להגיד בלב שלם שזאת הייתה חוויה הכי גדולה ומרגשת עבורינו וגם ההופעה הכי משמעותית עד היום. מאוד התרגשנו לפני ההופעה גם מהמעמד עצמו וגם מכל מה שהתרחש שם מבחינת הפקה וכו' משנת שהופענו על במה המרכזית בפסטיבל, זה כבר גורם מספק להתרגשות עבור להקה שזו היא הופעתה הראשונה בחו"ל. קיבלו אותנו כמו כל להקה מן המניין ויחס מהטובים שאפשר לתאר קצת דאגנו לגבי תגובה של הקהל. כל הדאגות עברו כאשר עלינו על הבמה העצומה וראינו את הקהל (שהגיע לשבדיה [illegible]) דופק את הראש בשירים שלנו ונהנה. ידענו כבר לפני הנסיעה שיש לנו שם מעריצים, רק שדי הופתענו מהכמות הלא מעטה. אנשים קנו מרצ'נדייז שלנו, ניגשו לבקש חתימות שלנו. בקיצור, מרגש ביותר!
הופעתו לצד להקות כמו:
Sabaton, Helloween, Grave Digger, Pain, Dream Evil, Scar [illegible] Freedom Call, Van Canto ועוד כ-30 להקות מסורפות.
מבחינתנו החוויה - לקום בבוקר ולשבת בחדר אוכל יחד עם חברי להקת הלווין וגריב דיגר, להופיע על הבמה המרכזית יחד עם הלהקות שגדלנו עליהם זה כבר אומר משהו...הפסטיבל היה מאורגן בצורה מושלמת, קיבלו אותנו מאוד יפה ואנחנו מתים לחזור לשם בכל ההזדמנות שתהיה.

מה מהות הקשר שלכם עם סבאטון ואיך בעצם הכל התחיל?
הכל התחיל מהופעה הראשונה המשותפת שלנו בשנת 2008 בתל אביב. לאחר ההופעה המשך את הלהקה לטיול בירושלים, מאז התחברנו מאוד ויש לנו קשרי חברות מאוד טובים איתם. כאשר התחלנו לחפש זמר האורח לשיר אחד באלבום החדש, הכן ארם הראשון שעלה בדעתנו ושקולו היה הכי מתאים לשיר היה יואקים ברודן - הסולן של סבאטון. שלחנו לו מייל לגבי הרעיון הזה והוא הסכים לעשות את זה לא [illegible]. לא כולם יודעים, אבל זה הוא שיתוף פעולה הראשון והיחיד של יואקים מחוץ לסבאטון. כל השער כבר היסטוריה - השיר זכה לעדכה מסורפת כאשר רק עלה לראש המיצעד הראשון מהאלבום. והשיא היה בהופעה המשותפת הראשונה [illegible] בפסטיבל הבי מטאל תל אביב לפני שנה. לאחר מכן הזמנו אותו כאורח כבוד להשקת האלבום. גם שם שיתוף הפעולה היה מהמם. גם בהופעתים בשבדיה הוא לא היסס לעלות על הבמה ולבצע את השיר הזה.
חברי הלהקה כבר מזמן הפכו לחברים מאוד טובים שלנו ואנחנו בקשר רציף איתם כל הזמן. מתוכננת לנו עוד הופעה משותפת בקפריסין בעוד כחודש וכבר יש דיבורים ורעיונות לטור משותף ואנחנו מקווים שזה יצא לפועל.

אתם מנגנים סגנון שבארץ לא הכי פופולרי בקרב להקות, יש הרבה שמקשיבים לו אבל לא הרבה שמנגנים אותו, למה לדעתך?
שאלה שיש לה הרבה תשובות ואפשר לדון על זה שעות על גבי שעות ועדיין לא נגיע לתשובה אחת סופית. אני חושב שזה קורה בגלל סביבה ומציאות שאנחנו חיים בה בארצינו. בגלל זה כנראה האנשים כאן נמשכים לכיוון האקסטרימי יותר. סוג של פריקת זעם, עצבים ודעה על המציאות. במיוחד אצל הנוער שהוא מאוד שונה מנוער האירופאי נגיד. הם חיים במציאות אחרת, הם לא חווים את מה שהנוער שלנו חווה. נוער ישראלי גם בוגר יותר בהרבה מוקדם. לכן גם היוצרים והמוזיקאים במטאל ישראלי באים מאותו כיוון. יש גם דוגמא לזה בהרכב שלנו - יש לנו את סרגיי שמנגן גם בארקון כי הוא אוהב גם את האנטיות שמשולבת עם הכעס והזעם, הוא נהנה לעשות את זה. במקביל, קהל האקסטרימי הוא יותר תומך ומפרגן והולך להופעות של להקות שהוא אוהב. זה לא תמיד קורה בצד המלודי של המטאל הישראלי והרבה להקות, שהיו כאן סיימו את דרכן עקב חוסר פירגון, עניין ו[illegible] ביותר בהופעות. מה שונה אצלינו? לא יודע להגיד לך. אנחנו פשוט עושים את מה שאנחנו אוהבים כנגד כל הסיכויים.

מתי צפוי לצאת האלבום השני של דזרט?
אנחנו כבר התחלנו לעבוד על החומר החדש לאלבום. אם הכל ילך כמו שמתוכנן, האלבום אמור לצאת בסוף שנת 2012 - ותחילת 2013. קצת קשה להגיד מה יהיה באלבום הבא. שינוי דראסטי לא יקרה, אבל יש לנו עוד שני מוזיקאים יצרים נוספים (צמד סרגיי) בלהקה שמביאים איתם רעיונות שלהם ואת הטאץ' שלהם. אז אפשר להגיד שזה הולך להיות מעניין ביותר.

למי שלא שמע אתכם מעולם, איך היית מתאר את המוזיקה שלכם?
אנחנו משתדלים לא להכניס את עצמינו להגדרות כי יש לנו השפעות מכל עבר, אבל אפשר להגדיר את זה כ-Dark Epic Metal.

הבסיס הוא האבי/פאוור עם השפעות ואלמנטים רבים, גם גותיק, גם דום ואפילו דת'. אנחנו מנסים ומחפשים דרכים לייחד את היצירה שלנו מבלי לפגוע בשורשים.

Lake of tears

לא עוצרים את הדמעות

אחד ההרכבים הותיקים ביותר במטאל המלודי מוציא כעת אלבום חדש בשם Illwill שמגיע אחרי משבר ומעבר בין חברות תקליטים, כעת הלהקה חתמה ב AFM Records שמהווה בית חם ללהקות מסוגה ובכוחות מחודשים אמור האלבום להחזיר את הלהקה למרכז תשומת הלב.

Lake Of Tears הם להקה שבדית, אלבומיה הראשונים יצאו בחברת Black Mark הזכורה לנו כבית (תרתי משמע) של Bathory וכלייבל שהביא לעולם את Edge Of Sanity, Cemetary ועוד רבים, אלבומה הראשון יצא באמצע שנות התשעים והיה גותיק מטאל מצויין, שילב בהרבה חוכמה ורגש את הכיוון בו לקחו הרכבים כמו Paradise Lost באלבומיהם Icon ו Draconian Times עם Tiamat בנגיעות מהאלבום Wildhoney ומעט נגיעה של Metallica מתקופת "השחור", זה יצר מטאל גותי על בסיס כבד יותר מהרגיל, קצבי יותר וקליט, מאד איכותי, אך ההרכב לא זכה להצלחה והערכה מעבר לחובבי המטאל המתעמקים שנתנו הרבה ריספקט, הפריצה לא הגיעה אבל הלהקה המשיכה לאורך השנים עם אלבומים בכיוון ובהתמדה פילסה את דרכה. מישהו ב AFM Records שם עליהם עין בשנה שעברה, שמחתי לשמוע על ההחתמה הזו, אולי הפעם Lake Of Tears יצליחו לשבור את חומת האדישות, והנה הגענו ל Illwill.

האלבום השמיני של הלהקה, יש כאן רוק פסיכדלי, רוק מתקדם, אבל בעיקר יש כאן מטאל משובח ומלודי והרבה ממנו.

House Of The Setting Sun זה השיר הכי טוב באלבום, Lake Of Tears מציעים הרבה מעבר ל"עוד מטאל גותי", הם נוגעים ברוק, נוגעים ברוק מתקדם, מצליחים לעניין אבל לא להשמע נסיוני ואוונגרדי אלא לשמור על המסורת המוסיקלית שלהם משנים קודמות ולעדכן אותה, יש ב Illwill הרבה תורף, הרבה עומק וסאונד רך ומלודי שמאד הולם את הלהקה ואת מה שהחומר מעביר, זה לא אלבום כבד אבל אף אלבום של Lake Of Tears אינו "כבד" במובן הפשוט של המילה, מי שאוהב את המטאל המלודי של אמצע שנות התשעים, הלהקות שהיו משלבות את מה שלמדו מעולם ה Doom Metal עם עולם הגל החדש מהאייטיז והרוק הקלאסי, הדרך אותה עברו Paradise Lost ודומיהן, קשה לי לשים את האצבע בדיוק על הנקודה בה זה קרה, אני מניח שב 1995 לקחו לא מעט מהלהקות את הכיוון המוסיקלי הזה וזה התקדם גם ל Moonspell ו Sentenced ועוד רבות וטובות, Lake Of Tears עשתה את זה בקטן, בפחות רעש וצלצולים, אבל לא פחות טוב, השירים שלהם כתובים נהדר, המלודיות טובות והשירה מרגשת, זה סיפור על להקה טובה ומתמידה שמנסה כבר שנים לפרוץ, אני לא יודע אם Illwill יביא את הפריצה המיוחלת, מאד מקווה שכן.

מגשימים חלום בתעשיית המוסיקה

בשנים האחרונות שומעים יותר ויותר את השם BPM ולא בהקשר המוכר, המכללה למוסיקה וסאונד בת"א מסתמנת כערוץ מוביל ודומיננטי בשוק המקומי, מה גרם לשני אנשים לקום בבוקר ולהחליט שהם מקימים בית ספר למוסיקה וסאונד? ומשם: איך מיישמים את החלום למציאות? ומי בעצם יכול ללמוד מוסיקה? יצאתי לתחקר קצת את שני המייסדים ולשמוע יותר על הרעיון ועל הדרך.

מה גורם לאדם לקום בבוקר ולהחליט "אני פותח בית ספר למוסיקה"? מה בעצם נתן לכם את הרעיון ואת הכיוון הראשוני?

עידן: מוסיקה מהווה חלק גדול מחיינו. מגיל 14 התחלתי את דרכי כ-DJ ומאז תקלטתי בהפקות הכי גדולות בישראל. הייתי רזידנט במועדונים המובילים ונבחרתי כ-DJ הטוב ביותר בצפון.

יריב: אני רציתי להיות מוסיקאי מאז שאני זוכר את עצמי כבר בגיל 10 אבא שלי קנה לי את מערכת התופים הראשונה שלי ובגיל 18 עברתי לתל אביב (בעקבות שירותי הצבאי). שם תקלטתי באופן קבוע במס' מקומות. במקביל, התחלתי ליצור מוסיקה באמצעות המחשב ומאז לא הפסקתי לעסוק במוסיקה בדרך זו או אחרת.

עידן: בגיל 16 הכרנו בזכות היותנו תקליטנים ובזכות חברים משותפים שהכירו בינינו. ניסינו ביחד לשנות את המצב בצפון דרך מוסיקה חדשה וטובה שהיינו מנגנים במועדונים ובמסיבות.

יריב: לאחר שירותי הצבאי, הציעה לי אחותי ללמד שיעורים פרטיים ל- DJ על פטפונים בבית. סיפרתי על הרעיון לעידן שהציע שנפתח מקום מיוחד שבו נלמד קבוצות ולא יחידים. פתיחת מכללת BPM לסאונד ומוסיקה הייתה מבחינתנו התפתחות טבעית.

עידן: היום יש לנו קמפוס ראשי בתל אביב ושלוחה חיפאית אשר ביחד מגשירים למעלה מ 700 בוגרים בשנה. כל השאר היסטוריה.

לאורך השנים בישראל התחום היה קיים אך המודעות גברה מאד בעשור האחרון, לדעתכם זה חלק מהקיום שלכם או שעקב המודעות שבשוק התאפשרה לכם התחלה קלה יותר?

יריב: בתחילת שנות האלפיים לא הייתה חצי מהמודעות למוסיקה שיש היום. כשפתחנו ב- 2002 את המכללה בחיפה, לא היו קיימים כמעט בתי ספר למוסיקה מודרנית ובטח שלא אלקטרונית. המקום בהתחלה נראה כמו חנות תקליטים שנגזרה מקמדנטאון בלונדון ולמעשה היוותה מקום מפלט למוסיקאים רבים באזור שמצאו שם שפה משותפת. כיום ל- BPM ישנה השפעה גדולה על התעשייה בישראל.

עידן: מתחילת דרכנו דאגנו שנחלק מהפעילות של המכללה בתרום גם לקידום המודעות בקרב הקהל הרחב ולכן כבר שנים שאנו מקיימים סדנאות אמן חודשיות אשר במסגרתן אירחנו אמנים רבים מהארץ ומהעולם (אורפולנד, בלקן ביט בוקס, דריק מאיי, טרנס פארקר, קורין אלאל, מפיקים מוסיקליים בכירים ועוד). סדנאות האמן נותנות לסטודנטים שלנו ולקהל הרחב את האפשרות ללמוד ולקבל טיפים מהמגוונים ביותר.

יריב: הסטודנטים במכללה (כ- 700 בשנה) לומדים בחלק מהמסלולים והקורסים שלנו להיות צרכני תרבות מוסיקה טובים יותר.

הסניף הראשון הוקם בחיפה כשת"א משמשת למעשה מרכז התעשייה בארץ, מה הסיבה?

עידן: יריב ואני ילידי חיפה והיה לנו חשוב קודם כל לקדם את התרבות בחיפה. זה לא סוד שתל אביב תמיד הייתה מרכז התעשייה בישראל ולכן יוצרים רבים הגיעו אליה גם מחיפה והקריות. אנו רצינו לספק לכל אותם יוצרים מוכשרים את האפשרות ללמוד ולעשות מוסיקה במקום איכותי ולא מתפשר ולהיות חלק מהתעשייה ויחד עם זאת לאפשר להם להישאר בסמוך למקום מגוריהם.

האם דור להקות המי ספייס והעובדה שכיום זול וקל יותר להוציא אלבום ולא נדרשים תקציבי ענק, תרם לדעתכם לרצון ולמודעות של אנשים ללמוד באופן מסודר במקומות כמו שלכם?

יריב: דור הרשתות החברתיות תרם ובגדול. הטכנולוגיה פתחה את השער ליצירה לכל אדם וללא הבחנה של גיל ויצרה נישה של תחביב ואף קריירה למי שהיה מעוניין בכך. בצד המקצועי הטכנולוגיה גרמה לשוק להיות תחרותי יותר ולגרום לאנשים לרצות להתמקצע יותר.

הרבה מתחומי הלימודים אצלכם מתרכזים במוסיקה שחלק גדול מהצלחתה היא בינלאומית ולא דווקא בשוק המקומי, מוסיקה אלקטרונית, מטאל וכיו"ב, זה פועל יוצא של העובדות בשאלה הקודמת והקלות היחסית בה ניתן לפרוץ היום? הרי יש קו מאד מבדיל בין מה שלומדים אצלכם לעומת נניח רימון, הכיוון שלכם יותר בינלאומי ופחות מיינסטרים מקומי, דעתכם?

יריב: אני חושב שאנחנו ב BPM תמיד חושבים ומתכננים כמה צעדים קדימה ולומדים הרבה ממה שמתפתח בעולם הן בפן המקצועי והן בפן העסקי. כיום בעידן האינטרנט המהיר כל אומן יכול לשבור את גבולות המדינה בה הוא חי ולשתף את כל העולם באומנות שלו. אנחנו מאוד מאמינים בנתינת כלים לסטודנטים שלנו להצלחה ברמה בינלאומית ולכן חלק גדול מהתכנים שלם מתייחס לזה.

עידן: כתפיסה מקצועית וניהולית אנחנו מאמינים שלכל מוסד לימודים בתחום המוסיקה צריכה להיות אג'נדה פדגוגית ומוסיקאלית שמתחילה מבעלי המכללה ומיושמת דרך צוות המרצים והעובדים עד לאחרון הסטודנטים. לשמחתי בשנים האחרונות אנחנו שומעים יותר ויותר הפקות תרשניות בישראל ואנחנו שמחים שתרמנו חלק בשינוי הזה.

יריב: תמיד חשבנו שההפקות בישראל בזמן חסרות אופי וקצת מיושנות והיה חשוב לנו להביא את ההפקות של חו"ל ליצירה הישראלית. ניתן לשמוע את ההשפעה שלנו דרך הפרויקטים שהסטודנטים יוצרים ודרך האוסף שהמכללה מוציאה בכל שנה ומוצע להורדה ברשת ובאתר שלנו.

התחלתם אט אט להיכנס לרבדים שמעבר ללימוד סאונד ומוסיקה בלבד אלא לתת את כל הפלטפורמה למי שמעוניין, פרומו וקידום, התנהלות מול חברות, מדיה ויח"צ וכיו"ב, כיום לדעתכם זו מעין עסקת חבילה שהאמן חייב לדעת?

יריב: כמובן, הגישה שלנו בלימודים היא מאוד מעשית וחשוב לנו שתלמיד ידע הכל על התחום שאליו הוא נכנס.

עידן: כיום השוק רווי במוסיקאים, חברות התקליטים בקושי עובדות בשביל האמן ולכן אמנים שרוצים להצליח חייבים להיות חלק פעיל בעבודת השיווק, המיתוג וההתנהלות.

יריב: לא כל אמן מעוניין להרוויח כסף וליצור קריירה מצליחה בתחום, יש כאלו שעושים את זה רק לשם האומנות, אבל אלו שכן רוצים חייבים להבין את התעשייה שאליה הם נכנסים לעומק. ניתן לראות כמה יתרונות יש לבוגרים שלנו שמיישמים את הידע הזה על פני מוזיקאים שלא מודעים לנושא.

הוסמכתם לאחרונה מטעם אפל באופן רשמי, מה המשמעות של העניין, תנו קצת רקע.

עידן: BPM הינו המוסד היחיד היום בישראל המוסמך מטעם STEINBERG, APPLE, WAVES ו-ABLETON. המשמעות של ההסמכות היא שאנו עומדים בסטנדרט בינלאומי של החברות המובילות בתחום. כל הסמכה כרוכה בבדיקות מקיפות של כל תכניות הלימוד, צוות המרצים, מתקני הלימוד ואפילו מערך השיווק והמכירות של המכללה. מעבר לכך, היתרון של תלמידי המכללה הוא שלאחר סיום הלימודים בהצלחה בקורס, הם זכאים לקבלת תעודה בינלאומית מטעם החברות הנ"ל, מה שייתן להם יתרון במציאת עבודה בתחום.

יריב: בקרוב תהיה לסטודנטים גם האופציה לעבור מבחני הסמכה לתוכנות אחרות של APPLE כמו תוכנת עריכת הווידאו FINAL CUT במכללה.

עד כמה חיוני אם בכלל שתלמיד אצלכם יידע לנגן?

יריב: לדעת לנגן זה תמיד יתרון. הנגינה מפתחת את השמיעה ואת היכולת לבצע רעיונות מוסיקאליים בצורה קלה יותר. יחד עם זאת, הלימודים במכללה אינם מחייבים ידע בנגינה למעט מסלול ההפקה - BSP.

מהיכן אתם שואבים את הרעיונות והמודל? מה בעצם מכתיב את החזון של בי פי אם?

עידן: החזון של המכללה מושתת על ערכים של חדשנות, לימוד מעשי בגובה העיניים ושירות ברמה גבוהה. הרעיונות לפיתוח של קורסים מגיעים מהעבודה היומיומית של כל הצוות הפדגוגי

יריב: הדבר החשוב לנו ביותר הוא להביא מרצים פעילים ביום יום בתעשיית המוסיקה הדוגלים בפיתוח מתמיד של הידע שלהם וחיפוש אחר הדבר הבא. כל מרצה מתמחה בתחומו ומביא עימו את הניסיון והידע הרב שעוזר לנו לפתח את תוכניות הלימוד הטובות והעדכניות ביותר.

עידן: אנחנו שמחים לבשר שכבר קיבלנו לא מעט פניות ממקומות רבים בעולם המעוניינים לפתוח סניפים נוספים של המכללה בחו"ל.

כיום, השימוש בתוכנות קיובייס, לוג'יק וייבס הוא מנת חלקו של כמעט כל אולפן ביתי, למי שלא מבין, תנו מעט אור על העניין, או איך אפשר ליצור בעצם אלבום ומה התפקיד של כל אחת מהתוכנות ואיך בא לידי ביטוי בלימודים אצלכם השילוב בהם?

יריב: במכללה אנו מלמדים לעומק מגוון תוכנות גם בקורסים ספציפיים וגם בקורסים שהינם חלק ממסלול. במספר מילים אספר למי שפחות מבין שתוכנות הקיובייס והלוג'יק נקראות תוכנות סיקוונסר, מהמילה סיקוונס (רצף) והן למעשה תוכנות כמעט זהות הכוללות בתוכן את של מרכיבי אולפן ההקלטות. בתוכנות אלו ניתן להקליט, לערוך, לנגן ולבצע כל רעיון מוסיקאלי העולה על רוחך. וויבס הינה חברה המפתחת אפקטים וירטואלים (PLUGINS) כדוגמת אקולייזרים, קומפרסורים, ריוורבים וכו' שאיתם ניתן לעבוד בתוך תוכנת הסיקוונסר. ישנן עוד חברות רבות המפתחות אפקטים וכלי נגינה וירטואליים איתם ניתן לעבוד באולפן הממוחשב והן מחליפות את אותן קופסאות ברזל גדולות שהיו תופסות הרבה מקום ועולות המון כסף. שילוב בין התוכנות לבין תוספי התוכנה מאפשרות לכל מוסיקאי ליצור את הסאונד שהוא מחפש בסגנון שהוא מעוניין להפיק. השימוש באולפן חיצוני גדול נחוץ אך ורק להקלטת תופים ומפקירים שלא ניתן להקליט בבית.

סדנאות האמן לדעתכם תורמות מידע ממשי ללומדים או שמהוות בעיקר דלק רגשי עקב השיחה עם מי שהצליח בתחום?

עידן: שאלה טובה מאוד. אנחנו חושבים שגם וגם. ישנן סדנאות מקצועיות כדוגמת סדנת הפקה באולפן הביתי, סדנת TRAKTOR ותעשיית המוסיקה אשר תורמות מידע ממשי וישנן סדנאות עיוניות אינטימיות בהן המרצה חושף את המשתתפים לסיפורים מרתקים ונותן להם טיפים חשובים מניסיונו האישי. הסדנה עם מייסד הטכנו מדטרויט דריק מאיי הייתה דוגמה מדהימה לסדנה מעוררת השראה שלא כללה הדגמה מעשית, לעומת סדנת האמן עם הבלקן ביט בוקס שכללה הופעה פרטית ייחודית.

בכל שנותיכם בבי פי אם, מה המקרה המוזר והזכור ביותר שנחרט אצלכם?

יריב: אני חושב שאחד הדברים שאנחנו כל כך אוהבים במקום הזה שאף פעם לא משעמם. בין אם זה תלמידים עם סיפורים אישיים מרגשים שהצלחנו לעזור להם ובין אם זה הצלחות שחווינו בתהליך הדרך.

אין באמת רגע ספציפי אחד שאני חושב עליו, אבל אני בטוח שכבר הספקתי לשכוח הרבה דברים.

OMNIUM GATHERUM

NEW WORLD SHADOWS

הלהקה הזו עוברת כבר תקופה לא קטנה בשולי מצעד המטאל הפיני, זו שהביאה להקות ענק למטאל בשני העשורים האחרונים. New World Shadows זה אלבומה החדש, אני מהמר עליהם כבר הבא אחרי Swallow The Sun שעשה כבוד למטאל הפיני מהצד הקודר יותר שלו. לא תמצאו כאן צהלות ושמחת חיים בסטייל Korpiklaani או Ensiferum. הלהקה הזו עומדת בשורה אחת עם הרכבים כגון November's Doom מארה"ב, Draconian וכאמור Swallow The Sun הפינים אף הם.

הדבר הבולט ביותר באלבום החל מהשיר הראשון Everfields הוא הסאונד הנקי והאורגני, לא יהיו כאן טריגרים ופעלולי אולפן אלא נגינה חמה, טבעית מאד, שמחזקת את החומר הקודר של הלהקה וגורמת לקרבה עם המאזין שנכנס לתוך האלבום אמוציונלית במקום להרגיש שהוא שומע הפקת ענק שמנותקת ממנו. יש כאן גיטרות אקוסטיות על ריפים כבדים, שירת גראול עמוקה של הסולן יוקה פלקונן, והמון רעיונות ממיטב מסורת הדום מטאל של שנות התשעים רק שהגיעה היא בד בבד עדכנית (זה לא נשמע רטרו) אבל אמינה ואורגנית (זה לא נשמע פלסטי). ברשימת ההשפעות של ההרכב ניתן לציין את Amorphis בתחילת הדרך, Paradise Lost של תקופת הניינטיז, וכאמור את כל הלהקות שציינתי קודם. האלבום מאד מפתיע, הן בבגרות המוזיקלית, הן בהגשה, והן בלחנים ובמילים, הלהקה לוקחת את עצמה מאד ברצינות, לעומק, מרגישים שיש כאן השקעה רבה בכל מובן, זה אלבום דום מטאל משובח מהרבה מאד בחינות. אני לא יודע כמה מכם שמעו על הלהקה הזו בעבר אבל זה לא ממש משנה, מה שמשנה הוא שיש כאן משהו בסטנדרט גבוה, עם אג'נדה מאד אמיתית שלא מנסה לחקות מישהו אחר ומצד שני נשארת נאמנה לסגנון ממנו היא באה, הם לא נפחדים להגיע גם לשירים מהירים יותר כגון Ego שכבר מתקרב ללהקות כמו Dark Tranquillity מבחינת הכתיבה, ומצד שני שיר הנושא של האלבום New World Shadows מחזיר מהר מאד לקו הקודר ששולט לאורך רוב המכריע של האלבום. מצוין לחורף אבל הולך טוב גם בעונת מעבר ובעצם בכל מזג אוויר, Omnium Gatherum הביאו כאן אלבום מטאל קודר ומשובח, משהו שבאמת שווה שיהיה בבית, איכות.

In The Name of METAL!

חנות המטאלשופ בתל אביב הפכה למרכז קהילת המטאל הישראלית והשנים שעוברות מחזקות את מעמדה כסלע בים סוער של חנויות נסגרוֹת ושוק במשבר, הנה לראשונה הסיפור מאחורי המטאל, ישבנו עם אורי זילכה, חן "סאדוס" זרוני תדמור על העבר, ההווה, העתיד, והרבה מטאל.

החנות הוקמה ב 2003, 8 שנים לאחר מכן איך אתם רואים את ההבדל בין התקופה בה התחלתם להיום? ומה ההישג הגדול ביותר של החנות לדעתכם?

אורי: אז החנות הייתה יותר קטנה ואינטימית ועולם הדיסקים עוד היה חזק. היום קשה להחזיק חנות דיסקים, רוב האנשים מורידים מהאינטרנט. כל החוויה של להכנס לחנות ולדפדף בדיסקים כבר כמעט לא קיימת, רק אצל אנשים שעדיין יש להם את ה passion למוזיקה ואספנים כמונו וכמוך. למרות כל זאת עדיין נכנסים לפה תיירים ומתפעלים מהמבחר הגדול שרק גודל עם השנים.

חן: ההישג הגדול של החנות, אני מאמין שיש כמה, נתחיל מזה שזה שהחנות שורדת בעולם שהולך ונכחד וזה כבר הישג משמעותי, את זה אנחנו חייבים להרבה לקוחות נאמנים שאוהבים את המוסיקה שלהם מספיק בשביל להחזיק אותה מקורית.

עוד הישג לדעתי הוא שהחנות הפכה להיות מרכז הסצינה ושהצלחתנו במהלך השנים להביא לחנות הרבה להקות למפגשי מעריצים.

איך נולד הרעיון להקמת חנות מטאל ומי עמד מאחוריו. איך הגעתם לשם מטאלשופ?

"המימד הרביעי" בבת ים שאח"ב הפכה ל "צליל בת ים", בחנות ההיא מכרתי הרבה מטאל, אורי עבד בשלב מסויים בחנות, באיזשהוא שלב התחיל "לטפטף" לי הפוטנציאל של חנות נישה למטאל, אחת ההשפעות הכי גדולות היו החנות "קצת אחרת" שהיא חנות לרוק מתקדם, הבנתי שיש מקום גרם לחנות מטאל, בהתחלה פתחנו בפרישמן, חנות קטנה ואינטימית יותר, ועם הזמן היא גדלה, השם "מטאלשופ" הוא המצאה של הלקוחות ואנחנו פשוט זורמים עם זה, שם החנות הוא "מטאל", כשחיפשתי שם רציתי ללכת על הכי ישיר והכי ברור.

במהלך השנים התארחו לא מעט להקות מטאל מוכרות מחו"ל בחנות, ספרו מעט על החויות שהיו עם הבולטות שבהן?

אורי: התארחו בחנות להקות כמו : lamb of god nevermore, epica, tarja ועוד רבים

אחד הדברים שהכי זכורים לי היה כשטריה הייתה בחנות . היו כל כך הרבה אנשים שחשבנו שהחנות למעלה (כשהיינו עם "קצת אחרת" בקומה העליונה) עומדת להחרב .

חן: לפני ש Nevermore הגיעו לארץ היו שמועות שהם מתנשאים ולא נחמדים וכו' וכו' ובפועל כשהם הגיעו לחנות, והם היו אמורים להיות בה איזו חצי שעה גג, הם היו סופר נחמדים, סופר אדיבים והפגינו אהבה מאוד גדולה לקהל שחיכה להם, זה נגמר בזה שוורל דיין היה עסוק בלצלם את הקהל כל הזמן במקום שזה יהיה להפך, הם היו בחנות קרוב לשעתיים וחצי וסירבו ללכת כל עוד יש אנשים בחוץ שלא נכנסו. אותו הסיפור היה עם לאמב אוף גאד שהיו אמורים להיות פה רבע שעה והתארכה לכמעט שעתיים. מה שהיה יפה במפגש ההחתמות הזה היה המקצועיות והיעילות .

מה ה"לקוח הטבעי" של החנות לדעתכם? האם ניתן לאפיין את הטיפוס?

חן: תראה, קשה לאפיין את הטיפוס במדויק, יש לך את הח'ברה היותר צעירים שקונים בעיקר מרצ'נדייז מחולצות, פט'שים ועד אביזרים אחרים. ויש את הח'ברה המבוגרים יותר שמחפשים יותר את המוסיקה, דיסקים תקליטים די וי די.

אורי: יש את אלה שפתוחים להמלצות ויש את אלה שנעולים על מה שהם באו בשבילו. כמובן שיש יוצאים מן הכלל.

מה הגיל הכי מבוגר והכי צעיר של לקוח שהגיע לקנות אצלכם?

אורי: מגיעים הרבה ילדים, קשה לי להעריך בני כמה, אבל אני משוכנע שזה נע מגיל 10 ומעלה, לגבי הלקוח המבוגר ביותר? יש לנו כמה לקוחות מבוגרים שעברו את גילאי הה40 הה50 ואפילו את הה60.

איך מגיב אם בכלל ציבור העוברים ברחוב למשמע מוסיקת מטאל עצבנית מתוך החנות? מחזה נדיר בישראל

חן: בזה שהוא נכנס ושואל "יש לכם דיסקים של בריטני ספירס (או כל אומן שקר כלשהו אחר)?" מה שהכי מצחיק בזה שהם משוכנעים שהם הראשונים שהתחכמו וסיפרו את הבדיחה הזו והם כל כך מרוצים מזה. אם רק היה לי שקל על כל פעם שמישהו זרק את הבדיחה הזו הייתי מיליונר.

אורי: יש גם הרבה שנכנסים ואתה רואה על הבעות הפנים שלהם שזה מסקרן אותם אבל הם כל כך שקועים בחיי הגלגלצ שלהם שהם מיד בורחים שמה חס וחלילה מישהו שמכיר אותם לא יראה אותם בחנות של "עובדי שטן".

מה דעתכם על תחום חנויות התקליטים בארץ ומה סוד ההשרדות וההצלחה של המטאלשופ?

אורי: תחום חנויות התקליטים/דיסקים המיינסטרימי נמצא כרגע בשלבי גסיסה אחרונים לדעתי. החנויות הגדולות על סף סגירה, טאוור רקורדס, צליל וכו' אלו רשתות שזמנן מאוד קצוב וכבר נסגרו המון סניפים שלהם. הסיבה לזה היא שהן חנויות מיינסטרים גדולות ומנוכרות עם הרבה מחלקות וז'אנרים אבל מעט מאוד מבחר. בניגוד לחנויות מתמחות.

מה ההבדל בינם לבינינו? תראה, בעיקר הקהל. קהל המיינסטרים קונה שירים אם הוא קונה בכלל. קונה איזשהו שיר שהוא שמע ברדיו או

באיזה פסקול של סרט שהוא אהב, רובם אנשים האלו הם אנשי אוספים, בשבילם המוסיקה נמצאת ברקע, כבדרך אגב. מה גם שרובם כמו בכל תרבות מיינסטרים, הולכים עם העדר, מה שמגניב היום כבר לא יהיה כזה מחר.

אנחנו לעומת זאת, לא איזה תאגיד ענק עם אלפי עובדים, סה"כ שני ח'ברה שחיים אוהבים ושומעים מטאל איזה יום או יומיים, וויתרו על הרבה דברים בשביל זה. מדובר בחנות משפחתית אינטימית חביבה ומתמחה, זו חווית קנייה שונה מסתם לבוא לחנות רגילה עם מוכרים מנוכרים שמנסים לדחוף לך כל דבר אפשרי רק כדי שתקנה.

חן: אני אישית לעולם לא אמליץ על משהו שאני חושב שהוא לא טוב, אנחנו לא מוכרים כל דבר בכל מחיר, אם מישהו מחפש המלצה אני אשמיע לו משהו שאני באמת חושב שהוא טוב ואם הוא ישאל אותי משהו לגבי להקה שאני לא אוהב, אני אהיה כנה ואגיד לו את האמת ומה אני אישית חושב על זה, אפילו אמליץ על דברים שאני חושב שהם הרבה יותר טובים. ואם מישהו בכל זאת רוצה לקנות את זה, זכותו שלו, אני לא אמנע ממנו לרכוש את זה גם אם אני חושב שזה לא טוב, אבל אני בטח שלא אמליץ על זה.

עוד דבר, המטאל שונה בתכלית מאחר ומאזין המטאל הממוצע חי את המוסיקה הזו כתת תרבות. זה מעבר לרק מוסיקה, זה סובב סיבבנו בכל דבר, מלבוש, סרטים אוכל ומקומות בילוי, יש לנוהמטאליסטים סדר עדיפויות שונה. אני מסתכל על עצמי כמטאליסט ועל מה זויתרתי בחיים בשביל האהבה שלי למוסיקה הזו, יש אנשים בגילי עם אישה ילדים, משכנתא וקריירה משעממת. אז אני וויתרתי על הרבה מזה ואת מייטב כספי הוצאתי על אוסף דיסקים ותקליטים לא קטן, חופשה בשביל האישה ובשבילי זה לנסוע לראות הופעות בחו"ל. בטוח יהיו אנשים שיראו בזה מן סוג של אנוכיות, אבל אני מעדיף לחיות את חיי כמו שאני רוצה ולא לחיות את חיי כמו שאנשים אחרים רוצים. נאיבי כבר אמרתי?

כמו שאני רואה את זה, מאזין המטאל הממוצע, מחפש את המקורי. מחפש לקנות ולהעשיר את האוסף שלו, כי הוא כנראה אוהב את זה מספיק בשביל שזה לא יהיה עוד קובץ חסר משמעות בים הקבצים חסרי המשמעות שעל המחשב שלו, והוא מעדיף את חווית ההאזנה המלאה. בדיוק כמוני.

שניכם ידועים לא רק כמוכרים אלא גם כאנשי מטאל ותיקים ונאמנים שהמוסיקה זורמת בהם, הרבה מהלהקות שמכרו המון עותקים בזכות החנות חייבות תודה להמלצות שלכם, הרכבים כמו Draconian, Epica, Heathen ועוד, שמכרו את מירב העותקים על ידי החנות ובזכותה, עד כמה המשקל של ההמלצה של המוכר קריטי אם בכלל?

חן: אני חושב שמשקל ההמלצה של המוכר תלוי לא רק בהמלצה אלא אם הוא מאמין ואוהב את מה שהוא מוכר. אולי אני נאיבי, בעצם בטוח, אני לא איזה כריש מכירות דורסני, אם אנחנו אוהבים משהו וחושבים שהוא מאוד טוב, בגלל האהבה הזו הסיכוי שהלקוח יקנה את אותו אלבום הוא מאוד גדול, כי אתה בעצם משדר לו את זה.

אורי: Heathen מכרו בחנות מס' עותקים היסטרי שלהקות הרבה יותר פופולריות כמו אין פליימז היו חולמות למכור היום בארץ, למה? כי אנחנו אוהבים את זה, כי זה טוב, כי כשאני יושב בחנות ושומע את זה עם חיוך מפגר ונהנה מאוד כי זה אלבום קטלני, וזה מרגיש לי טוב כמו פעם, אז כשמישהו נכנס לחנות הוא ישר ירגיש את זה וישר ישאל מה זה אבל כמו שאמרנו קודם הכל תלוי בלקוח, אם הוא פתוח להמלצות אז השמיים הם הגבול .

באחרונה הגיעו לתחום גם לא מעט פריטים נלווים, תנו מידע מעט

אורי: בזמן האחרון אנחנו המאמצים לפתח את מחלקת המארצנדייז של החנות וזה רק גודל וגודל

עד היום הבאנו מבחר גדול של חולצות, כובעים, חגורות תיקים, ספלים, דגלים ועוד ועוד

מה האלבום המקומי והלועזי המצליחים ביותר בחנות מבחינת המכירות?

חן: האלבום המקומי המצליח ביותר זה אורוורייר של אורפנד לנד עם למעלה מ600 עותקים שנמכרו וזה רק בחנות אצלנו. בלועזי יש כמה כמו opeth- ghost reveries, nightwish- once, epica- the phantom agony שמכרו בערך 150 עותקים כל אחד.

החנות הפכה למוקד ריכוז של סצינת המטאל בישראל, אבל הרבה מהלקוחות שלהם מגיעים גם מתחום הרוק הכבד הקלאסי ואתם מחזיקים מבחר מכובד בתחום, איך אתם מאפיינים את שני סוגי הלקוחות?

אורי: רוב הלקוחות היותר מבוגרים שומעים את המטאל הקלאסי שהוא על גבול הארד רוק ורוב הנוער שומע את המטאל הכבד יותר כמו טארש או תד אבל ברור שיש יוצאים מן הכלל. בסוף היום הילדים שישארו איתנו בעולם היפה הזה גם יגיע לקלאסיקות הרי גם שאנחנו היינו קטנים הייתה תקופה שחשבנו שהכי קיצוני זה הכי הכי למרות שמצד שני לא היה לנו את המבחר שיש היום ואת הנגישות שיש הינם אז היינו קונים ושומעים כל דבר שפשוט היה מוצע על המדף.

מה מאפיין את לקוח המטאל הישראלי?

אורי: הייתי אומר הגיל, רוב הלקוחות הם ילדים או נוער לפני צבא רק הלוואי שכולם ישארו איתנו גם אחרי הצבא.

לאילו אלבומים אתם אישית מקשיבים בימים אלו?

חן: אני מקשיב להרבה קלאסיקות, דברים כמו וורלוק – טרו אז סטיל, לאודנס – ת'נדר אין דה איסט, אטאקר – דה סקנד קאמינג ועוד כל מיני...

אני יכול להגיד שלאחרונה אני מקשיב בעיקר לת'ראש, ספיד והבי ישן ופה ושם קלסטיקות של דת' מטאל.

אורי: מקשיב גם לקלאסיקות אבל מאוד חשוב לי להתעדכן בחדשים אז אני נותן שמיעה לכל דבר כמעט. האלבומים שעשו לי את השנה האחרונה הם:

Septic flesh - the great mass
Symphony x - iconoclast
Autopsy- macabre eternal
Flotsam & jetsam - the cold

Vector - Black Future

תקוות הטראש מטאל בעיני והלהקה הכי טובה מכל להקות הטראש החדשות, Vector האמריקאים מנגנים שילוב של Voivod עם טראש מהיר סטייל Kreator של תקופת הזוהר, המון נגיעות של Coroner מבחינת הטכניקה ועבודת הגיטרות, הם הביאו כאן אלבום מדהים, טכני, נותן בראש ומעניין, מאתגר את האוזן אבל כייפי, כזה שהיה יכול לצאת בשיא תקופת הטראש ולזכות בהצלחת ענק בכל העולם, כיום ב 2011 אנחנו בתקופה שונה אבל המוסיקה נשארת לאורך זמן ו Black Future של Vektor הוא בהחלט אלבום נפלא שישאר לאורך זמן, גדלתי על הטראש מטאל בשנות השיא שלו ובזמן אמת, האלבום הזה הוא בהחלט ברמה של אלבומים מופתיים בתחום, מאסטרפיס.

ציון: 9

Motorhead - The World Is Yours

מה חדש אצל למי והחבורה? כלום, מה זה אומר לגבי? שהכל מצוין ואני מקבל בדיוק את הטעם המוכר והאהוב של מוטורהד, עם סאונד טיפונת יותר כבד ויותר עדכניות אבל 99% לפי הספר, שיר פתיחה אדיר Born To Lose שנותן את הפתיח למסיבה, למי עדיין משחק במועדון הריינבו עם מכונות המזל, עדיין עם מרלבורו אדום בפה וויסקי טוב לידו, עדיין משחק אותה מליטריסט אבל בתכלס הוא האיש הכי היפי ושאנטי בעסקי המטאל, מה לו ולמלחמות? אין לי שמץ מאיפה זה בא, מעדיף להתמקד באלבומים של האיש וכאן הוא לא מפקשש, הוא הולך על בטוח והכל בסדר, זו לא בשורת העשור אבל זה בהחלט עוד אלבום כייפי וטוב של מוטורהד שעושה טוב על הנשמה.

ציון: 8

Salem - Kaddish - Reissue

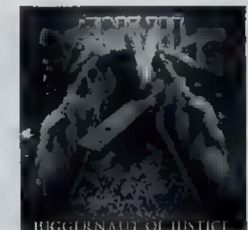
אני לא יודע מה ניתן לכתוב על האלבום המופלא והכואב הזה שעדיין לא נכתב בספר דברי הימים של המטאל, למי שלא מכיר, זו הוצאה מחודשת של אלבומה השני של הלהקה, במקור יצא ב 1994 ועורר גל עצום באירופה ובישראל, אלבום שהוא קינה לקורבנות השואה ולטרגדיה האישית אותה עברו משפחותיהם של חברי הלהקה, זעקה כואבת על הרצח שמהדהד ויהדהד לנצח נצחים, לדעתי כל יהודי חייב את האלבום הזה בבית, מעבר להיותו סופר ייחודי ובעל מסר חשוב, הוא מדהים מוסיקלית, קורע את הלב והנפש לחתיכות, לטעמי זה אלבום המטאל הטוב ביותר שיצא מישראל אי פעם ואחד האלבומים הטובים ביותר בתחום המטאל הקודר והאקסטרימי, זה מעל למוסיקה, זו יצירת מופת בעיני.

Star One - Victims Of The Modern Age

Star One הוא פרוייקט של אריין לוקאסן, האיש מאחורי ההרכב הייחודי Ayreon, כאן הוא מארח מוזיקאים סביב קונספט ששונה מלהקת האם, טיפה יותר כבד ומטאלי, זה האלבום השני של ההרכב לאחר אלבום ראשון שעשה הרבה רעש ובצדק, שרים כאן ראסל אלן (Symphony X) דן סוואנו (Edge Of Sanity) ופלור גלֶנסן (After Forever) כשהאדון לוקאסן עצמו מנגן בגיטרה קלידים, מלוטרון והאמנוד וכתב את כל המוזיקה, מדובר בפרוגרסיב מטאל מטאלי ברמה מאד גבוהה, מרשים מאד, סוג של מחזמר מטאלי ויזואלי, אבל זה הרבה יותר כבד מהפרוגרסיב מטאל הרגיל, יש הרבה חן וייחוד בצורה בה לוקאסן מגיש את החומרים, יופי של אלבום, פרוגרסיב מטאל משובח.

ציון: 8

Anvil - Juggernaut of Justice

Anvil, הלהקה והסרט המרגש שנעשה על סיפורה העצוב שמאז הפך לסיפור שסופו שמח והביא סוף סוף את הלהקה להצלחה בעולם, הופעות עם אמנים כמו אליס קופר, והרבה קהל שהתוודע ללהקה ואימץ אותה ללבו, אני מודה שמאז Metal On Metal האלבומים שלהם לא הכי דיברו אלי, הם היו נחמדים, אבל לא משהו שהייתי קונה, כאן יש שוני, ומרגישים את זה על ההתחלה, Anvil מגיעים עם האלבום הכי טוב שלהם, הרבה יותר מפותח, הרבה יותר זורם, נכון, ועוצמתי ובעיקר מטאלי וכייפי לשמיעה, נראה שהושקעה כאן אקסטרה מחשבה והתוצאה בהתאם, אלבום שיביא ללהקה קהל לא רק בגלל האמפתיה שיצר הסרט, אלא באמת יעמוד בתחרות עם מה שהולך היום בשוק, והאלבום הזה בהחלט עומד בתחרות.

ציון: 7

Anathema - Were Here Because Were Here

למרות השם האידיוטי ולמרות שזה לא אלבום מטאלי בכלל ולמרות ש Anathema לא יעשו מעולם עוד Serenades או עוד The Silent Enigma למרות כל זאת – האלבום החדש הוא מדהים, עדין, מרגש ומאד מיוחד. היה מאד קל לקטול להקה על אלבום כזה, "התמסחרות" נסיון להישמע כמו "פורקיופיין טרי" או כל סיבה, אבל אני כותב בשם עצמי, אותי האלבום הזה ריגש, לא האמנתי שהלהקה הזו מסוגלת עוד להוציא משהו שיגע בי בלב כמו פעם, והנה, הם עשו זאת, זה איכותי, זה אינטליגנטי, זה מלא ברגש, מעניין ולא צפוי, והשירה מעלפת, Anathema חזרו למשחק, אמנם במגרש אחר מזה שהיינו רגילים לראות אותם בו, אבל עדיין, הם הוציאו אלבום טוב מאד.

ציון: 8

Aborym - Psychogrotesque

ההרכב האיטלקי באלבום חדש וחמישי במספר, עם האלבום הראשון Kali Yuga Bizzare מיתגו עצמם Aborym כסוג של בלאק מטאל מתועש וחולני, הם הסתייעו בתחילת הדרך באטילה ציהאר סולן להקת Mayhem ופסיכי מכובד כשלעצמו, כעת הם מסתייעים בלא אחר מאשר Bard Faust מתופף להקת Emperor לשעבר וכוכב הסרט "מאחורי הסורגים 93" שהופק באוסלו (והמבין יבין..) ועדיין המטאל של Aborym הוא חולני, פסיכוזי, אפל וסוטה, טקסטים באיטלקית, בלטינית ובאנגלית, בלאק מטאל עם אלקטרוניקה חולנית, מקרחות וטירוף, מי שאוהב הרכבים כמו Dodheimsgard, Mayhem ואת המאוחרים של Satyricon יאהב את זה, גם מי שאוהב אינדסטריאל מטאל יאהב את זה, אם אני אוהב את זה אתם שואלים? אני מעריך את זה, זה די טוב סך הכל.

ציון: 7

Sons Of Season - Magnisphyricon

האלבום הקודם של ההרכב היה גרוע, אין לי מילה אחרת, הוא כלל שירי סימפוניק מטאל בינוניים ומטה, עם דימיון שואף לאפס וביצוע לא משכנע, עברו שנתיים והנה מגיע אלבום נוסף, אני לא יודע מה עובר לאנשים האלו בראש, המלודיות לא רעות, יותר טובות מבאלבום הקודם, אבל הביצוע ובעיקר השירה לא טובים ולא סוחפים, הרכבים כמו Rhapsody (ובכוונה רשמתי בשם המקורי) היו עושים ממלודיות דומות לאלו מטעמים, כאן יש תבשיל חובבני, סולן אנמי ותחושה של "בוא נרכב על הגל של הסימפוניק מטאל ונוסיף קצת "דהירות של דאבלים" ובכן, הדהירה היחידה שאני מרגיש היא הדהירה של הדיסק התוצה מהמערכת שלי, בינוני ביותר.

ציון: 4

Suidakra - Book Of Dowth

Suidarkra התחילה את הקריירה שלה בסוף שנות התשעים בתור להקת בלאק מטאל גרועה, מאלבום לאלבום הם הפכו ללהקת בלאק מטאל בינונית ולאחר מכן ללהקת פולק מטאל בינונית, גם ההפקה השתפרה מאלבום לאלבום, זה האלבום החדש, הוא הכי טוב של ההרכב ולוקח צעד קדימה בכיוון של הפולק אבל נשמע יחסית די כבד, שירים לא רעים, טקסטים משעממים וצפויים של פולק מטאל חסר דמיון, עולם דימויים זול, אבל להרבה ממי שיקנו את האלבום כלל לא אכפת, איך המוסיקה? נחמדה, סאונד די מיוחד וברור, הנגינה בסדר גמור, רעיונות לא רעים אם כי קצת מיושנים, עבר את המבחן אבל לא יותר מזה.

ציון: 6

Kampfar - Mare

Kampfar אהובים עלי מהאלבום הראשון שלהם שיצא באמצע הניינטיז, הם מנגנים בלאק מטאל פגאני, הם מנורבגיה והם יותר איכותיים ואמיתיים מהרוב המכריע של הלהקות שבאות משם, Mare הוא האלבום החדש והחמישי במספר שלהם, הוא לא מאכזב, הלהקה יודעת לספק את הסחורה ולתת את מיטב האווירה והכח בסגנון, כל זאת עם נגינה טובה מאד, שירה מעולה, טקסטים מעניינים, כל מה שהיה בהרבה מהלהקות הנורבגיות ונעלם, יש לי המון כבוד ל Kampfar על ההליכה בדרך שלהם, Mare הוא עוד לבנה בחומה האיכותית שהם בנו עם השנים, זו שמגנה עלינו מפני כל הזבל ששוק המטאל מכיל, Kampfar יודעים את העבודה, בלי ספק.

ציון: 8

Arallu - Satanic War In Jerusalem - Reissue

זו הוצאה מחודשת לאלבום הכי מדובר של להקת הבלאק מטאל מירושלים Arallu, האלבום, שהוא השני של הלהקה יצא במקור ב 2001 בתוך שיא גל הטרור ששטף את ישראל והכיל התייחסות נוקבת וכעוסה למצב, שירים כמו Jewish Devil או Religions Are Dead הכילו מסר חזק שמצד אחד הוא אנטי דתי ומצד שני מאד קשור למקום בו אנו חיים ולמלחמת הקיום שלנו כיהודים בתוך ישראל בכלל ובתוך ירושלים בפרט, האלבום עשה סערה בתגובות שנעו בין אהבה לשנאה, לא היה אלבום במטאל הישראלי שהצליח לפלג את הדעות בצורה כה קיצונית לבעד ונגד, ל Arallu לא היה אכפת, הם אהבו כל שנייה בלהט הזה, עצם זה שאנשים לא נשארו אדישים למסר – מראה שזה עבד, בהסתכלות לאחור Satanic War In Jerusalem הוא לא אלבום פאשיסטי כמו שטענו מתנגדיו, הוא אפילו לא אלבום ימני, המציאות לימדה אותנו שהוא אלבום ראלי ומה שנראה כקיצוני לפני עשר שנים, נראה עכשיו כמו הקיום האלמנטרי שלנו כאן, אז כן, הם אמרו, הם הזהירו, והאלבום עדיין בוער ועדיין מאד משכנע ואמיתי עד כאב.

Lake Of Tears - IllWill

יש לי חיבה גדולה להרכב הגותיק מטאל השבדי הזה, מהאלבום הראשון ועד זה שיוצא בימים אלו, הם מזכירים לי את עצמי בגיל 22, הם מזכירים לי את Tiamat של 1995, את Paradise Lost של Draconian Times והקטע הוא שהם ממש להקה טובה, סולן מצויין, יופי של מלודיות, לא הכי מקורי אבל ממש לא אכפת לי כי הם טובים באמת, גם כאן הם לא מאכזבים, גותיק מטאל נוגע ברוק, סאונד חם, מבוצע טוב מאד, אין היום כמעט להקות שמנגנות את הסגנון הזה שהיה כל כך חזק באמצע שנות התשעים, ו Lake Of Tears עושים יופי של עבודה בלשמור על הלהבה של התחום, אני לא יודע כמה מעריצים חדשים יתווספו ללהקה בגלל האלבום הזה אבל ממש לא אכפת לי, אני מאד אהבתי.

ציון: 8

Bullet - Highway Pirates

האלבום הקודם של הלהקה השבדית Bullet נקרא Bite The Bullet והיה יצירת מופת של הארד רוק/האבי מטאל משובח, בערך 60% Accept ו 40% AC/DC עם טאץ` צעיר ובועט, כייפי ומחמם את הלב, שנה וחצי לאחר מכן יוצא Highway Pirates שממשיך מאותו מקום, האבי מטאל סוחף, שירי אופנועים, כייף, רוק אנד רול, שמחת חיים והרבה אנרגיה צעירה שמחייה מחדש את הסגנון שזכה לימים גדולים בשנות השמונים, Bullet הופכים אותו לעדכני גם בשביל הקהל הצעיר של היום שלא ידע את Accept וגם בשביל המבוגרים של הסצינה שעבורם זה פשוט אלבום של כייף, אלבומים כאלו מעלים לי חיוך על השפתיים, שומרים אותי צעיר, הקטע הוא שזה לא נשמע מיושן אלא צעיר רענן ורעב, מלא אנרגיה, אם זה אלבום טוב יותר או פחות מ Bite The Bullet ימים יגידו, השירים של Bullet הם מהסוג שהופכים ללהיטים עם הזמן ואט אט מתגלה היופי של האלבום, Highway Pirates הוא אלבום כייפי, מבחינתי לשמוע כזו מוזיקה עושה לי טוב על הנשמה ובמציאות הקשה והרודפת שכולנו חיים בה זה בהחלט הישג אדיר, את הקול שלי קיבלתם.

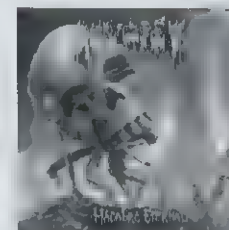
ציון: 8

Sixx A.M - This Is Gonna Hurt

באחד הגיליונות הקודמים כתבתי על האלבום הראשון שלהם The Heroin Diaries שהוא יצירת מופת, אני עדיין חושב כך, הוא אלבום שניתן לשקם את החיים אתו, הוא יצירת מופת, הייתי בטוח שההרכב הוא פרוייקט של אלבום אחד אבל השנה יוצא אלבומם השני של החבורה המורכבת מניקי סיקס (Motley Crue) D.J Ashba (Guns n Roses) Jamesi Michael (סולן עם קול ענק ומוסיקאי מוכשר מאד בזכות עצמו), שיר הנושא קורץ חזק לקהל האלטרנטיבי ולמרות שהוא חמוד הוא לא נגע ולא פגע, האלבום ממשיך עם Lies Of The Beautiful People שהוא שיפור אבל תחושת האכזבה מתחילה לבצבץ, Are You With Me ממשיך לחזק את התחושה בשיר אלטרנטיבי בטעם רע, Live Forever מנסה לשפר את המצב וטיפה מצליח אבל נראה כי מה שמעניין את חברי הלהקה באלבום הזה זה למכור ולעשות כסף ומה שעניין אותם באלבום הראשון היה לדמם את הרגש לתוך המילים והמוסיקה, Sure Feels Right נשמע כבר מביך, גנוב מלודית מהחדשים של בון ג'ובי וזה לא לטובה, האלבום ממשיך וממשיך ואני לא מצליח להבין מה הולך כאן, אם זה לא היה ניקי סיקס כנראה שלא הייתי מסקר את זה, זה לא רע, זה פשוט בינוני. רק השיר המצוין Skin מציל את המצב

ציון: 6

Autopsy - Macabre Eternal

הרכב ה Old School Death Metal חוזר בגדול לאחר המון שנות שתיקה, הרבה אהדה קיבל האלבום הזה בהיותו ההפך הגמור מהאלבום החדש של Morbid Angel בהיותו נאמן לסגנון, הביאו אותו כדוגמא לאהבה טהורה לז'אנר, ואכן Autopsy צריכים לשלוח לוינסנט ואזאגטוט זר פרחים ומכתב תודה, הם לא יכלו לבקש יחסי ציבור טובים יותר, האלבום עצמו נהדר, Death Metal כמו שהוא צריך להשמע, ריפים חורפיים ורועמים, לא מסובכים, תיפוף פשוט ועוצמתי, שירה חזקה וחולנית במיוחד, מזכירה מעט את Left Hand Path האגדי של Entombed מ 1989, סאונד אורגני, טבעי, ללא מכונות וטריקים של אולפן, האלבום הזה מראה שניתן לעשות אלבום Death Metal מצוין גם בתקציב קטן כל עוד זה מגיע מהלב ומהנשמה ו Autopsy בהחלט באים מהלב ומהנשמה, עוד שדרוג שיש כאן זה הסולואים המעולים לכל אורך האלבום, שוב, לא מסובכים אבל מלאי Feel ויושבים בול על המוסיקה, התמלילים בעיקר אימה, מכל הסוגים, ל Autopsy יעמוד תמיד האלבום הקלאסי Mental Funeral מ 1991 כאלבום הדגל אבל זה בהחלט קטע של סנטימנטים פסיכולוגים בהרבה מובנים, Macabre Eternal הוא אלבום ה Death Metal של השנה דווקא בגלל שהוא לא מוגבל בזמן לשנה זו או אחרת, הוא היה יכול לצאת ב 1991 או ב 1999 או עכשיו ולהשמע נאמן, מצויין ומשכנע באותה מידה בדיוק, תתמכו ב Autopsy ותקנו את האלבום הזה.

ציון: 9

Hate Eternal - Phoenix Amongst The Ashes

Eric Rutan מפעיל את התת מקלע בפעם החמישית, האלבום החמישי של הרכב ה Death Metal מטמפה פלורידה, יש משהו מאד רוחני ועמוק במוסיקה של Hate Eternal לאורך כל אלבומי הלהקה, מן העבר השני הם מנגנים כל כך ברוטלי, טכני, מדוייק ומהיר שהתחושה היא שאתה נוסע במהירות מאה ארבעים קמ"ש לאורך כל האלבום, אם מתגברים על המונוטוניות המסויימת שתמיד היתה מנת חלקה של הלהקה הזו מקבלים אחלה של הרכב עם ריפים מאד מעגליים שחוזרים באופן שזורק את המוח לסרטים ולמחשבות ללא הפסקה, זה משהו שמעט להקות אקסטרים מטאל יודעות ומסוגלות לעשות, Hate Eternal נשארת נאמנה לאמת המוסיקלית שלה, זה נותן לה הרבה נקודות זכות בעיני, לא מעניין אותם מה הולך בעולם, השינויים בין האלבומים הם באופן הסאונד והרבה פחות באופן הכתיבה או הנגינה, האלבום הזה הוא שילוב בין King Of All Kings העמוק והברוטלי, לאלבום האחרון שהם הוציאו לפני שנה וחצי שהיה מעט פחות עמוס מבחינת סאונד והגשה ויותר ישיר ו"קל לעיכול" עד כמה שהשימוש במונח הזה בהקשר ללהקה הזו קצת מוזר, אני מאד אוהב אותם, באלבומם החמישי הם אמנם לא ממציאים את הגלגל מחדש ולא מביאים את אלבומם הטוב ביותר, אבל הם בהחלט מביאים יופי של אלבום קיצוני ומאתגר שאני בטוח שיבלה לא מעט זמן איתי בשנים הקרובות, Hate Eternal היא אחת הלהקות הטובות ביותר כיום במטאל הקיצוני.

ציון: 8

Ghost - Opus Eponymous

אני לא יודע עד כמה כל העיסוק האובססיבי שלהם בשטניזם, ב Occult וכישוף הוא רציני או הצגה אחת גדולה, אני חושב שזה הרבה תדמית והרבה מחשבה ויזואלית ופחות עניין עמוק, אבל אין לי מושג ולכן לא אשפוט את זה ואתייחס למוסיקה עצמה: ההרכב השבדי הזה עשה תבשיל המורכב מ 50% Mercyful Fate ו 50% Blue Oyster Cult, אין בהם שום דבר מקורי מלבד היכולת לחבר שתי להקות שלכאורה לא קשורות ולצבוע את זה בצבעים תדמיתיים נכונים וויזואליות מגניבה, עוד מילה על הסאונד האורגני והעדין שמאד מחמיא לאלבום, עד כאן הטון הסקפטי והמעט שלילי, מה לעשות שגדלתי על שתי להקות האם ולכן המוטציה הזו נשמעת לי טובה כי היא מחקה דברים שאני אוהב. א–ב–ל (וכאן מגיע הקטע הטוב) היא מחקה אותם מצויין, המון פסיכדליה של הסבנטיז, הרמוניות קוליות מעולות, קטעי גיטרה שזורמים יפה בתוך השירים בדיוק כמו בהארד רוק של שנות השבעים, עם טקסטים ולוק אחר הלהקה הזו היתה יכולה להחשב כלהקת רוק כבד במובן הכי קלאסי של המילה, אבל הם בחרו למקם את עצמם קרוב למטאל הקיצוני מבחינת תדמית, למה? כי סביר להניח שלמי ששומע Emperor או Morbid Angel הם יישמעו מקוריים ולמי שגדל על "מליסה" של Mercyful Fate ועל Don't Fear The Reaper הם יישמעו כמו העתק פחות טוב, אני בא משני העולמות ולכן אני אוהב את זה, מעניין לראות מה יקרה עם ההרכב הזה ומעניין לראות מתי באמת הם יצאו מהקטע של "אין לנו שמות, אנחנו רק סיוט" ויתחילו לשווק מוסיקה נטו כי ת'כלס הם טובים והם לא צריכים לחקות את קינג דאיימונד כדי שיקשיבו להם.

ציון: 8

IF IT'S TOO LOUD YOU'RE TOO OLD!

NORTHER
Circle Regenerated

"Circle Regenerated" lifts the typical NORTHER sound to an even higher level with forceful vocals, cutting guitar riffs, catchy melodies and pure metal.

www.norther.net

WOLF
Legions Of Bastards

Remember the feeling you had when you first heard "Number Of The Beast" or "British Steel"? Welcome to "Legions Of Bastards", WOLF's 6th album.
PURE FUCKING METAL

www.wolf.nu

ARCH ENEMY
Khaos Legions

The new album, available as:
Ltd. Edition Kingsize Mediabook 2CD, 2LP Gatefold, Standard CD Jewelcase

www.khaoslegions.com

IN FLAMES
Sounds Of A Playground Fading

Out June 21st
Available as: **Ltd. Deluxe Box Set CD+DVD, Special Edition CD+DVD, Standard CD, 2LP Gatefold**

www.inflames.com

DEVIN TOWNSEND PROJECT
Deconstruction CD Jewel Case
Ghost CD Jewel Case
Calm and the Storm
("Deconstruction" & "Ghost" 2CD Bundle)

Out June 21st. Devin Townsend finally unveils the 3rd and 4th chapters of his extravagant conceptual quadrilogy.

www.hevydevy.com

ICED EARTH
Festivals of the Wicked (2DVD)

Out June 28th
Boasting nearly six hours of live footage of Iced Earth's festivals from their „Something Wicked" tour, plus a 90-minute documentary!

www.icedearth.com

SUICIDE SILENCE
The Black Crown

Out July 19th
California deathcore masters SUICIDE SILENCE are back with their monstrous new offering!

www.facebook.com/suicidesilence

JASTA
Jasta

Out July 26th
Jamey Jasta, frontman with metalcore titans Hatebreed, delivers his first solo record!

www.jameyjasta.com

WWW.CENTURYMEDIA.COM

ENGL

BURN UP THE STAGE

More Tune, More Punch and More Versatility

Invading Your Style

מיוזיק סנטר - ענקית יבוא כלי הנגינה בישראל

רח' פריימן 20 א.ת. ישן ראשל"צ

